

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По2 бр. 7/2020
Дана: 14.06.2021. године
Београд
Ул. Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Мирјане Илић, председника већа и судија Зоране Трајковић и Дејана Терзића, чланова већа, са записничарем Јасминком Јовановић, у кривичном поступку против оптуженог Јоје Плавањаца због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ и оптуженог Здравка Наранчића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ у помагању, у вези члана 24 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва – Тужитељства Босне и Херцеговине, Посебно одељење за ратне злочине број Т20 0 КТР30006572 13 од 31.12.2013, године, потврђена дана 07.01.2014. године, а преузета и уређена оптужницом Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО-4/17 од 26.12.2017. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 03.06.2021. године, једногласно је донео, а дана 14.06.2021. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине др Бруна Векарића, оптужених Јоје Плавањаца и Здравка Наранчића и бранилаца оптужених, адвоката Александра Ивковића и Јасминке Кузовић, јавно објавио

ПРЕСУДУ

Оптужени ЈОЈА ПЛАВАЊАЦ, [REDACTED]

Оптужени ЗДРАВКО НАРАНЧИЋ, ЈМБГ 0310964111056, [REDACTED]

КРИВИ СУ

Што су:

Дана 03.08.1992. године у вечерњим часовима у оформљеном војном затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи, у време оружаног сукоба који се у периоду од 1992. до 1995. године одвијао на територији Босне и Херцеговине између оружаних формација српског, бошњачког и хрватског народа, а који није имао међународни карактер, као припадници оружаних снага Војске Републике Српске, 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, оптужени Јоја Плавањац припадник Трећег батаљона, а оптужени Здравко Наранчић припадник Војне полиције, поступили противно правилима међународног права из члана 3 став 3 тачка а) и члана 147 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године која је ратификована Одлуком Народне скупштине ФНРЈ („Службени лист ФНРЈ“ број 24/50) и одредби члана 4 тачка 2а и тачка 2б Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 08.06.1977. године („Службени лист СФРЈ“ број 16/78 – међународни уговори), тако што је оптужени Јоја Плавањац у урачунљивом стању свесно и вољно извршио убиства цивила бошњачке националности који нису узели учешће у непријатељствима у односу на које се мора поступати у свакој прилици човечно, у чему му је са умишљајем помогао оптужени Наранчић Здравко, на тај начин што је оптужени Плавањац Јоја наведеног дана око 18 – 19 часова дошао наоружан аутоматском пушком испред војног затвора оформљеног у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи где су били притворени цивили бошњачке националности са подручја општина Босанска Крупа, Сански Мост и Бихаћ и захтевао од оптуженог Наранчић Здравка који је тада обављао дужност стражара у овом затвору да му отвори улазна врата затвора јер има сазнања да је у затвору притворен [REDACTED] који је три дана раније лишио живота његову мајку [REDACTED], а који је због бојазни од освете Плавањац Јоје већ био одведен у Бања Луку, што је оптужени Наранчић Здравко и учинио тако што је најпре кључем који му је поверен као стражару откључао улазна врата затвора, чиме је омогућио оптуженом Плавањац Јоји да наоружан аутоматском пушком уђе у просторије затвора, иако је оптужени Наранчић Здравко био свестан да је као стражар затвора дужан да се стара о безбедности затворених цивила и онемогући улазак у затвор неовлашћеним лицима, свестан да оптужени Плавањац Јоја који је дошао у вечерњим сатима наоружан аутоматском пушком тражећи убицу своје мајке може угрозити безбедност затворених цивила, вршити према њима насиље и лишити их живота, па је на то пристао, а затим је на захтев оптуженог Јоје Плавањаца откључао и отворио врата просторије у којој је са другим лицима бошњачке националности био затворен [REDACTED] који је по захтеву оптуженог Плавањац Јоје изашао из просторије, а након тога је оптужени Наранчић Здравко откључао врата и друге просторије у којој је било затворено 10 цивила бошњачке националности - младића који су називани „Група ЈОКС“ чиме је отклонио препреке и створио услове да оптужени Плавањац Јоја најпре одведе сада покојног [REDACTED] у фискултурну

салу, где је након питања зашто је заустављао његовог стрица [REDACTED] на барикадама, пуцао у [REDACTED] из аутоматске пушке и лишио га живота, а након тога се вратио до друге претходно откључане просторије, отворио врата и одмах пуцао из аутоматске пушке у цивиле бошњачке националности [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] и лишио их живота, а затим се неометано удаљио из затвора што му је оптужени Наранчић Здравко омогућио, а тела убијених цивила су током 2006. године пронађена и ексхумирана из природне јаме зване „Звечарка“ на подручју Лушци Паланке, општина Сански Мост.

-чиме је оптужени Плавањац Јоја извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ,

А оптужени Наранчић Здравко кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у помагању у вези члана 24 КЗ СРЈ.

Па их суд применом наведеног законског прописа и одредби члана 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, а у односу на оптуженог Наранчић Здравка и одредби члана 24 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

Оптуженог Јоју Плавањца на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година,

Оптуженог Здравка Наранчића на казну затвора у трајању од 7 (седам) година.

На основу члана 261, 262 и 264 ЗКП оптужени Плавањац Јоја **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** да овом суду на име паушала плати износ од 40.000,00 динара, а оптужени Наранчић Здравко износ од 20.000,00 динара у року од 15 (петнаест) дана од дана правоснажности пресуде под претњом извршења, а оптужени се обавезују и на плаћање трошкова кривичног поступка, чија ће висина бити одређена накнадно посебним решењем.

На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени **СЕ УПУЋУЈУ** на парницу ради остварења имовинско-правног захтева.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва – Тужитељства Босне и Херцеговине, Посебно одељење за ратне злочине број Т20 0 КТР30006572 13 од 31.12.2013. године, потврђеном дана 07.01.2014. године, а преузетом и уређеном оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО-4/17 од 26.12.2017. године, оптуженом Јоји Плавању је стављено на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, а оптуженом Здравку Наранчићу помагање у извршењу наведеног кривичног дела у вези члана 24 КЗ СРЈ.

Пресудом Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине К По2 бр. 11/17 од 15.11.2019. године оптужени Јоја Плавањац оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 15 година, а оптужени Здравко Наранчић је оглашен кривим због извршења наведеног кривичног дела помагањем у вези члана 24 КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 7 година.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж1 По2 бр. 3/20 од 22.09.2020. године укинута је пресуда Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине К По2 бр. 11/17 од 15.11.2019. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Оптужени Јоја Плавањац и оптужени Здравко Наранчић испитани у истражном поступку пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду Одељење за ратне злочине, на припремном рочишту и на главном претресу, изјаснили су се да не признају извршење кривичних дела која су им стављена на терет.

Оптужени Јоја Плавањац у датој одбрани пред истражним судијом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине дана 14.03.2011. године, изјавио је да је од 1980. године до 1989. године радио на месту референта оперативно-наставних послова у Општинском штабу Територијалне одбране за подручје општине Босанска Крупа. С обзиром да су имали здружене тактичке вежбе са другим општинама познавао се са људима са тих терена. Због пада који је доживео 1989. године приликом изградње породичне куће, његово здравствено стање је било тешко, па је након две године боловања отишао у инвалидску пензију. Рат у општини Босанска Крупа је почео 21. априла 1992. године. Био је ангажован као припадник војске Републике Српске, у оквиру 11. Крупске бригаде, са седиштем у Јасеници, где су његови родитељи живели и почетком августа 1992. године налазио се у јединици Трећег батаљона са чином капетана где је имао функцију заменика команданта, али је више радио канцеларијске послове. Сам ток рата се одвијао врло тешко и за једну и за другу страну, сви су били наоружани, као и велики део жена, а лица која нису била војно способна, имала су радне обавезе.

Његова мајка убијена је 31. јула 1992. године од стране ██████████, војника Републике Српске, недалеко од места где су живели његови родитељи и где се налазио и он са децом и женом. Његов млађи син је посматрао убиство његове мајке, а разлог из кога је ██████████ убио његову мајку никоме није био познат. Дана 01.08.1992. године обавили су сахрану његове мајке, а другог дана након сахране, дана 03. августа 1992. године у јутарњим часовима његов отац који је живео на око 50 метара од њега, дошао је код њега, са жељом да оде до основне школе „Петар Кочић“ у Босанској Крупи где је чуо да се налази убица његове мајке, да га види и да га пита због чега је то урадио, с обзиром да су били комшије, да је његова мајка човека који је убио отхранила и да је он свакодневно био у њиховој кући. Био је запањен очевим захтевом, плашио се за његов одлазак, да неку „глупост“ не направи у граду, али је након очевог убеђивања и позива да га одвезе, то и учинио.

По доласку до школе која је била закључана, затекли су стражара Наранчић Здравка кога је познавао из виђења. Он их је кроз затворена врата питао шта им треба, а по његовој молби стражар му је отворио врата питајући га да ли је истина да је његова мајка █████ убијена, што му је он потврдио, а након што је стражару представио свог оца, стражар је обојици изјавио саучешће. Од наоружања је имао аутоматску пушку, а његов отац аутоматску или полуаутоматску пушку. Све време су наоружање имали при себи. Тога дана није имао пиштољ са собом, као ни његов отац. Замолио је стражара да им путем документације докаже где се █████ налази или да им га покаже уколико је ту, јер је његов отац инсистирао на томе да га види и да поразговара са њим. Наранчић је кренуо према просторији где су држали одређене папире и они су кренули за њим. Наранчић је отворио те папире, а за то време он је зачуо неки разговор, али није обраћао пажњу, само је кришом погледао и видео да његов отац са неким човеком разговара, а за то време он и стражар су гледали папире. У том тренутку се зачуо један пуцањ. Он се нашао у „окомењеној ситуацији“, када је схватио да је његов отац пуцао у човека на пар метара од њих. Није видео човека у кога је пуцао његов отац, јер се у то време бавио документима у вези █████ █████. Потрчали су и он и стражар Наранчић, који је повикао ка његовом оцу „Шта уради Јоја, шта уради“, обраћајући се њему, па пет-шест пута „Јоја, шта уради, шта ми то направисте, шта је било“. Када је пришао оцу видео је једног човека како лежи, али га није препознао, нити је икада касније чуо његово име. Мисли да је тај човек био мртав. Упитао је оца да ли је нормалан, шта је урадио и у кога је пуцао, да ли зна ко је тај човек, да ли је стражар, Србин или Муслиман, из ког разлога и са којом намером је то учинио, али је његов отац ћутао. Тог тренутка стражар, код кога је и даље била свеска коју су претходно гледали, поново му се обратио речима „Иди бре Јоја у пичку материну, иди у пичку материну, ево видиш да је одведен, био је ту, није у мојој смени ни одведен ни примљен, одведен је одавде“.

Док му је стражар то говорио, поново се чула пуцњава која је кратко трајала, у питању је била појединачна паљба, с тим што не може да определи колико је метака испалено јер је био затечен ониме што се десило. Он и стражар су потрчали ка другим вратима која су се од њих налазила на удаљености од 4,5 или 6 метара, која су била широм отворена и на тим вратима су срели његовог оца, кога је стражар протресао, почео је да га дрма питајући га шта је урадио, а обраћао се и њему „Јоја шта уради, шта уради, па Јоја да ли је он нормалан“. Упитао је оца шта ради, да ли је нормалан, а отац није проговарао ни речи. Обраћајући му се по имену обзиром да га је познавао, стражар Наранчић је рекао „Јоја, шта ово се дешава, шта урадите људи, ја ћу одговорати за ово“.

Видео је људе како леже, али не зна колико их је тачно било обзиром да у ту просторију није ни могао да уђе због призора који је затекао. Он и стражар оцу нису пришли у тренутку када је пуцао иако се налазио на удаљености од 5-6 метара због своје личне безбедности, јер је изгледао чудно и били су затечени оним што се

дешавало. Не може да се сети коју пушку је његов отац имао при себи, јер је као и остали свакодневно мењао оружје.

На питање зашто његовом оцу нису одузели пушку након првог убиства, изјавио је да су тог тренутка, после првог опаљења метка стајали са њим и нормално разговарали, да нису видели да икога ту има, да је најпре помислио да је то стражар који је био са Наранчићем и да никоме није пало на памет да његовом оцу узме пушку, а затим је навео да његов отац није тада ништа причао, да је ћутао окамењен и буљио у њих.

Први човек је убијен у просторији која се налазила у правцу физкултурне сале, а положај просторије у којој су се налазили он и Наранчић је такав да се из ње могло ући у све друге просторије. То је мали хол, а физкултурна сала се налазила иза. Из тог хола у коме су се њих двојица налазили и гледали књиге улази се директно у просторију у којој је убијено прво лице, а друга просторија где су остали убијени се налазила иза њихових леђа и у њу се такође директно улазило из ходника у коме су се налазили он и Наранчић док су гледали књиге. Није му познато ко је [REDACTED].

Оца је извукао на излазна врата школе и у том тренутку стражар му се поново обратио речима „Шта уради Јоја, па Јоја шта уради“. Стражар је остао укопан у месту и нико није покушао да их заустави када су излазили из школе нити је на улазу било неке страже. Након што су изашли, отишли су до возила којим су дошли, где је упитао оца да ли зна у кога је пуцао, да ли се ради о војницима, женама или цивилима, али његов отац није проговарао ни речи, све до половине пута када му је рекао да они немају шта да брину, јер нису то урадили они, већ он. Када су дошли горе, ништа није рекао, није дозвољавао било какву причу и никада се није изјаснио у вези тога.

Недељу дана након овог догађаја његов отац није излазио из просторије у којој је боравио, а он сам није ишао пред народ око 10 дана од туге, срамоте и бруке. Отприлике након недељу дана, код њега је дошла војна полиција са наређењем да му одузму пушку и саопштењем да више није припадник јединице у којој се налазио, да ће бити распоређен у неку другу јединицу и да ће бити накнадно позван. Убрзо је почело да се погоршава здравствено стање његовог млађег сина, да би након извесног периода на Институту за мајку и дете у Београду добио дијагнозу акутне лимфопластне леукемије, а по наводима докторке која га је прегледала узрок болести његовог детета је тај што је присуствовао убиству своје баке. Његов син је остао на Институту за мајку и дете до маја – јуна 1993. године, а он је са старијим сином за то време боравио у Београду, а након тога су се вратили у Јасеницу. Његов отац није покушавао са њим да разговара у вези овог догађаја, нити су причали на ту тему. Он и даље има велико жаљење према породицама које су доживеле ту несрећну судбину, али није био у могућности да спречи то што се десило, јер по поласку у затвор то није ни очекивао.

Не зна да ли је његовом оцу одузето оружје истог дана када и њему, али му је отац касније саопштио да је оружје и њему било одузето. У вези овог догађаја никада нико није позивао ни њега ни његовог оца, не зна да ли је против стражара покретан

поступак јер ни њега након овог догађаја није видео. Наранчић је такође са општине Босанска Крупа, не зна тачно из ког села, од њега је млађи четири до пет година, а никакав контакт нису имали ни у мирнодопским условима. Наранчић је припадао Војној полицији која је обезбеђивала школу и заробљенике који су били и Срби и Муслимани и управо с обзиром на такав мешовити састав лично сматра да његов отац апсолутно никакав циљ није имао при доласку, већ да је само тражио [REDACTED] који је убио његову мајку. Приликом њиховог доласка у затвор није било других стражара осим Наранчића и приликом самог тог догађаја били су само он, његов отац, Наранчић и човек који је водио разговор са његовим оцем, у кога је његов отац прво пуцао. Тај човек није био везан, решетке нису биле на просторији у којој је он био затворен, већ се радило о обичним дрвеним вратима од школе у којима су се налазили кључеви да стражар може да их закључа.

На главном претресу, оптужени Јоја Плавањац је навео да је од 1980. године радио у Општинском штабу Територијалне одбране као оперативац до 1990. године када је отишао у инвалидску пензију због повреде коју је доживео приликом пада са куће. У општини Босанска Крупа било је 63% становништва муслиманске националности, а 37% Срба. Код њега су долазила лица из Српске демократске странке са намером да га ангажују за одбрану српског народа јер је постојала могућност рата, а он је имао искуства. Он је такав позив одбио у два наврата из здравствених разлога, али је позван поново у Српску демократску странку где је уз убеђивање пристао да помогне у обављању административних послова, с обзиром да му је инвалидитет био 70%.

Рат у Босанској Крупи почео је 21. априла, а још пре почетка ратних дејстава на подручју општине илегално су се наоружавале и муслиманска и српска страна.

Дана 31.07.1992. године убијена је његова мајка [REDACTED]. Њено убиство посматрала су његова два сина, а у близини је био и његов отац који је то видео и рекао му је да је његову мајку убио [REDACTED]. Ради избегавања конфликтне ситуације, [REDACTED] су склонили негде. Његова мајка је сахрањена 01. августа, у месту Средњи Дубовик, на око 15-ак километара од Јасенице, где су му родитељи живели.

Дана 03.08.1992. године ујутру његов отац је дошао код њих, није се нормално понашао, био је сав избличен, није могао да верује када је тражио од њега да га одведе у Босанску Крупу удаљену 18 километара, јер је чуо да се [REDACTED] налази у притвору у Основној школи „Петар Кочић“. Покушао је да му објасни да нема простора и места да тако нешто ураде, рекао му је да је несташица горива и да нема горива, али је након његовог силног убеђивања ипак одлучио да га одведе до самог града.

Приликом доласка у школу „Петар Кочић“ у поподневним сатима после 17 часова, он сигурно није знао по имену и презимену ко је био на стражи, а био је Наранчић Здравко, кога је индиректно познавао, били су на „добар дан“. Питао је Наранчића да ли може њему и његовом оцу да откључа врата, а он је рекао да не би

смео да откључа, али обзиром на све што се издешавало, да је знао да му је мајка убијена и да га је познавао, Наранчић је откључао врата и изјавио саучешће њему и његовом оцу. Приликом уласка у школу, његов отац је питао Наранчића да ли се у школи налази [REDACTED], а Наранчић је рекао да одговорно тврди да [REDACTED] није ту, да је одвежен у Бања Луку.

Те затворске просторије су биле импровизоване, то је уствари била фискултурна сала са свлачионицама, а школа је била поред, у другом делу. У тим затворским просторијама су била смештена лица муслиманске националности - цивили и лица у униформама, који су похватани у дубини територије, а осим њих, у засебним просторијама били су притворени српски војници, који су притворени због кршења одредби о понашању. Када је по инсистирању његовог оца, због [REDACTED], Наранчић отворио једну просторију, његов отац је тражио од Наранчића да, по имену и презимену, изведе [REDACTED] [REDACTED].

Он је од Наранчића тражио Дневник рада, с обзиром да је Наранчић био на дужности војног полицајца, хтео је да види када је [REDACTED] примљен и када је отишао у Бања Луку или на неко друго место. Он и Наранчић су се налазили у једној просторији - холу из кога се улазило у све друге просторије и Наранчић му је показивао Дневник рада и листао га. У том моменту су зачули пуцањ, он је „овако“ погледао, његов покојни отац је разговарао са неким, али он није знао са ким, очекивао је да је то можда други стражар или ко зна ко, његов отац је пуцао у тог човека са којим је причао на улазу у фискултурну салу. Наранчић је прилетео његовом оцу који је био сав избезумљен, а он за њим, а на њихово питање шта се десило, кога је убио, у кога је пуцао, отац је само ћутао. Он је и даље од Наранчића тражио да у Дневнику рада види где се [REDACTED] [REDACTED] налази и за то време њих двојица су била у дежурној просторији за војне полицајце. Након пар секунди, зачула се појединачна паљба. Наранчић који се налазио преко пута стола, испред њега, опсовао га је „иди бре Јоја у пичку материну,“ и и обратио му се речима „Шта уради?“. Наранчић је претрчао пет, шест метара до просторије из које се чуо пуцањ, та пуцњава је кратко трајала, обзиром натеоретску и борбену брзину гађања (од 30 до 150 метака у минути). Није могао да верује шта се издешавало. Наранчић је дошао до његовог оца и протресао га на тим вратима, видео је да је његов отац изобличен, као што је и сам био изобличен и пре тога, а камоли сада. Није улазио у ту просторију. Наранчић га је поново опсовао и обратио му се речима: „Јоја, шта уради?“, обраћао се њему с обзиром да га је познавао, а његовог оца је одгурао према излазним вратима. Питао је свог оца „Шта уради, да ли си нормалан, да ли си луд?“. Изашли су из школе на излазна врата и након што су сели у возило поново га је то питао шта је урадио, али је отац ћутао, као да је глупо, а с обзиром да је инсистирао на одговору, отац му је негде на пола пута до куће рекао: „Па шта, ниси ти то урадио и није урадио стражар, ја сам урадио, ви немате са тим ништа“. По доласку у Јасеницу, супруга ге је питала да ли су пронашли [REDACTED] [REDACTED], а он јој је одговорио да нису и својој супрузи није помињао шта се догодило.

Након отприлике недељу дана, када је код њега дошла војна полиција како би му одузела аутоматску пушку којом је био задужен и како више не би био припадник бригаде, раздужио је аутоматску пушку, а није му познато да ли је војна полиција отишла код његовог оца пре или после или након неколико дана, јер тих недељу дана нису имали никакав контакт тих недељу или 10 дана док није био разоружан. Након тога, отац му је рекао да је војна полиција била и код њега и да су му одузели пушку коју је дужио, с тим што не зна да ли је у питању аутоматска или полуаутоматска пушка.

Изјашњавајући се на постављена питања изјавио је да је био ангажован у ВРС као капетан прве класе. Од оружја је задужио аутоматску пушку.

■■■■■■ ■■■■■■ који је убио његову мајку одгајили су његови родитељи. Они су недалеко од Праштала имали кућу, стално је код њих долазио и између њих није постојао било какав сукоб. Виђао је ■■■■■■ ■■■■■■ пре 31.јула и ■■■■■■ му никада није помињао да је незадовољан његовим родитељима или њиме.

Његова мајка је убијена 31. јула, а очевици њеног убиства били су његови синови старости 10 и 5 година, који су се налазили у близини убиства и кума његове покојне мајке која је радила у хотелу - болници за рањенике, смештеном у близини. Његов отац није могао да види убиство, јер је у том тренутку косио траву код ограде, живице, у близини хотела, али је чуо пуцњеве. Он се у том тренутку налазио у просторијама Главног штаба Војске Републике Српске. Ту му је неки од везиста саопштио да му је мајка убијена. Потврдио је да је више људи причало да су видели да ■■■■■■ убија његову мајку.

Накнадно је, с обзиром на место где је радио, сазнао да је ■■■■■■ због овог догађаја одведен у школу која је представљала затвор, да је ■■■■■■ због тог убиства доведен одмах као затвореник у школу, а потом пребачен.

Његов отац је добио информацију да је ■■■■■■ ■■■■■■ притворен у основној школи „Петар Кочић“ у Крупи, где су били затворени и Муслимани и Срби, али му није рекао од кога је то сазнао. То је био импровизовани затвор, унутрашњи ред није био поштован, просторије су биле налик на шупе. Он за постојање тог затвора није знао до тог тренутка, јер у град није силазио у току рата, с обзиром да се налазио у дубини територије, на 18 километара удаљености, а мисли да за тај затвор нису знали ни командант бригаде, потпуковник ■■■■■■ ■■■■■■, који је био задужен за ту територију ни председник општине ■■■■■■ ■■■■■■. Том комплетном територијом тада је командовао командант Другог крајишког корпуса ■■■■■■ ■■■■■■, са седиштем у Дрвару, удаљениом око сто километара.

Наранчић је радио у Управи прихода, а он је у Штабу територијалне одбране био заменик команданта Трећег батаљона. Нису се познавали дуго, никада се нису дружили, али је Наранчић знао шта је он радио за време рата.

Дана 03. августа његов отац је дошао код њега, чуо је да је [REDACTED] у школи „Петар Кочић“ која је удаљена 15 или 18 километара, и питао га да ли може да га одвезе до школе јер није имао возило. Отац му је рекао да жели да поразговара са [REDACTED] и да сазна зашто је убио његову мајку.

Упитан зашто су ишли наоружани ако је његов отац кренуо на разговор, изјавио је да су били наоружани и ноћу и дању, јер је рат беснео и јер су заробљавали наоружане људе. Постојала је обавеза ношења наоружања. Он је имао аутоматску пушку, а његов отац аутоматску или полуаутоматску, не сећа се. Претпоставља да његов отац није ишао са намером да убије Праштала, него да поприча са њим и да сазна из ког разлога је убио његову мајку и није ни знао да су у том затвору и Муслимани и Срби.

Када су он и отац дошли до школских врата, Наранчић их је видео из своје просторије кроз стаклена врата. Улазна врата су била закључана. У том тренутку нису знали да је он стражар. Питао их је шта и кога требају, а након што је његов отац тражио да види [REDACTED] [REDACTED] и питао га да ли се [REDACTED] налази унутра, рекао је: „Тражим [REDACTED] [REDACTED] који је убио моју госпођу“, Наранчић који је једини био присутан је откључао врата и пустио их је да уђу. Видео је да он и његов отац имају оружје, али му нису претили на било који начин. Пре пуцњаве у ходнику никога нису видели. С обзиром да је Наранчић њега вероватно препознао, по уласку у школу му је представио свог оца јер није знао да ли га је Наранчић знао по имену.

Он је као заменик команде бригаде био директно надређен војној полицији и команди веза и био је надређен Наранчићу.

Упитан да ли су пре него што је дошао у затвор са својим покојним оцем знали да је тог дана оптужени Наранчић сам у затвору, изјавио је да није знао распоред стражара, није знао ни колико има људи у војној полицији, да то није био циљани одлазак и да нису уопште знали ко је на дужности.

Наранчић им је по уласку у школу рекао да [REDACTED] није ту, а потврдио је да је претходно био ту, али не у његовој смени. Он није веровао Наранчићу, тражио је да то провери папиролошки, јер су такве случајеве покушавали да сакрију. Питао је Наранчића да ли може да му да дневник рада да види када је [REDACTED] доведен и када је отишао из школе. Мисли да га је претходно питао када је [REDACTED] отишао и да му је он рекао да је отишао пре дан-два. Иако Наранчићу није било пријатно што је он хтео да провери да [REDACTED] није ту, ипак се није опирао њиховом захтеву, а да се опирао они не би ни ушли.

На питање зашто их је Наранчић пустио да уђу у затвор ако [REDACTED] [REDACTED] није био ту, изјавио је „Па знате шта, ја вама кажем, то је рат који бесни“.

У тој школи, затвореници српске и муслиманске националности били су смештени по свлационицама за фискултурну салу, били су закључани у тим

просторијама са спољне стране. Те просторије су биле мале, 2x3м. Врата су била обична, школска, дрвена. Иако не зна тачан распоред, сигуран је да затвореници због различите националне припадности нису били смештени заједно. Школске просторије се налазе у другој згради и између те две зграде постоји празан простор, а налик је на слово „П“. У те школске просторије нису улазили, већ само у свлачионице где су затвореници били смештени. У моменту када су он и његов отац ушли у школу, он није ни знао да су ту смештена притворена лица муслиманске националности, али је знао да су у неком притвору смештени српски војници који не би дошли на положај или би правили проблеме, а тек након овог догађаја, сазнао је да је у питању школа „Петар Кочић“. За муслиманске затворенике претпоставља да су претходно били заробљени у дубини територије, а не зна да ли је било цивила, он никога није ни видео.

Његов отац је од Наранчића тражио да му отвори просторије у школи како би се уверио да [REDACTED] није присутан и он је видео када му је отворио само једну просторију, прву од улаза. У тој просторији је видео људе, али није знао ко су били ти људи. На питање његовог оца ко је у тој просторији, Наранчић му је рекао „ево види да није [REDACTED]“. Његов отац је међу тим људима препознао [REDACTED] [REDACTED], који је био рођени брат конобара у мотелу у којем је радио и његов отац. Његов отац је затражио да изађе [REDACTED] који је познавао [REDACTED], мисли да су иста генерација и да је можда од њега желео да сазна да ли је [REDACTED] ту. Када је [REDACTED] изашао из те просторије, он и Наранчић су прешли ходник и ушли у Наранчићеву канцеларију која се налазила преко пута просторије у којој су били затвореници, јер је од Наранчића тражио свеску да види за [REDACTED] [REDACTED] а. Његов отац је остао у ходнику да прича са [REDACTED]. Не зна да ли је Наранчић закључао врата те просторије након што су он и Наранчић пошли, логично је да јесте, да остали не би изашли. Он [REDACTED] [REDACTED] није познавао, [REDACTED] није био у сукобу са његовим оцем и никада није долазио код њега кући. Упитан да ли је [REDACTED] [REDACTED] радио на изградњи његове куће изјавио је да није, да он тачно зна ко му је радио на кући, да му је [REDACTED] [REDACTED] радио приземље, а да је кров са својих пет синова покрио [REDACTED] [REDACTED] из Чавија.

Просторије у којима су били затвореници су биле закључане, а кључеви су били у вратима са стражареве стране, тврди да они никако нису могли да буду откључани.

Након што му је предочено да је у истрази изјавио да су кренули за Наранчићем и он и отац, изјавио је да је то сигурно био лапсус, да је за Наранчићем кренуо само он а да је отац остао да прича са [REDACTED].

Објаснио је да је у тренутку када је његов отац разговарао са [REDACTED], док су он и стражар гледали папире, Наранчић био леђима окренут његовом оцу, а између њега и Наранчића је био сто. Није чуо да су његов отац и [REDACTED] разговарали. Он је вратима те просторије био окренут леђима. Не сећа се да ли је постојао и неки зид, а ако је био, није било могуће да он види свог оца. Објашњава да је у претходној изјави „Ја мало кришом сам погледао, мој отац са неким човеком разговара“, желео да опише да је чуо разговор између оца и тог лица, али да их није видео, и да је могуће да је направио

лапус. Не зна да ли их је делио зид или стакло, чуо је њихов разговор, а можда је и погледао, али их није регистровао.

Није видео када је његов отац пуцао у [REDACTED] који се са његовим оцем налазио на удаљености од пар метара од места где су он и Наранчић стајали.

Пар секунди након што су чули пуцањ, он и Наранчић су пришли његовом оцу који се налазио у ходнику и који је код себе имао оружје, али му оружје нико није одузео, питали су га шта је урадио, у кога је пуцао и да ли је нормалан. Ни он ни Наранчић у том тренутку нису проверавали да ли је [REDACTED] жив, јер су били „окамењени“ ситуацијом. Он није видео повреде на [REDACTED], само је видео да лежи на удаљености од пар метара, пред фискултурном салом. Није пришао [REDACTED] да види да ли је рањен, пошто се толико лошег већ издешавало.

Након што му је предочена његова изјава да је након пуцања у [REDACTED] [REDACTED], свог оца питао да ли зна ко је човек у кога је пуцао, да ли је стражар, да ли је Србин, да ли је Муслиман, те упитан зашто је оца питао да ли је стражар, изјавио је да је претпоставио да је можда ту још један стражар сем Наранчића, да није знао ко је све унутра јер ту никада није био. Оца је питао шта је разлог за његов поступак, али је он ћутао.

Након пуцања у првој просторији, он и Наранчић су се вратили да гледају документацију у централној просторији удаљеној пет до шест метара. Оца су оставили са оружјем поред [REDACTED] [REDACTED], на пар метара удаљености. Од прве просторије у којој се налазе затвореници били су удаљени дужином ходника, 6-7 метара, а од друге просторије су били удаљени мало више, 6,7 или 8 метара.

Након што му је предочено да из његовог исказа датог у истрази произлази да су након пуцњава он и Наранчић изашли из просторије пар метара, дошли до његовог оца питали га шта је урадио, да је Наранчић у руци држао свеску и да у том моменту, док Наранчић њега псује, његов отац поново пуца, те да из ове изјаве произлази да се он није враћао у просторију да поново гледа документацију, изјавио је да су се вратили у просторију и да је тако рекао, да није слушао диктирање записника, али да га је потписао, да ту нешто није добро одрађено, да су се они вратили ка просторији, да се тада зачула пуцњава, да је Наранчић бацио свеску и њему рекао да иде и обратио му се поново: „Јоја, шта уради“.

Упитан зашто није оцу у том стању одузео пушку, изјавио је да је отац већ пуцао док су дошли до њега, и да, познајући свог оца, нису очекивали да ће након прве пуцњава откључати и друга врата.

Не зна у колико просторија су били заробљеници, нити зна колико је укупно просторија било, а лица које је његов отац убио била су смештена у просторији преко пута фискултурне сале. Претпоставља да се кључ налазио са спољашње стране те друге

просторије, до хола. Не сећа се да ли је Наранчић питао његовог оца како је ушао у ту просторију, али је његов отац вероватно сам могао да откључа та врата.

У тренутку када су се он и Наранчић налазили у дежурној просторији, отпочела је пуцњава, и Наранчић је први потрчао и ухватио његовог оца на вратима, који је у том моменту већ све завршио, продрмао га је речима „Шта уради, шта уради“, а и он га је питао да ли је нормалан, шта је урадио и у кога је пуцао, али отац ништа није проговарао. Није регистровао да ли је његов отац после пуцњаве која је трајала одо 60 секунди, неке људе „докрајчио“. Иако није био у просторији у којој су људи убијени, из њих је чуо јауке, али не зна да ли је неко преживео пуцњаву. Након пуцњаве, стражар Наранчић није покушао ни њему, ни његовом оцу да одузме оружје, нити да спречи то што се десило. Иако је било мртвих људи, помоћ нису позвали, нити се у близини налазио неки доктор. Били су далеко и није било могућности за доктора, а чак ни радио-везе нису биле у функцији.

Након што му је предочено да је у истрази навео да је зачуо пуцњаву док му је Наранчић говорио да је ██████████ одведен из затвора, да су са тог места отрчали четири, пет метара на друга врата широм отворена, и да је тог тренутка његов отац био на истим вратима, да га је стражар протресао, изјавио је да је сигурно да су се он и Наранчић померили из просторије у којој су се налазили, да су они дошли код његовог оца када је убио човека, да га је Наранчић протресао и рекао му „шта уради човече“, да га је и он питао „шта уради, у кога си пуцао“ и да су тог момента он и Наранчић кренули ка просторији, а да је његов отац остао ту где је био.

Упитан зашто је свог оца који је био у шоку и који је управо убио човека у том стању оставио да би гледао папире, изјавио је да није знао да ли се још неко налази у тим просторијама, а упитан зашто је отац ту оставио са оружјем у руци кад је знао да је у просторији са ██████████ било и други лица изјавио је да он, да је знао да би његов отац то урадио, не би му ни дао да улази са оружјем у затвор нити би он сам носио оружје и да су то биле непредвидиве ствари.

Објаснио је да је после првог убиства, када се вратио у просторију да поново погледа папире, из дневника рада утврдио да је ██████████ ██████████ премештен у Бања Луку, а на питање зашто то није одмах рекао свом оцу и предложио му да напусте затвор, изјавио је да се све то десило муњевитом брзином.

Иако је најпре навео да је од првог до последњег пуцња прошло мање од једног минута, с обзиром да су фискултурна сала и свлачионица преко пута, накнадно је објаснио да није разумео питање, те да је у првом пуцању, на ██████████ ██████████ испален метак или два, а да је друга пуцњава, када су убијени други људи, трајала око 60 секунди. Када су он и Наранчић зачули први пуцањ, Наранчић је истрчао, бацио свеску а њега опсовао и обратио му се речима „Јоја, шта уради“, а потом је Наранчић отрчао до његовог оца и продрмао га, а он за Наранчићем. Након тога, он и Наранчић су се вратили да гледају папире, а његов отац је остао ту где је био. Тада, после тог првог убиства, када се вратио у да поново погледа папире, он је из Дневника рада утврдио да

је [REDACTED] [REDACTED] премештен у Бања Луку. Од првог убиства до почетка друге пуцњаве прошло је неколико минута.

Након што је његов отац пуцао и други пут и убио људе, он и Наранчић су га одмах изгuralи напоље из ходника, изашли су и он и отац су се одвезли својим колима.

Не зна да ли је Наранчић имао неко средство комуникације у затвору, не верује да је имао фиксни телефон, а и да га је било, није било струје и сигурно никакве комуникације није било. Не зна да ли је имао радио станицу РУП 12.

Не зна шта се десило са људима који су убијени, с обзиром да је отишао у Јасеницу. Не зна ко је убијене одатле одвезао, али је чуо да су одвежени и да су 14. марта 2011. године пронађени у јами „Звечарка“.

Навео је да је његов отац преминуо 1999. године а да никада са њим није проговорио о том догађају, иако је он настојао да о томе разговарају, једноставно је умукао и није желео да проговори на ту тему. Једина прилика када му се у вези тога обратио био је тај 3. август у возилу, на половини пута када му је рекао: „То није твој проблем, то је мој проблем. Није ни твој, ни стражара који је био доле. Наишло ми је шта ми је наишло и ја сам то урадио“.

Потом је навео да је за овај догађај знала његова породица, снаја његовог покојног брата и вероватно је од ње сазнала и његова супруга, она га је питала шта се десило, али он није хтео да прича о томе са њом, ћутао је. Чуо је од родбине из далека да је његов сада покојни отац за живота одређеним људима причао шта се десило и да му је због тога јако тешко и жао, да је то био такав тренутак несвести, а то су му рођаци, пријатељи и познаници испричали на сахрани његовог оца, који је преминуо 30. или 31. октобра 1999. године. Сахрана је обављена у Босни, тамо где је сахрањена и његова мајка.

Након тога је навео да је његов отац о овом догађају ћутао сигурно до краја свог живота, да ни пред њим ни пред било ким није рекао нити је било где пријавио да је он извршио та убиства.

Иако су њега сви познавали због природе посла којим се бавио, он се не сећа никога од лица која су настрадала у том догађају, с обзиром да је ту било доста људи са подручја санске и бихаћке општине које он никада није ни видео ни чуо.

Након што му је предочено да је у истрази изјавио да му је негде око половине пута отац рекао „Нисте ви то урадили, то сам ја урадио и ви нема шта да бринете о томе“, упитан зашто би Наранчић бринуо и зашто му то отац говори, изјавио је да је тако рекао вероватно јер су се њих двојица ту налазили док су га гурали напоље из школе и из хола.

На питање да ли су у тренутку поласка од куће ка школи он или његов отац конзумирали алкохол, изјавио је да он није пио, јер то не сме из здравствених разлога,

због телесних повреда и инвалидности коју има, да је шећераш, да има аритмије и висок притисак, а да се његов отац вероватно осећао мало на мирис алкохола, али да није био пијан.

Изјавио је да му отац није рекао да је од њега одузето оружје, а након тога је навео да је десетак дана пошто му је одузето оружје о томе обавестио свог оца, који му је потврдио да је и код њега била полиција због одузимања наоружања, али не зна да ли су оружје прво одузели њему или оцу. Ни том приликом он и његов отац нису коментарисали догађај, јер његов отац то није желео. Никада од оца није тражио да оде и да исприча шта се заправо догодило, с обзиром да је то било на почетку 1992. године, када је почео рат и исељавање Муслимана са територије коју су држали, у дубини територије санске општине и Бихаћа и да нико није ни покушао да их у вези тог догађаја контактира.

Поводом догађаја нико није позивао ни њега ни његовог оца да дају изјаву, иако је комплетан народ на подручју општине знао шта се десило и сматра да је мало забрињавајуће и чудно да их нико није позивао да дају изјаве о томе шта се десило, ко је то урадио, због чега је то урађено.

Оружје су му одузела два војна полицајца. Један од њих се презивао [REDACTED], а имена другог полицајца се не сећа. Рекли су му да му одузимају оружје јер се чуло за убиство, причало се да је он „тај“, јер се у школи Наранчић обратио њему, а не његовом оцу, а обојица су доле били присутни. До одузимања оружја је дошло из разлога што је командант бригаде донео наредбу да се изврши разоружавање њега и његовог оца.

Након тих догађаја, негде крајем октобра његов млађи син се разболео и дошао у Београд на лечење где му је констатована лимфобластна леукемија, а по наводима докторке деветнаесторо деце са подручја БиХ која су имала стресну ситуацију, добила су ту болест.

На питање да ли је покушао на било који начин да иницира поступак против [REDACTED] [REDACTED] а због убиства његове мајке, изјавио је да је његов отац једном приликом отишао у затвор у Бањалуци, док се [REDACTED] тамо налазио и да се интересовао за [REDACTED] [REDACTED] а, али су му тада рекли да иде кући и да ће бити обавештен, али га никада нису обавестили. 1995. године су отишли са тих простора и дошли у Србију, његов отац је преминуо 1999. године. Никада није сазнао шта је било са [REDACTED] [REDACTED] ом и да ли је одговарао за убиство његове мајке, није се ни интересовао јер има сувише личних проблема са свих страна, да би се интересовао и замајавао око тога да ли је [REDACTED] жив или мртав и да ли му је суђено. Са Наранчићем није имао контакт до 2011. године, када је он давао своју прву изјаву.

Није познавао [REDACTED] [REDACTED], али је познавао његовог брата [REDACTED]. Не познаје [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], могуће је да познаје [REDACTED]

██████████, а њега су сви познавали с обзиром на послове на којима је радио. Познаје ██████████ ██████████.

Чињеницу да нико од сведока није видео његовог оца у школи, објаснио је тиме да је његов отац у школи био заједно са њим, а не ██████████ ██████████, како је то читао и гледао на интернету пре него што је започео овај кривични поступак и да је то ноторна грешка.

Оптужени Здравко Наранчић у датој одбрани пред истражним судијом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине дана 21.03.2011. године, изјавио је да је у војску Републике Српске ступио је 21. априла 1992. године, почетком операције на територији општине Босанска Крупа. Након што је део града ослобођен, ступио је у редове војне полиције по наређењу тадашњег команданта бригаде. У селу Јасеница обављен је прихват цивила од којих су поједини одведени у импровизовани затвор у школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи, који је на почетку ратних дејстава обезбеђивала цивилна и војна полиција по сменама, тако што је 10-15 дана обезбеђивала цивилна полиција, а наредних 10-15 дана војна полиција. У просторије те школе затварани су и војници и цивили српске националности због разних престапа. У том импровизованом затвору укупно је било три или пет просторија. Муслимани и Срби нису били заједно затворени, Срби су били затворени у једној просторији.

Десет до петнаест дана пре догађаја који је предмет оптужбе, почетком или крајем јула месеца 1992. године, у тај импровизовани затвор су доведени припадници групе „Јокс“, за које претпоставља да су се пребацивали из Санског Моста на своју територију коју је делила река Уна и да су у једном селу заробљени са оружјем и у униформама. Осим њих, у том импровизованом затвору били су још неки цивили и војници које је Војска Републике Српске заробила приликом ослобађања града или на другим положајима. Затвореници су били смештени у три просторије које су претходно биле свлационице. Војна полиција је била смештена у једној канцеларији. Било је предвиђено да по два стражара буду у свакој смени.

Он се пуком игром случаја задесио сам у смени 03. августа када су предвече око 6-7 часова у ту школу дошли Јоја Плавањац и његов отац ██████████, поводом смртног случаја у њиховој породици. Јоја и Лазо су тражили ██████████ ██████████, Србина који је убио њихову мајку, односно супругу и тражили су да им отвори врата да виде да ли је он ту. Иначе, и он сам је имао сазнања да је та жена убијена пар дана пре догађаја.

Није било предвиђено да он тог дана буде сам у затвору, у ком су увек била по два стражара, а Јоја и ██████████ нису знали да је он тога дана био сам, јер никада пре тога нису ни били у том затвору.

Приликом ██████████ и Јојиног доласка у школу, није знао ништа о њиховој намери и рекао им је да је ██████████ дан или два раније одведен у Бања Луку у затвор, а по добијању таквог одговора, они су више силом ушли у затвор да га траже. Врата није отворио добровољно, већ је био у позицији да то мора да учини, па је по њиховом

захтеву откључао врата да их увери да се [REDACTED] ту не налази. Они су том приликом били наоружани, а пустио их је да уђу са оружјем јер није очекивао да ће се нешто десити, а иначе су у тај затвор и други улазили са оружјем, војници и паравојне формације.

Иако су при доласку [REDACTED] и Јоја ходали и причали нормално, по мирису из уста и погледу претпоставио је да су били под утицајем алкохола. Комуникација између њих и њега била је праћена тензијом и он није могао да им се супротстави или да према њима примени силу. По њиховом захтеву је откључао две ћелије у којима су се налазили Муслимани, како би им доказао да човек кога су они тражили није ту, надајући се да ће они изаћи из затвора и да се ништа неће догодити, а трећу просторију није ни отварао. Након што су се они уверили да [REDACTED] [REDACTED] а ту нема, Јоја је од њега затражио да види документа у књизи дежурства, из ког разлога није стигао да закључа врата од просторија које је претходно отварао.

Док су у ходнику били њих тројица, по [REDACTED] захтеву из просторије је извео [REDACTED] [REDACTED]. Просторија у којој се [REDACTED] налазио била је прва са десне стране, до улазних врата, а у продужетку те просторије, на метар-два удаљености налазила се фискултурна сала. [REDACTED] му је наредио да изведе [REDACTED] а да поприча са њим, што је он и учинио, а [REDACTED] претходно није питао из ког разлога то тражи, иако није било уобичајено да притворена лица изводи по захтеву појединаца који му нису директно надређени, али је чуо да је таквих случајева било раније. [REDACTED] му није рекао шта тражи од [REDACTED], али познато му је да су њих двојица били суседи и претпоставља да су се познавали. Оставио их је насамо, а он је са Јојом отишао у канцеларију да провере да ли је [REDACTED] одведен и у које време, односно да му покаже да се у књигама води да је [REDACTED] [REDACTED] одведен у Бања Луку, тако да није видео шта се дешава са [REDACTED] ом и [REDACTED]. Јоја се према њему наредбодавно односио када је од њега тражио да погледа књигу.

[REDACTED] је [REDACTED] [REDACTED] а одвео у фискултурну салу чија су врата била отворена. На удаљености од два до три метра била је једна ћелија коју није откључавао, у којој су се налазили Муслимани, а на два метра од те ћелије налазила се његова канцеларија у којој је водио евиденцију и где је одвео Јоју. У том тренутку зачула су се два пуцња и претпоставио је да Јојин отац [REDACTED] пуцао и да је убио тог човека на лицу места.

Када му је предочена чињеница да су испитани сведоци у овом поступку изјавили да су тада видели Јоју а не његовог оца [REDACTED], објаснио је да су и Јоја и [REDACTED] били присутни када је он изводио [REDACTED].

[REDACTED] је након тога отишао у другу просторију – свлачионицу, величине око 3x4 метра, која се налазила на удаљености од 3 до 4 метра од његове канцеларије и почео је да пуца на људе који су се налазили у тој просторији. Пуцњава је почела у тренутку док су он и Јоја у његовој канцеларији гледали књиге, а он се уплашио и није могао да се супротстави [REDACTED] и да га спречи у томе. Мисли да је [REDACTED] испалио између 10 и 12 метака у људе, а сама пуцњава је била појединачна и кратко је трајала. У тој

просторији убијено је 10 лица, нико није преживео. Не може да определи да ли је то убиство извршено пушком или пиштољем и не може да се сети да ли је [REDACTED] имао аутоматску или полуаутоматску пушку.

Објаснио је да у полуаутоматску пушку дуге цеви са ножем на врху стаје 10, евентуално 11 метака уколико се метак убаца у цев и да са њом може да се пуца без репетирања, пошто она сама репетира и избацује чауре, при чему први пуцањ омогућава да се испуца свих 10, односно 11 метака.

Након што је [REDACTED] пуцао у те људе и изашао „као луд“ у ходник, он и Јоја су изашли из канцеларије. Он је само провирио у ту просторију, није видео да је ту неко жив, али је уочио неки покрет, а Јоја није улазио у ту просторију и није видео да ли је [REDACTED] побио те људе, али је то претпоставио. „Оверавање“ тих људи након [REDACTED] пуцања нико није вршио. Он је по престанку паљбе заједно са Јојом изашао испред [REDACTED] и упитао их је „Шта људи урадите, Јоја шта уради ти отац, шта се деси, шта направисте“ и изгурао их је напоље. Не може да се сети свих детаља, како су они изашли из те просторије, да ли их је он изгурао, а није смео да им се супротставља и да их разоружава, јер претпоставља да би и њега убили, а можда и остале затворенике. Тврди да је [REDACTED] пуцао у та лица, да су потом изашли обојица и да се нису враћали у просторије у којима су та лица убијена.

Објаснио је да је просторија из које је [REDACTED] изведен налазила одмах до улаза у фискултурну салу, да се са леве стране налазила просторија коју није откључавао, а у продужетку са исте стране, на 3-4 метра удаљености била је просторија у којој је била смештена група „Јокс“. Између просторије у којој се налазио [REDACTED] [REDACTED] и просторије у којој су били затворени припадници групе „Јокс“ постојала је још једна просторија.

По изласку, [REDACTED] и Јоја су се одвезли аутом, а он је у том тренутку затвор закључао и отишао у команду Војне полиције да их лично обавести о догађају, пошто је школа била издвојена и налазила се на око 200-300 метара од града и у њој није било ни струје нити било какве везе, па ни телефонске. У команди се обратио командир [REDACTED] [REDACTED] који му је био претпостављени старешина, а тамо је затекао још једног полицајца. Пренео им је шта се десило у затвору, након чега су сва тројица отишли у школу. По уласку у салу затекао је мртвог човека, а и остали који су се налазили у другој просторији такође су били мртви. Он је након тога пуштен да иде кући, јер је био под стресом, чуо је да су ти људи негде одвежени а сада први пут чује да су они пронађени на подручју општине Сански Мост у пећини.

Познаје [REDACTED] [REDACTED] који је тада био затворен у просторији у којој се налазио [REDACTED] [REDACTED] и који је могао да чује пуцњаву. Након што му је предочено да је сведок [REDACTED] [REDACTED] изјавио да се догађај одиграо око 9 до 10 сати ујутру, наводи да се то одиграло поподне. Сигуран је да је [REDACTED] пуцао, а да је Јоја са њим отишао у другу просторију. Тврди да нису тачни наводи сведока да је он изјавио „ево га још један жив, убиј га“. Не зна зашто је [REDACTED] [REDACTED] то рекао, познаје [REDACTED] од раније, нису у

завади, дружили су се пре рата, а по доласку у затвор понудио је [REDACTED] да се окупа или да нешто поједе и попије и храбрио га је да ће ићи у размену, јер је сматрао да он ништа није био крив и није му познато због чега је [REDACTED] доведен у тај импровизовани затвор.

Тврди да није био заједно са оптуженим Јојом и његовим оцем у просторији у којој су убијени људи. Указао је да су Јоја и [REDACTED] Плавањац физички јачи од њега и да су дошли под одређеном пресијом. Тврди да је предметна убиства извршио [REDACTED], а не Јоја који се у то време налазио у његовој канцеларији заједно са њим. Јоја је том приликом имао аутоматску пушку, а не зна да ли је имао пиштољ јер је исти могао бити сакривен. Он сам је имао оружје које се налазило у канцеларији у којој се налазио све време, а имао је и пиштољ и бомбе.

Упитан да објасни из ког разлога није реаговао и зашто није изашао из просторије у којој се налазио одмах након што је [REDACTED] убијен, односно након што је чуо први пуцањ, изјавио је да је чуо када је пуцано у [REDACTED]а, али да се налазио са друге стране стола, да је покушао да изађе из канцеларије, али је Јоја стајао испред њега, да се и сам Јоја изненадио, да је у том тренутку [REDACTED] прошао три-четири метра и ушао у другу просторију где се налазило преосталих 10 људи на које је одмах пуцао. Био је збуњен, није очекивао да ће се нешто тако десити. Не може да се сети да ли га је Јоја спречио да изађе из канцеларије, да ли му се нашао на путу, јер се и он сам збунио, није смео ни да узме своје оружје из страха од њих двојице.

Изјавио је да је он по [REDACTED] наређењу [REDACTED]а извео из просторије, да су врата била отворена, да је по [REDACTED] наређењу рекао [REDACTED]у да изађе јер [REDACTED] хоће да разговара са њим, након чега је затворио врата.

Негирао је да је неко преживео и да је накнадно убијен.

Навео је да је Јоја у току рата имао чин капетана или мајора, да је био у команди позадине на нивоу бригаде и да је могао да му изда наређење у неким случајевима. Мисли да [REDACTED] није имао никакав чин, да је у време овог догађаја био стар између 58 и 60 година, а дозвољава могућност да је био припадник Војске Републике Српске. Јоја је носио маскирну униформу, а могуће да је и [REDACTED] тада имао униформу, али не може да се сети са сигурношћу. Обојица су носили бркове, али су постојале разлике у њиховом физичком изгледу, [REDACTED] је био старији човек и разлика је била у коси. Јоја је виши од оца, корпулентнији, а обојица су били јачи од њега, старији и корпулентнији. Чуо је да је [REDACTED] преминуо.

У датој одбрани на главном претресу оптужени Наранчић Здравко је изјавио да је пола града Босанска Крупа ослобођено 23.04.1992. године. У ратним дејствима која су на територији Босанске Крупе отпочела 21.04.1992. године било је заробљених војника и цивила који су остали у граду, па је команда 11. Крупске бригаде основала импровизовани затвор у школи „Петар Кочић“, у који су затварани заробљени војници и понеки цивил. Српски војници су због недисциплине и других

ствари ту затварани на кратке казне затвора, а они који су вршили убиства ту су се краће задржавали, а потом су слати у затвор у Бања Луци.

Осим тога постојао је и прихватни центар у селу Јасеница, на око 20 километара од Босанске групе, где су били смештени цивили који су потом слати на територију Муслиманске федерације.

Он је као припадник војне полиције на смену са цивилним полицајцима обезбеђивао импровизовани затвор у Босанској Групи. Ван објекта школе постојала је једна физкултурна сала и 3 или 4 просторије које су представљале свлачионице. У том простору који се налазио на 300 метара удаљености од града, није било струје ни воде нити средстава комуникације. Обично су била присутна по два стражара, али је он био сам када се тај догађај одиграо, а не зна зашто други стражар није дошао тог дана. Од наоружања је имао пиштољ и пушку која је била у канцеларији али је није носио са собом.

Дана 03. августа 1992. године, његова смена је почињала у 6 часова. После сат времена, око 6-7 часова предвече на врата је дошао Јоја Плавањац кога је познавао из виђења, са оцем ██████ за кога му се учинило да је под дејством алкохола.

Претпоставио је да је ██████ Јојин отац, јер су били јако слични. Чуо је да им је 2-3 дана пре тога убијена мајка, односно супруга. Јоја је био његов надређени, с обзиром да је имао чин капетана и могао је да му нареди да у неким ситуацијама изврши неку команду, на пример да отвори врата. Они су дошли са намером да потраже ██████ а и да га питају зашто је убио њихову мајку, односно супругу, а посебно је на томе инсистирао ██████. Саопштио им је да је ██████ одвежен у Бања Луку тог јутра или претходног дана, што се водило и у књизи дежурства, али му ██████ није поверовао, мислио је да је ██████ остао сакривен негде у тим просторијама, па је инсистирао да му он отвори једну просторију и да му докаже да је ██████ одведен. Јоја и ██████ су ушли у затвор наоружани, а он је закључио да не треба да их разоружава јер није очекивао да ће се нешто десити. ██████ није знао распоред затвореника по просторијама и тражио је да му отвори прву просторију са десне стране. ██████ је ту угледао ██████ а, кога је вероватно познавао јер су из истог села и рекао му је да га изведе да нешто са њим поразговара. Извео је ██████ а у ходник и закључао врата за њим, а ██████ је са ██████ ем отишао у физкултурну салу која се налазила право од те просторије.

Између те просторије и његове канцеларије, налазила се још једна просторија у којој су били затвореници, а коју није откључавао нити је ██████ и Јоји говорио да ту има било кога.

Јоја је инсистирао да кроз књигу дежурстава провере да ли је ██████ ██████ одведен у затвор у Бања Луци, па га је због тога позвао да уђе у малу канцеларију. Док су ту листали књигу, зачула су се два пуцња, а могао је да претпостави да је ██████ пуцао у ██████ а. Стајао је у ходнику када је ██████ избежумљен изашао из физкултурне

сале. С обзиром да је то затворена просторија, није знао да ли ће пуцати и на њега или на остале затворенике и поново се вратио са Јојом у канцеларију и обратио му се речима: „Јоја да ти кажем ево видиш да га нема“. У том моменту [REDACTED] је прошао, откључао једну просторију и пуцао у људе који су се у њој налазили. Испалио је око 10-12 метака, приликом паљбе чули су се јауци, а све се одиграло за кратко време, минут или два. Изашао је у ходник и обратио се [REDACTED] и Јоји речима: „Шта уради, шта урадите“. Није се сетио [REDACTED] имена, иако га је знао из виђења, али је познавао Јоју кога је гласно питао: „Јоја шта уради, шта урадите“. Не зна да ли су потом Јоја и [REDACTED] сами изашли напоље или их је он изгурао, а затим су они сели у возило и удаљили се.

По Јојином и [REDACTED] одласку закључао је просторије и отишао по помоћ у команду војне полиције, где је јавио свом командиром шта се догодило. Вратио се у затвор са командиром и још једним полицајцем, а када су дошли све је било готово, људи су били мртви и ништа се није чуло. Предао дужност након што су дошли и други полицајци, отишао је и није се враћао.

По повратку у школу, провирио је у фискултурну салу и претпоставио је да је лице које ту лежи убијено јер није давало знаке живота. Вратио се да провери шта се десило са осталим затвореницима у које је [REDACTED] пуцао и ту је затакао пуно крви. Дозвољава могућност да је неко од затвореника давао знаке живота, да је померио прст или руку, али се ништа није чуло.

Касније је чуо да су убијени затвореници негде одвежени, а ексхумирани су у пећини према Лушци Паланци. Он их није познавао јер су дошли са друге општине, а заробљени су као војници на српској територији.

Одговарајући на постављена питања изјавио је да није добио никакву одлуку о стражарењу у том затвору, већ да им је само тако речено, да су команданти су окупили између 50 и 100 људи. Од команданата се сећа једино [REDACTED] [REDACTED] који му је саопштио да му је војни распоред да буде стражар у тој школи. Није постојао Правилник на основу кога су поступали, већ је то био импровизовани затвор. Лица су ту чувана до размене. Нису имали смернице како да поступају уколико се неко побуни или покуша бекство, а то се није ни дешавало. Иако су по двојица стражара увек била присутна у том затвору, тај дан је он био сам. Не зна име и презиме војника који је требало да буде са њим тог дана у смени и не зна зашто није био присутан.

Најпре наводи да му није познато да ли су били овлашћени да притвореника предају војном лицу по захтеву, али да су могли да их пуштају у просторије, а касније изјављује да то нису смели да учине, да су морали да чувају притворенике и да никада нису некога предавали. Он није био присутан када је војна полиција бригаде одвела [REDACTED] [REDACTED] а у Бања Луку, претпоставља да је одведен по наређењу команданта бригаде, а присуствовао је пребацивању неких других лица. Процедура одвођења затвореника је била таква да би војна полиција долазила са возилом и давала му на увид писмену наредбу потписану од стране команданта бригаде, да то лице треба да иде у Бања Луку на даље ислеђивање у затвор или другде, а он би у књигу дежурства

уписивао датум и сат, име и презиме лица које се одводи и податак да се одводи у Бања Луку. Тај посао је углавном обављала војна полиција јер је већином била задужена за дешавања у вези затвора.

У затвору је било око пет просторија, у 3 просторије су били смештени притвореници муслимани, од којих су му била позната можда само двојица-тројица са његове општине. Чуо је за групу „Јокс“ која је ту боравила, диверзантска група састављена од млађих лица старости 22, 23, 25 година, чији су се припадници пребацивали а заробљени су као војници под оружјем, на српском делу територије. Од лица која су се у време догађаја налазила у затвору, познавао је [REDACTED] а [REDACTED] а који је био у соби са [REDACTED] [REDACTED] ом, а знао га је из периода пре рата.

[REDACTED] му је на вратима рекао да тражи [REDACTED] [REDACTED] а, убицу Јојине мајке а његове супруге и тражио је да му отвори улазна врата што је он и учинио. Он је претходно од војника чуо за убиство мајке Јоје Плавањца, јер су се вести шириле и за дан-два се све сазнавало. [REDACTED] је због тог убиства био доведен у притвор тог дана када је он био дежуран.

Након што му је предочено да је у истрази изјавио да су га и Јоја и [REDACTED] питали да ли је [REDACTED] [REDACTED] ту и тражили да отвори врата да они виде, а да сада наводи да је то учинио отац Јоје Плавањца, изјавио је да је можда то рекао и Јоја, а вероватно је [REDACTED], јер је [REDACTED] све иницирао.

Иако му [REDACTED] није био надређен нити је био у команди, његове речи је сматрао наредбом јер је био Јојин отац и био је са Јојом.

Након што му је предочено да у истрази није наводио да је такав захтев сматрао војном наредбом, да им није отворио на добровољној бази, али да се налазио у ситуацији да је морао да отвори, окривљени је изјавио да је знао да је Јоја старешина и да има чин капетана, али да је њихов прилазак и гестове, сматрао „мало да је и присилно“.

На питање браниоца оптуженог Јоје Плавањца, изјавио је да му Јоја и [REDACTED] нису упутили директне претње и да није било потезања оружја.

[REDACTED] и Јоја су били униформисани, с тим што на главама нису имали никакве капе, били су подшишани, имали су бркове, и јако личе један на другог, обзиром да су отац и син. [REDACTED] је био старији, имао је око 60 година, био је нижи од Јоје, крупан и физички јак, имао је бркове и косу.

Он није био овлашћен да разоружава Плавањац Јоју, с обзиром да му је Јоја био надређени старешина у команди, а и био је сам у том моменту. Јоја је могао да му наређује, јер је он био обичан војник, а није могао ни да позове помоћ нити да напусти затвор, јер није располагао средствима комуникације, ни везом ни телефоном нити је било струје нити је ту био присутан неки други стражар.

Након што му је предочено да је у истрази изјавио да је по мирису из уста и погледу претпоставио да су [REDACTED] и Јоја били под утицајем алкохола, а да је на главном претресу навео да је само [REDACTED] био под утицајем алкохола, наводи да је то осетио код [REDACTED] јер му је био ближи, а да је за Јоју само претпоставио да је и он био под утицајем алкохола.

На питање да ли је задатак стражара да спречи да непозната, поготову алкохолисана лица, уђу у затвор изјавио је да је то јеста задатак стражара, а ли да он није одмах приметио да је [REDACTED] и припитом стању, а пошто је Јоју познавао и познато му је било да има чин капетана, а такође је знао да њих двојица траже Србина, није ништа посумњао, већ је очекивао да ће они отићи након што погледају и увере се да [REDACTED] није ту. Није их питао по ком овлашћењу траже Србина, а на питање да ли постоји нека разлика у односу на поступање стражара у ситуацији кад неко тражи Муслимана, изјавио је да нема никакве разлике.

Иако је Јоји и [REDACTED] одмах рекао да [REDACTED] није ту у затвору, морао је да им отвори јер му они нису веровали, а посебно јер је у то сумњао [REDACTED] који га је и по уласку у школу питао: „Је ли тачно да је одведен или је овде или си га сакрио“. По [REDACTED] захтеву отворио је прву просторију јер му је [REDACTED] тражио да види да [REDACTED] није сакривен у неким од тих просторија, а ту просторију је отворио да му докаже да су унутра неки други људи и да ту [REDACTED] није сакривен. По Лазином захтеву из те просторије извео је [REDACTED] а [REDACTED] а, рекавши [REDACTED] да ће за то време он и Јоја отићи у канцеларију. Позвао је Јоју да се увери да [REDACTED] није ту, јер је и Јоја сумњао у то и инсистирао да то провери кроз књиге.

Није питао Лазу зашто тражи да изведе баш [REDACTED] а, а можда је требало да га пита о чему жели да прича са њим. Након што је извео [REDACTED] а закључао је врата. Оставио их је да попричају јер се није надао да ће се било шта десити. Најпре је навео да су [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] отишли у фискултурну салу, да би након тога изјавио да су [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] остали у ходнику кад су он и Јоја отишли у канцеларију, а да је онда [REDACTED] вероватно одвео [REDACTED] а у фискултурну салу, с обзиром да су врата те сале била отворена. Није чуо повишен тон између [REDACTED] и [REDACTED] а нити је чуо о чему разговарају, јер се био удаљен 5, 6 метара од њих двојице.

Када је зачуо два пуцња, изашао је у ходник где је угледао [REDACTED] како иде према њему. Већ тада је претпоставио да је [REDACTED] убијен, али га је видео тек после, јер је био изгубљен. Не зна из ког разлога је [REDACTED] убио [REDACTED] а. У моменту тог убиства, остали затвореници су били закључани, а кључеви су се налазили у брави са спољашње стране. Сви стражари су тако закључавали, јер по ноћи нису могли да нађу кључ ако им затреба, пошто нису имали струје.

Након што му је предочена одбрана окривљеног Јоје Плавањца у којој наводи да су после првог пуцња заједно изашли из канцеларије, поновио је да се догађај одиграо на начин као што је он то описао.

Он и Јоја су се вратили у канцеларију након што је [] пуцао у [] а, јер је позвао Јоју да се увери да [] није ту. Минут или два минута након што је [] убијен, не може тачно да одреди време јер је био у шоку, [] је по изласку из сале отишао низ ходник у другу малу просторију величине 3x4 метра која је била закључана са спољашње стране, а кључ је био у брави. У тој просторији је било десет затвореника и на њих је [] пуцао по уласку. Чуо је десет до дванаест пуцњева, за то време се вероватно чуо и неки јаук, а после пуцњаве није чуо ни крике ни дозивање доктора.

Након што му је предочено да је у одбрани датој у истрази навео да није излазио из канцеларије након првог пуцања, а пре него што је отпочело пуцање на друга лица јер није могао да изађе из канцеларије, упитан да се децидно изјасни ли је након пуцања у [] а [] а излазио из те просторије пре него што је [] отпочео да пуца у друга лица, изјавио је да се не сећа свих детаља али да вероватно није излазио из канцеларије јер му је Јоја можда намерно био на путу, а то је мала просторија.

Након што му је предочено да је у истрази изјавио да је отворио две просторије, а да сада наводи да је отворио само једну, изјаснио се да сто посто неке просторије није отварао јер није било потребе, да не зна да ли је отворио физкултурну салу и остао је при тврдњи да је отворио само једну просторију. Иако је у том делу школе било 5-6 просторија, и иако су и [] и Јоја сумњали да је [] сакривен ту, они нису ишли да гледају све просторије.

Не може да се сети да ли је [] од њега тражио да му отвори и друге две просторије, али их он није отварао. Могуће је и да се он расправљао са [], да му је рекао да нема потребе за отварањем осталих просторија, јер је [], када му је отворио прву просторију, погледао унутра и уверио се да [] није ту.

Упитан да објасни како је смео да се супротстави [] и да одбије да отвори остале просторије, обзиром да тврди да се плашио [] и Јоје, изјавио је да је могуће да се расправљао са [], да му је рекао да нема потребе за отварањем осталих просторија, јер је [], када му је отворио прву просторију како би се уверио да [] нема ту, погледао и видео да га нема, а не зна зашто нису тражили да отвори остале просторије да провере да ли је [] у некој од њих.

Када је [] изашао из просторије у којој је пуцао, он га је ухватио за прса и почео да тера [] и Јоју напоље.

С обзиром да су врата у затвору била дрвена, без стакала, затвореници нису могли ништа да виде нити да чују иза тих врата, осим у случају повишеног тона, а подразумева се да су чули пуцње. С обзиром да је само Јоји знао име, њему се и обратио повишеним тоном речима „Шта урадисте, шта уради Јоја“, „излазите напоље“, а могуће је да је и псовао.

■ је након пуцања био избезумљен, разјарен и наоружан, а он није смео да му приђе јер би можда убио и њега и остале затворенике. Био је збуњен и потрешен и ни у једном тренутку ■ није покушао да одузме оружје, јер то није смео обзиром да је мислио да би му се ■ супротставио и да би пуцао у њега. И Јоја се изненадио очевим поступцима, био је избезумљен и није покушао да одузме оружје од ■, изгурао га је напоље, а ■ се том гурању није супротстављао јер је такође био избезумљен.

Када су ■ и Јоја изашли из затвора, отишао је да провери шта се догодило са људима на које је ■ пуцао и видео је да су људи побијени. Посматрао их је са раздаљине од 2-3 метра и ником није пришао. Не може да се сети да ли је било преживелих, претпоставио је да није, јер је ту био потпуни мир, нико се није мрдао нити јаукао, осим што је можда неко мрднуо прстом или руком. Погледао је и у фискултурну салу где је видео ■ а да лежи, претпоставио је да је и он мртав. У ту просторију није ни улазио. Та лица нико није оверавао.

Није могао да се обрати било коме јер није имао средства везе да било коме јави шта се десило, а није могао Јоју и ■ да остави у затвору или испред затвора и да оде лично да тражи стражара или неког другог.

Иако најпре наводи да је отишао у команду по помоћ одмах након што су ■ и Јоја отишли колима, накнадно изјављује да је по њиховом одласку закључао све просторије и отишао по помоћ, да је трчао триста метара да јави шта се дешава. Након тога изјављује да је по њиховом одласку отишао у просторију у којој је пуцано на људе да види шта се десило, да је затим погледао у фискултурну салу где је угледао човека који лежи и да је одмах изашао, закључао све и отишао по помоћ у град који је удаљен на 300,400 метара.

Није звао доктора, јер сматра да је то требало да учини његов старешина ■, кога је одмах обавестио о догађају, а никакву изјаву није давао. Одмах се вратио у затвор заједно са својим старешином и још једним полицајцем чије име му није познато, а потом је дошло још полицајаца.

Тврди да је одмах саопштио полицајцима да је то урадио ■. Констатовали су да су људи мртви али нико није звао доктора. Просторија је била пуна крви, људи су лежали на плочицама. Питао је старешину да га пусти кући и по одобрењу старешине је отишао након 10-15 минута, одрадио је своју смену до краја, а по усменој наредби заменили су га други војни полицајци којима не зна имена. У тренутку његовог одласка тела су остала у затвору, а вероватно су однешена током ноћи.

У вези овог догађаја није позиван ни на какву одговорност, није давао изјаве нити је сачињавао извештај или рапорт. У том затвору није више радио јер то није хтео, а и због тога што му је командир то мало и бранио, дан или два након догађаја командир му је рекао да више не може да ради у том затвору зато што је дозволио да се то деси.

Не зна да ли је оружје одузето Јоји након догађаја, а њему није одузето. Наредних годину или годину и по дана је био војни полицајац, али је ишао на положаје, на линију и ратовао је.

Иако потврђује да је његов задатак био и да спречи да непозната алкохолисана лица уђу у затвор, наводи да није одмах приметио да је [REDACTED] био у припитом стању, да није посумњао да ће се нешто десити, јер је познавао Јоју који је имао чин капетана и знао је да траже Србина, па је стога мислио је да ће они погледати да ли [REDACTED] ту и да ће отићи.

Након што му је предочен део одбране Плавањац Јоје у коме наводи да су изашли из канцеларије након првог пуцња и наводи оптуженог Плавањац Јоје о томе шта му је он рекао, да су прилазили и да су видели човека који је убијен, да су се након тога поново вратили у канцеларију да гледају када је према списку [REDACTED] одведен и да је након тога поново почела паљба на друга лица, изјавио је да је он тек касније видео [REDACTED] [REDACTED] а како лежи, а не тада када је [REDACTED] пуцао, да не зна да ли је Јоја излазио и да ли је он видео [REDACTED] а, да он није излазио из просторије након што се зачуо први пуцањ и да не може да се сети да ли је излазио Јоја. Упитан зашто наводи да није могао да изађе од Јоје, изјавио је да је он био са друге стране стола, а да сто се налазио одмах поред улазних врата, Плавањац је био ближи улазним вратима, а он је прошао даље у канцеларију да узме књигу дежурства. Просторија у којој су се налазили је два са два ипо метра.

Те вечери у импровизованом затвору није било Срба, а претходно је ту био [REDACTED] који је дан или два раније одведен. У другој просторији по реду у коју је [REDACTED] ушао, било је 10 затвореника, а не сећа се колико их је тачно било у друге две просторије, можда по 5, 6 или 10. Не зна да ли су припадници групе „Јокс“ били сви заједно у једној просторији или су били размештени.

Могуће је да познаје [REDACTED] [REDACTED] из виђења.

После догађаја ни [REDACTED] ни Јоју није видео. Нико није остао да живи ту, сви су избегли. Касније је чуо да је [REDACTED] преминуо, а да се Јоја одселио у Србију већ '92, '93 године.

Заменик тужиоца за ратне злочине у завршној речи предложио је да суд оптужене огласи кривима за кривична дела која су им стављена на терет и изрекне им казне и то оптуженом Јоји Плавањацу казну затвора у трајању од 20 година, а оптуженом Здравку Наранчићу казну затвора у трајању од 8 година. Анализирао је изведене доказе и изнео став Тужилаштва за ратне злочине о кривици оптужених на основу анализе доказа и логичног закључивања.

Бранилац оптуженог Јоје Плавањаца, адвокат Александар Ивковић у завршној речи оспорио је наводе оптужнице, изнео је своју анализу и оцену изведених доказа као и став одбране да током поступка није потврђена основана

сумња да је оптужени Јоја Плавањац извршио кривично дело за које је оптужен и предложио је да суд оптуженог Јоју Плавањца ослободи од оптужбе.

Бранилац оптуженог Јоје Плавањца, адвокат Александар Лазаревић у завршној речи придружио се завршној речи браниоца, адвоката Александра Ивковића, анализирао је изведене доказе и указао на различита процесна решења у Законнику о кривичном поступку Републике Србије и Закону о кривичном поступку Федерације Босне и Херцеговине, као и разлике у судској пракси кривичних правосуђа обеју држава, које према његовом ставу доводе у питање законитост доказа – свих записника о датим исказима сведока из истраге испитаних пред полицијским органима БиХ по овлашћењу Тужиоца Унско-Санског кантона, као и записника о датим исказима сведока испитаних пред Тужилаштвом Унско-Санског кантона и предложио да суд оптуженог Јоју Плавањца Ослободи од оптужбе.

Бранилац оптуженог Јоје Плавањца, адвокат Павле Гмитровић у завршној речи придружио се завршној речи бранилаца, адвоката Александра Ивковића и Александра Лазаревића.

Оптужени Јоја Плавањац у завршној речи изјавио је да се не осећа кривим за дело које му се ставља на терет и у потпуности прихвата завршну реч свјих бранилаца.

Бранилац оптуженог Здравка Наранчића, адвокат Јасминка Кузовић у завршној речи дала је анализу изведених доказа, изнела је став одбране да нема ниједног доказа да је оптужени Здравко Наранчић извршио кривично дело за које је оптужен и предложила је да суд оптуженом Здравку Наранчићу изрекне ослобађајућу пресуду.

Оптужени Здравко Наранчић у завршној речи изјавио је да сматра да није кривив за кривично дело које му је стављено на терет и у свему је прихватио завршну реч свог браниоца.

Суд је у поновном поступку у доказном поступку на главном претресу извео све неопходне доказе ради разјашњења ове кривичноправне ствари, а поступајући по примедбама и налозима из решења Апелационог суда у Београду Кж1-По2 3/20 од 22.09.2020. године, испитао сведоке [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED]. На основу одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП, суд се упознао се са садржином записника о датим исказима сведока [REDACTED], који је у међувремену преминуо, датим под бројем 05-1-04-5-1583/10 дана 06.10.2010. године пред Управом полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона МУП БиХ и исказ сведока [REDACTED], који је у међувремену преминуо, датим на записнику пред Управом криминалистичке полиције Унско-санског кантона под бројем 05-1/04-5-1181/10 од 14.07.2010. године, изјавом сведока [REDACTED], чије присуство није могло бити обезбеђено и поред спроведених мера прописаних законом, датом на записнику Управе полиције – Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона МУП БиХ под

бројем 05-1-04-51216/10 од 21.07.2010. године, изјавом сведока [REDACTED] [REDACTED] чије присуство није могло бити обезбеђено и поред спроведених мера прописаних законом, са записника о саслушању истражног судије Кантоналног суда у Бихаћу од 23.12.1998. године у предмету Ки-13/97, изјавом сведока [REDACTED] [REDACTED] датом под бројем 05-1/04-5-1275/10 од 06.08.2010. године, пред Управом полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-Санског кантона и са садржином записника о исказу сведока [REDACTED] [REDACTED], чије присуство није могло бити обезбеђено и поред спроведених мера прописаних законом, датом на записнику пред Тужилаштвом БиХ Сарајево од 23.12.2013. године у предмету Т 20 0 КТРЗ 0006572 13. **Применом одредбе члана 406 став 1 тачка 3 ЗКП**, суд се упознао са садржином записника о исказима испитаних сведока на главном претресу пред истим председником већа и то сведока-оштећених [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], испитаних посредством видеоконференцијеске везе са Кантоналним судом у Бихаћу, са записника о главном претресу од 03.10.2018. године, сведока [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], са записника о главном претресу од 25.12.2018. године, сведока [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], испитаних посредством видеоконференцијеске везе са Кантоналним судом у Бихаћу, са записника о главном претресу од 05.03.2019. године, сведока [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], испитаних посредством видеоконференцијеске везе са Кантоналним судом у Бихаћу, са записника о главном претресу од 08.04.2019. године, сведока [REDACTED] [REDACTED], са записника о главном претресу од 08.04.2019. године, сведока [REDACTED] [REDACTED], испитаног посредством видеоконференцијеске везе са Кантоналним судом у Бихаћу, са записника о главном претресу од 14.05.2019. године испитани пред истим председником већа у ранијем поступку у складу са одредбама **Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и члана 9 Другог додатног протокола уз ову Конвенцију путем видеоконференцијеске везе из просторија Кантоналног суда у Бихаћу, при чему је њихов идентитет утврђен уз посредовање присутног судије Кантоналног суда у Бихаћу, а учесници поступка, заменик тужиоца за ратне злочине, оптужени и њихови браниоци имали су могућност да сведоцима постављају питања.** Суд се применом одредбе члана 406 став 1 тачка 3 ЗКП упознао упознао и са садржином записника о исказима испитаних сведока на главном претресу пред истим председником већа и то сведока [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], са записника о главном претресу од 14.05.2019. године, сведока [REDACTED] [REDACTED], са записника о главном претресу од 17.09.2019. године, са исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] датом на записнику о саслушању сведока пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ број ТО1 0 КТРЗ 000 3531 95 од 10.02.2012. године, сведока [REDACTED] [REDACTED] датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 10.08.2012. године у просторијама Треће ПУ Сански Мост по наредби Тужилаштва УНСК Бихаћ број КТ 226/95, сведока [REDACTED] [REDACTED] са записника о саслушању сведока сачињеног дана 31.08.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, исказом сведока

■■■■ са записника о саслушању сведока сачињеног дана 11.10.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва УСК у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, исказом сведока ■■■■ са записника о саслушању сведока сачињеног дана 18.07.2011. године пред тужиоцем Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Бихаћ у предмету број Т01 0 КТРЗ 0003531 95, исказом сведока ■■■■ са записника о саслушању пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона од 02.02.2012. године, исказом сведока ■■■■ са записника о испитивању сведока сачињеног дана 26.07.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве Полицијске управе, ПС Бихаћ, исказом сведока ■■■■ дат на записнику о саслушању сведока дана 23.07.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужитељства Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, исказом сведока ■■■■ датом на записнику о саслушању сведока дана 02.11.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужитељства Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, исказом сведока ■■■■ са записника о саслушању сведока сачињеног дана 14.09.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва УСК у службеним просторијама МУП УСК, Сектора криминалистичке полиције у предмету КТ 226/95-РЗ и са садржином датих изјашњења судских вештака др Жељка Карана и Милка Марића на главном претресу дана 06.06.2019. године.

Извршен је увид у: Акт Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске број 609/06 од 29.06.2006. године, карту лица места масовне гробнице јаме „Звечарка“, село Стјепановићи, Општина Сански Мост, Списак лица са личним подацима који су ексхумирани из јаме „Звечарка“ Кантоналног МУП, Треће полицијске управе Сански Мост, број 05-1/08-1-1-21/12 од 13.02.2012. године, Акт Кантоналног тужилаштва Бихаћ о закримљеним посмртним остацима број КТА146/06-РЗ од 03.08.2006. године, упућен Окружном тужилаштву Бања Лука, Акт Кантоналног МУП-а Бихаћ, Унско-Санског кантона Бихаћ, ПУЗ Сански Мост о закримљеним посмртним остацима број 05-06/03-1-690/06 од 01.08.2006. године упућен Кантоналном тужилаштву Бихаћ, Записник о предаји тела Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Владе Републике Српске, број 695-1/2006 од 01.08.2006. године, Записник о извршеној ексхумацији јаме „Звечарка“ број 10-02/41-230-813/06 од 12.04.2006. године сачињен од Центра јавне безбедности Бања Лука, Записник о ексхумацији Центра јавне безбедности Сектор криминалистичке полиције Бања Лука број 10-02/4.1-10035/06 од 28.03.2006. године, Скицу лица места ексхумације мртвих тела и карту, Акт-извештај Унско-Санског кантона МУП Бихаћ, ПУ 3 Сански Мост о ексхумацији посмртних остатака број 05-6/03-1-207/06 од 23.03.2006. године, Фотодокументацију лица места ексхумације мртвих тела из јаме „Звечарка“, село Стјепановићи, Општина Сански Мост, у периоду од 23.03. до 27.03.2006. године сачињен од стране Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике

Српске под ознаком БЛ-01/2006-ЛМ од 14.04.2006. године, Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ од 05.09.2006. године под бројем КТА 146/06 Јама „Звечарка“ од 05.09.2006. године о обдукцији тела број 1 и обдукциони записник на име [REDACTED] [REDACTED] са записником о судској медицини и криминалистичкој обради мртвог тела број 1 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-04/2006-ОТ од 15.04.2006. године, обдукционим записником и мишљењем судског вештака професора др Саралић Нермина од 29.03.2011. године са фотодокументацијом и ДНК извештајем, Извештај др Мирослава Ракочевића КТА 146/06 „Јама Звечарка“ од 05.09.2006. године о обдукцији тела број 2 [REDACTED] [REDACTED] са записником о судско-медицинској и криминалистичкој обради мртвог тела број 2 Канцеларија Владе Републике Српске за тражење несталих и заробљених лица број БЛ-05/2006 ОТ од 15.04.2006. године, сачињен од стране др Каран Жељка и дипл.инг Марић Милка од 15.04.2006. године са са фотодокументацијом и ДНК извештајем, Извештај о обдукцији тела број 3 на име [REDACTED] [REDACTED], КТА број 146/06 „Јама Звечарка“ сачињен од стране вештака др Ракочевић Мирослава дана 05.09.2006. године са записником о судско-медицинској и криминалистичкој обради мртвог тела број 3 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, БЛ 05/2006 ОТ од 15.04.2006. године сачињен од стране др Каран Жељка и дипл.инг Марић Милка са фотодокументацијом и ДНК извештајем, Извештај Института КТА број 146/06 „Стјепановци - Јама Звечарка“ о обдукцији тела број 4 на име [REDACTED] [REDACTED], сачињен од стране вештака др Ракочевић Мирослава дана 07.06.2008. године и 11.10.2008. године са записником о судско-медицинској и криминалистичкој обради мртвог тела број 4 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, БЛ 05/2006 ОТ сачињен од стране др Каран Жељка и дипл.инг Марић Милка 15.04.2006. године са фотодокументацијом и ДНК извештајем, Извештај КТА број 146/06 „Јама Звечарка“ о обдукцији тела број 5 на име [REDACTED] [REDACTED], сачињен од стране вештака др Ракочевић Мирослава дана 05.09.2006. године са записником о судско-медицинској и криминалистичкој обради мртвог тела број 5 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, БЛ 08/2006 ОТ од 15.04.2006. године сачињен од стране др Каран Жељка и дипл.инг Марић Милка са фотодокументацијом и ДНК извештајем, Извештај о обдукцији тела број 6 КТА број 146/06 „Јама Звечарка“ на име [REDACTED] [REDACTED] сачињен од стране вештака др Ракочевић Мирослава дана 06.09.2006. године са записником о судско-медицинској и криминалистичкој обради мртвог тела број 6 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, др Каран Жељка и дипломираног инжењера Марић Милка, БЛ 09/2006 ОТ од 15.04.2006. године са фотодокументацијом и ДНК извештајем, Извештај о обдукцији тела број 7 КТА број 146/06 „Лушци Паланка – Стјепановићи - Јама Звечарка“ на име [REDACTED] [REDACTED], сачињен од стране вештака др Ракочевић Мирослава дана 22.11.2008. године са записником о судско-медицинској и криминалистичкој обради мртвог тела број 7+8, број БЛ-04/2006 ОТ Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, сачињен од стране др Каран Жељка и дипл.инг Марић Милка дана 15.04.2006. године са фотодокументацијом и ДНК извештајем од 08.01.2007. године, превод

Извештаја о извршеној анализи ДНК за лице ██████████ са енглеског на српски језик, Извештај КТА 146/06 „Јама Звечарка“ о обдукцији тела број 9 на име ██████████ сачињен од стране вештака др Ракочевић Мирослава дана 06.09.2006. године са записником о судско-медицинској и криминалистичкој обради мртвог тела број 9 број БЛ-11/2006 ОТ Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске сачињен од стране др Каран Жељка и диплинг Марић Милка дана 15.04.2006. године са са фотодокументацијом обраде мртвог тела број 9 и ДНК извештајем, Извештај КТА 146/06 „Јама Звечарка“ о обдукцији тела број 10 на име ██████████ сачињен од стране вештака др Ракочевић Мирослава дана 06.09.2006. године са записником о судско-медицинској и криминалистичкој обради мртвог тела број 10 број БЛ-12/2006 ОТ Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске сачињен од стране др Каран Жељка и диплинг Марић Милка дана 15.04.2006. године са фотодокументацијом обраде мртвог тела број 10 и ДНК извештајем, Извештај КТА 146/06 „Јама Звечарка“ о обдукцији тела број 11 на име ██████████ Един сачињен од стране вештака др Ракочевић Мирослава дана 06.09.2006. године и 16.08.2008. године, са записником о судско-медицинској и криминалистичкој обради мртвог тијела број 11 број БЛ-13/2006 ОТ Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске сачињен од стране др Каран Жељка и диплинг Марић Милка дана 15.04.2006. године са фотодокументацијом обраде мртвог тела број 11 и ДНК извештајем, Извештај КТА 146/06 „Јама Звечарка“ о обдукцији тела број 13 на име ██████████ сачињен од стране вештака др Ракочевић Мирослава дана 06.09.2006. године са записником о судско-медицинској и криминалистичкој обради мртвог тела број 13 број БЛ-15/2006 ОТ Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске сачињен од стране др Каран Жељка и диплинг Марић Милка дана 15.04.2006. године са фотодокументацијом обраде мртвог тела број 13 и ДНК извештајем, Записник Кантоналног МУП-а, Унско-Санског кантона, Управе полиције, Сектора криминалистичке полиције о извршеним обдукцијама и реобдукцијама девет тела, сачињен под бројем 05-1/04-5-640/08 дана 18.08.2008. године, Записник о судско-медицинској и техничкој обради мртвих тела број БЛ-04/2006 ОТ Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Владе Републике Српске сачињен од стране др Жељка Карана дана 15.04.2006. године, Фотодокументацију Кантоналног МУП-а Бихаћ број СЛ/06, обдукција 12 тела, јама „Звечарка“ од 06.09.2006. године, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Окреч, под редним бројем 4 за 1997. годину за лице ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Окреч, под редним бројем 4 за 1998. годину за лице ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Окреч, под редним бројем 3 за 1998. годину за лице ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Окреч, под редним бројем 5 за 1998. годину за лице ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Окреч, под редним бројем 2 за 1998. годину за лице ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског

кантона, општина Босанска Крупа, која се води за место Босанска Крупа, под редним бројем 19 за 1999. годину за лице ██████████ ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Босанска Крупа, која се води за место Босанска Крупа, под редним бројем 5 за 1997. годину за лице ██████████ Един, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Босанска Крупа, која се води за место Босанска Крупа, под редним бројем 54 за 1999. годину за лице ██████████ ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Босанска Крупа, која се води за место Босанска Крупа, под редним бројем 28 за 1999. годину за лице ██████████ ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Сански Мост, под редним бројем 6 за 1998. годину за лице ██████████ ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Сански Мост, под редним бројем 130 за 2003. годину за лице ██████████ ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Доњи Каменград, број 43 за 2018. годину за лице ██████████ ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Босанска Крупа, која се води за место Велики Бадић, број 6 за 2018. годину за сведока ██████████ ██████████, Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Бихаћ, који се води за место Кулен Вакуф, број 26 за 2017. годину за сведока ██████████ ██████████, Допис матичара Општине Босанска Крупа, Службе за опћу управу и друштвене делатности Одсека за послове матичара о смрти ██████████ ██████████ број 09/13-13-297/12 од 17.11.2012. године, Цртеж лица места Основне школе „Петар Кочић“ Босанска Крупа, урађен од Републичког секретаријата за унутрашње послове Центра службе безбедности Бихаћ, Станица јавне безбедности Босанска Крупа од 03.04.1996. године, Фотодокументацију фискултурне сале Основне школе „Петар Кочић“ Босанска Крупа, Центра службе безбедности Бихаћ, Станица јавне безбедности Босанска Крупа сачињен дана 27.04.1996. године, Допис МУП-а Унско–Санског Кантона, Управе полиције Сектор криминалистичке полиције број 05-07/3-6-04-3-969/10-РЗ од 21.01.2013. године, који представља информацију о војном ангажовању 11 лица, Допис Ферералног Министарства за питања бораца и инвалида одбрамбено ослободилачког рата, Одсјек за питања евиденција из области војне обавезе за подручје УСК Бихаћ број 07/5-03-03/1-427-10/12 од 19.12.2012. године, Допис Федералног Министарства за питања бораца и инвалида одбрамбено ослободилачког рата број 07-03-1940/12 од 14.01.2013. године упућен МУП-у УСК, којим се доставља акт Одсека за евиденције за питања из области војне обавезе за подручје Унско-Санског Кантона, Допис Института за нестала лица број 03/1-40-2-3156/13 од 19.12.2013. године упућен Тужитељству Босне и Херцеговине, Посебном одељењу за ратне злочине, у прилогу ког дописа се достављају ДНК извештаји, Акт Тужитељства Босне и Херцеговине број Т200КТРЗ000657213 од 29.01.2016. године, Акт-извештај општине Крупа на Уни, број 03-835-33/11 од 02.06.2011. године о војној припадности оптуженог Плавањац Јоје, Акт-допуну извештаја МУП Унско-Санског кантона, број 05-1/04-5-04-3-969/10 од 30.10.2012. године са прилогом – обавештењем Општинске административне службе Општине Крупа на Уни, број 03-835-84/12 од 23.10.2012. године о војној припадности Наранчић

Здравка, Акт МУП Унско-Санског кантона, број 05-07/03-6/04-3-969/10 РЗ од 30.11.2012. године, Акт Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица број 08/4.4/566-66-1/13 од 20.12.2013. године са документом Међународне комисије за тражење несталих лица, Службену забиљешку МУП-а Унско-Санског кантона број 05-04/03-5-104/16 од 22.01.2016. године о упознавању оштећених са уступањем гоњења органима Републике Србије и потреби да се као оштећени изјасне да ли су сагласни да се кривично гоњење уступи Републици Србији, Изјашњење оштећених у вези уступања кривичног гоњења за ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████ и ██████████ ██████████, Службену забиљешку Тужилаштва Босне и Херцеговине, Посебног одјела за ратне злочине број Т200КТР3000657213 од 08.01.2016. године са својеручним писмом ██████████ ██████████ од 11.01.2016. године, у вези контактирања оштећеног ██████████ ██████████ који живи у Словенији, ради уступања кривичног гоњења органима Републике Србије, Одлуку Председништва Републике Босне и Херцеговине о проглашењу ратног стања, Одлуку Председништва Републике Босне и Херцеговине о укидању ратног стања, Извод из Казнене евиденције за Плавањац Јоју достављен од стране МУП Унско-Санског кантона, Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа, број 05-1/06-4-04-5093/10 од 20.12.2010. године, Извод из Казнене евиденције за Наранчић Здравка МУП-а Унско-Санског Кантона, Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа број 05-1/06-4-04-3715/12 од 06.11.2012. године и у Изјашњење оштећене ██████████ ██████████ о имовинскоправном захтеву, дато пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 19.10.2018. године.

Све изведене доказе, суд је ценио у складу са чланом 16 и чланом 419 став 2 ЗКП-а како појединачно, тако и у вези са осталим доказима, непристрасно, по слободном судијском уверењу, те је пресуду засновао на чињеницама у чију је извесност постојања уверен.

У овом кривичном поступку биле су неспорне одлучне чињенице:

Да се у време овог догађаја водио немеђународни унутрашњи оружани сукоб на територији Босне и Херцеговине између оружаних формација српског, бошњачког и хрватског народа, који је трајао у периоду од 1992. године до 1995. године. Одлуком Председништва Републике БиХ на седници одржаној 20. јула 1992. године проглашено је ратно стање на територији Босне и Херцеговине, што је објављено у “Службеном листу “ БиХ број 7 дана 20.06.1992. године, а укинута је одлуком Председништва БиХ 22. децембра 1995. године и ступила је одмах на снагу, што је објављено у “Службеном листу” Републике БиХ број 50 од 28.12.1995. године.

Оптужени нису оспоравали да су у време овог догађаја били припадници Војске Републике Српске, оптужени Јоја Плавањац припадник 11. Крупске лаке пешадијске бригаде. У датом исказу оптужени Јоја Плавањац је навео да је рат у општини Босанска Крупа отпочео априла месеца 1992. године када је он позван од стране

Српске демократске странке и ангажован, а почетком августа 1992. године био је припадник Војске Републике Српске са чином капетана у јединици Трећег батаљона где је имао функцију заменика команданта. Оптужени Здравко Наранчић је био припадник Војне полиције 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, а у датом исказу је потврдио да је био припадник Војске Републике Српске од 21. априла 1992. године када је отпочела операција на територији општине Босанска Крупа, а након што је део града ослобођен, ступио је у редове Војне полиције и у време овог догађаја био је стражар у импровизованом војном затвору основаном у Основној школи “Петар Кочић” у Босанској Крупи, у коме су били притворени цивили муслиманске народности, као и цивили и војници српске народности. Потврдио је да је оптужени Јоја Плавањац био припадник Војске Републике Српске у чину капетана. Њихово припадништво Војсци Републике Српске потврђује и писмена документација у спису и то Акт – извештај општине Крупа на Уни број 03-835-33/11 од 02.06.2011. године у коме је наведено да је провером у службеним евиденцијама наведеног органа из којег је утврђено да је Плавањац Јоја од оца [REDACTED] [REDACTED] био припадник војних јединица у периоду: од 18.01.1992. године до 01.02.1992. године у ВП 4668 Бихаћ; од 21.04.1992. године до 31.12.1992. године у ВП 7542 Крупа на Уни и од 11.08.1994. године до 18.08.1994. године у ВП 7542 Крупа на Уни. Увидом у Акт – допуну извештаја МУП Унско-санског кантона број 05-1/04-5-04-3-969/10 од 30.10.2012. године са прилогом – обавештењем општинске административне службе општине Крупа на Уни број 03-835-84/12 од 23.10.2012. године утврђено је да је провером података који се воде у службеној евиденцији овог органа Наранчић (Дане) Здравко, рођен [REDACTED] године био припадник ОС Војске Републике Српске у периоду од 21.04.1992. године до 16.07.1994. године и од 19.08.1994. године до 16.09.1995. године.

Оптужени нису оспоравали да су у време овог догађаја у затвору који се налазио у основној школи “Петар Кочић” на територији општине Босанска Крупа били затворени припадници бошњачког народа са подручја општине Босанска Крупа, Сански Мост и Бихаћ, да је у једној од просторија био затворен са другим припадницима бошњачког народа [REDACTED] [REDACTED] из села Јасенице, а да је у једној од просторија било затворено десет младића припадника бошњачког народа, које су стражари називали група “ЈОКС”. Оптужени Здравко Наранчић је изјавио да су десет до петнаест дана пре овог догађаја почетком или крајем јула месеца 1992. године у овај импровизовани затвор доведени припадници групе “ЈОКС” за које претпоставља да су се пребацивали из Санског Моста на своју територију коју је делила река Уна, који су приликом хапшења били наоружани и у униформама.

Као време извршења овог кривичног дела у оптужници се наводи прва половина августа 1992. године.

Испитани сведоци, очевици овог догађаја нису могли да одреде тачан датум догађаја и у односу на ову одлучну чињеницу различито су се изјашњавали, а већина

од њих је у исказима определила да се догађај одиграо почетком или у првој половини августа месеца 1992. године.

Оптужени Плавањац Јоја, у истрази и на главном претресу дана 07.06.2018. године изјавио је да је дана 03.08.1992. године, а што је било два дана након страдања његове мајке која је убијена дана 01.08.1992. године, на захтев свог оца да га одвезе у Основну школу “Петар Кочић” у Босанској Крупи јер има сазнања да се у тој школи која је коришћена као притвор налази убица његове мајке – ██████████ ██████████, у поподневним сатима са оцем дошао до школе. Оптужени Наранчић Здравко је на главном претресу определио да је то било око 18-19 часова. Стога је суд налазећи да су оптужени били међусобно сагласни у односу на ову одлучну чињеницу, у изреци пресуде изменио диспозитив оптужнице и прецизирао време извршења кривичног дела на дан 03.08.1992. године.

Оптужени Јоја Плавањац није оспоравао да је затвор био закључан и да је овом приликом био наоружан аутоматском пушком. У исказу датом у истражном поступку и непосредно на главном претресу изјавио је да је тога дана када су лишена живота лица наведена у оптужници дошао до школе „Петар Кочић“ у Босанској Крупи у којој се налазио војни затвор, да је школа била закључана, да је тада на дужности био стражар Здравко Наранчић кога је он познавао из виђења и који је кроз затворена врата питао шта им треба и да је затим, на његову молбу, отворио врата. Од наоружања он је тада имао аутоматску пушку, а потврдио је да су у импровизованим затворским просторијама у овој школи била смештена лица, припадници бошњачког народа, наводећи да су тада то били цивили и лица у униформама који су похватани у дубини територије. Ове наводе оптуженог Јоје Плавањаца потврђује и оптужени Здравко Наранчић у својој одбрани у истрази и на главном претресу, а чињеницу да је оптужени Јоја Плавањац био наоружан аутоматском пушком потврђују и сведоци ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████ и ██████████ ██████████, па је суд стога наводе одбране оптужених у овом делу прихватио као веродостојне.

Оптужени Јоја Плавањац је оспоравао наводе оптужбе да је тада по уласку у војни затвор оформљени у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи лишио живота притворене цивиле бошњачког народа наведене у оптужници. Тврдио је да је у време овог догађаја у војни затвор у просторијама Основне школе „Петар Кочић“ у Босанској Крупи дошао са својим оцем Плавањац ██████████, да је његов отац Плавањац ██████████ лишио живота најпре ██████████ ██████████ а у фискултурној сали, а затим да је испалио између 10 до 12 метака у цивиле припаднике бошњачког народа притворене у другој просторији.

Оптужени Здравко Наранчић изјашавајући се у овом кривичном поступку није оспоравао да је оптуженом Плавањац Јоји дозволио да наоружан аутоматском пушком уђе у просторије затвора и да је након што су притворени цивили бошњачке националности лишени живота, дозволио оптуженом Плавањац Јоји да напусти затвор.

Оптужени Наранчић Здравко је и у одбрани датој у истрази и непосредно на главном претресу потврдио наводе одбране оптуженог Плавањац Јоје да је та убиства извршио отац Јоје Плавањац, [REDACTED] Плавањац, да је [REDACTED] Плавањац тада око 18-19 часова у школу дошао заједно са Јојом Плавањцем, да су ту дошли да траже Србина – [REDACTED] [REDACTED] а, убицу мајке Јоје Плавањац, а да је он тада имао сазнања да је супруга Плавањац [REDACTED], а мајка Плавањац Јоје, убијена пар дана раније.

Ови наводи одбране оптужених у супротности су са изјавама сведока испитаних, најпре, пред Управом полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона МУП БиХ, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] е, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] а на записнику пред истражним судијом Кантоналног суда у Бихаћу, исказима сведока [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] Здравка, датим на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ, исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] датом на записнику пред Тужилаштвом БиХ у Сарајеву. Ниједан од наведених сведока у својим исказима није помињао оптуженог Плавањац [REDACTED] као актера овог догађаја, ни да су чули, опазили или сазнали од било ког лица да је сада покојни [REDACTED] Плавањац тада био присутан у овом затвору. Сведоци [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] Здравко тврдили су у својим исказима да су након овог догађаја чули да је убиства притворених цивила бошњачког народа у затвору у школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи извршио оптужени Јоја Плавањац и да се у вези са овим убиствима ни једно друго име није спомињало, што потврђују у својим исказима и сведоци-оштећени [REDACTED] Сафија, мајка пок. [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], сестра пок. [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED], отац пок. [REDACTED] Едина и [REDACTED] [REDACTED], брат пок. [REDACTED] а Насића. Осим наведеног из датих исказа сведока – очевидаца овог догађаја, а тада притвореника овог затвора [REDACTED] а [REDACTED] а, [REDACTED] а [REDACTED] а, [REDACTED] а [REDACTED] а, утврђено да су лично видели и чули оптуженог Јоју Плавањац након што су се отворила врата просторије у којој су се налазили заједно са покојним [REDACTED] [REDACTED] ом, да су тада видели да на вратима стоји оптужени Здравко Наранчић, а поред њега оптужени Јоја Плавањац, по њиховом опису, зајапурен у лицу, са брковима, у униформи, заврнутих рукава и наоружан, а према изјави ових сведока оптужени Јоја Плавањац је сада покојном [REDACTED] [REDACTED] у наредио и да изађе.

Сведок [REDACTED] [REDACTED], притвореник затвора у Основној школи „Петар Кочић“ у свом исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 06.08.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, навео је да су се отворила врата њихове просторије која су се налазила директно испред њега и да је препознао свог комшију Јоју Плавањац како стоји сав зајапурен, црвен у лицу, у војној униформи заврнутих рукава, а врата је држао њему добро познат стражар Наранчић Здравко, да је по изласку [REDACTED] [REDACTED] а из ове

притворске просторије након што су се за њим затворила врата, препознао глас Јоје Плавањца који је питао [REDACTED] а „Ко је оставио мог стрица [REDACTED] Плавањца?“, да није чуо одговор [REDACTED] [REDACTED] а, али да је чуо два пуцња и тупи пад на под, а након тога [REDACTED] се више није вратио у њихову учионицу, те Јоју сматра одговорним за [REDACTED] даљу судбину. Затим је чуо кораке који одлазе дуж ходника, а након тога десет појединачних пуцњева, а касније је чуо да су убијени и младићи из групе „ЈОКС“ које након тога више није видео. Такође је навео навео и да је Јоју Плавањца познавао од раније јер је био у Територијалној одбрани у војсци.

Сведок [REDACTED] [REDACTED], такође притвореник затвора у Основној школи „Петар Кочић“, у свом исказу датом на записнику о саслушању сведока дана 02.11.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, а при ком исказу је остао и на главном претресу, изјавио је да је по отварању врата притворске просторије у којој се налазио на вратима видео стражара Наранчића, а након што се он измакао иза њега је угледао Јоју Плавањца, у маскирној униформи са аутоматском пушком са преклопним кундаком на рамену, да је Јоја погледао све људе у просторији а затим показао на [REDACTED] а [REDACTED] а и наредио му да изађе, да је [REDACTED] [REDACTED] након тога изашао, да је чуо њихов разговор и да је оптужени Јоја Плавањац питао [REDACTED] а зашто је заустављао његовог стрица, а након што му је [REDACTED] одговорио да је то учинио само ради контроле и да га је одмах пустио, чуо је један пуцањ, по његовој процени из аутоматске пушке, а затим шкрипу чизама кроз ходник која је престала на дну ходника, а након тога пуцњава из правца просторије у којој је била притворена група „ЈОКС“. Обзиром да је пуцњава личила на претходну претпоставља да је и тада пуцано из аутоматске пушке. Наредног дана је са осталима из просторије у којој се налазио, пребачен у просторију у којој су претходно били припадници групе „ЈОКС“ у којој је тада видео комадиће меса, костију, крви и рупе од метака у зиду. Ове наводе исказа сведок [REDACTED] [REDACTED] поновио је и непосредно на главном претресу, указујући и да је познавао оца Јоје Плавањца – [REDACTED] Плавањца који је био болничар и да је сигуран да он тада није са својим сином оптуженим Јојом Плавањцем дошао у овај затвор јер би га препознао. [REDACTED] Плавањца није виђао у току, као ни након ратних збивања у Босни и Херцеговини. Врата притворске просторије у којој је он био затворен отворио је лично Јоја Плавањац, а затим је [REDACTED] [REDACTED] а одвео у фискултурну салу где је чуо да га пита: „што си остављао мога стрица?“, јер [REDACTED] је био у резервном саставу полиције, да се пред рат на постављеним пунктовима и барикадама контролисао саобраћај, и да је ваљда [REDACTED] једном приликом зауставио његовог стрица који је имао камион. Након тога је чуо пуцањ из правца фискултурне сале. Тога дана на вратима просторије видео је само Јоју Плавањца и Здравка Наранчића, а [REDACTED] Плавањца уопште није видео.

Сведок [REDACTED] [REDACTED], притвореник затвора у Основној школи „Петар Кочић“ у свом исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 11.10.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва УСК у службеним

просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, а при ком исказу је остао и на главном претресу изјавио је да је тога дана чуо галаму из ходника, псовање и да неко пита за [REDACTED] а или [REDACTED], да му се тај глас учинио познатим и да је личио на глас Плавањац Јоје, а након што су се отворила врата на притворској просторији у којој се он налазио, а у којој је био и сада покојни [REDACTED] [REDACTED], видео је да је врата држао за кваку Наранчић Здравко а иза њега је угледао у ходнику Јоју Плавањаца у прашњавој маскирној униформи са заврнутим рукавима са пиштољем за појасом, црвеног и знојног лица, који је носио краће и уређене бркове, који је затражио да из просторије изађе [REDACTED] [REDACTED]. Након што је [REDACTED] [REDACTED] изашао из просторије чуо је кораке да одлазе ка физкултурној сали, а затим из физкултурне сале Јојин глас да испитује сада покојног [REDACTED] а [REDACTED] а, а затим и пуцањ. Након тог пуцња чуо је кораке кроз ходник, а затим из правца свлачионице у којој су били притворени младићи из групе „ЈОКС“ вику, галаму и глас Јоје Плавањаца који говори „Устајте на ноге, уза зид“, а након тога појединачну пуцњаву, да пуцње није бројао, али да претпоставља да је било десет пуцњева јер се у тој просторији налазило десет момака. Пар дана касније када су пребачени у ову просторију, видео је на зидовима трагове од метала, да је отпао малтер, трагове крви и косе по зидовима. Ове наводе сведок [REDACTED] [REDACTED] поновио је и на главном претресу наводећи и да је оптужени Јоја Плавањац тога дана био полупијан, бесан и сав излуђен и да је након тога настао масакр у школи. На главном претресу овај сведок је изјавио и да је познавао Јојиног оца [REDACTED] Плавањаца веома добро, да тога дана није видео [REDACTED] Плавањаца, нити је чуо да је било ко уопште спомињао његово име, да се тога дана чуло само име Јоја.

Сведок [REDACTED] [REDACTED], притвореник затвора у Основној школи „Петар Кочић“ је у исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 31.08.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, а при ком исказу је остао и на главном претресу, детаљно је описао распоред притвореника у притворским просторијама овог затвора и навео да је он био затворен у просторији која се налазила од улаза лево, одмах до просторије у којој су боравили стражари, да је у просторију од улаза десно са притвореницима из Поткалина, Дубовика, био затворен убијени [REDACTED] [REDACTED], као и испитани сведоци у овом поступку [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], а да је почетком јула 1992. године у затвор доведено десет младића који су смештени у просторију која је била до просторије у којој је он био затворен. У првој половини августа месеца пред вече у затвор је дошао Плавањац Јоја, кога је познао по гласу јер га је познавао пре рата и чуо је да га је тада дежурни стражар Наранчић Здравко ословљавао са Јоја. Чуо је рафалну пуцњаву, људске крике, а у исто време када је чуо два-три појединачна пуцња чуо је и глас Наранчића да виче „Немој то радити, Јоја“ и Јојине речи „Хоћу, не бојим се ни генерала, ни суда“. Ове наводе сведок [REDACTED] [REDACTED] поновио у датом исказу на главном претресу, наводећи да Јоју Плавањаца познаје, обзиром да је радио у Војном одсеку у Крупи, а поред тога родбина

Јоје Плавањца живела је преко пута његове куће и виђао га је када им је долазио у посету. Познаје оца Јоје Плавањца, али је заборавио његово име. Након предочавања сведоку ██████ навода одбране оптуженог Јоје Плавањца, сведок ██████ је изјавио да је све те људе побио Јоја Плавањац а не његов отац, да су му притвореници који су били у соби са ██████ом ██████ем, ██████ ██████ и остали Јасеничани рекли да су видели да Јоја Плавањац ██████ ██████а изводи из њихове просторије и одводи га у физкултурну салу где га је потом и убио. И у исказу датом у истражном поступку и на главном претресу изјавио је да је кроз прозор притворске просторије у којој се налазио видео одлазак Јоје Плавањца, али да није видео да је његов отац овом приликом био са њим.

Сведок ██████ ██████, притвореник затвора у Основној школи „Петар Кочић“ у свом исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 14.09.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва УСК у службеним просторијама МУП УСК, Сектора криминалистичке полиције у предмету КТ 226/95-РЗ детаљно је објаснио да је притвореник из притворске просторије у којој се и он налазио ██████ ██████ гледао кроз прозор у двориште школе и рекао „Откуд Јоја овде“, а када је и он погледао кроз прозор видео је њему непознатог човека у маскирној униформи, заврнутих рукава кошуље, који је у руци носио аутоматску пушку са преклопним кундаком који је био висок, средње грађе, црне косе, имао је бркове и сам је пешке долазио ка школи, а по доласку до улазних врата тражио од стражара Наранчића да отвори врата да види затворенике, да би му затим Наранчић отворио врата. Сигуран је да је тада стражар био Наранчић јер је тога дана био на дужности и пре и после ручка, а што му је познато јер је он тога дана делио храну, а Наранчића познаје по гласу. Чуо је затим да тај Јоја пита „где су“ и кораке кроз ходник до задње просторије у којој су били затворени момци из групе „Јокс“. Затим је чуо отварање врата и питање „Шта сте балије, четници или усташе“ и одговор „Муслимани“, затим се чула псовка „Балијску мајку“, а онда питање „Да ли знаш читати – учити“, а након одговара да зна, чуо је репетирање пушке и десет појединачних пуцњева. Након тих пуцњева чуо је препирку између Јоје и Наранчића и препознао је Наранчићев глас који каже „Шта си учинио“, затим су се чули кораци и позивање имена како се њему учинило „█████“ или „█████“, те је помислио да њега позива, након тога се чуло отварање врата на почетку ходника и речи „У дворану“, а недуго затим чуо се још један пуцањ који је долазио из дворане. Ове наводе сведок ██████ ██████ поновио је и у исказу датом на главном претресу. Објаснио је да је све то лично чуо, пошто је то био сасвим мали простор и све се могло разумети.

Сведок ██████ ██████ у време овог догађаја притвореник затвора у Основној школи „Петар Кочић“ у свом исказу датом на записнику о испитивању сведока сачињеног дана 26.07.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве Полицијске управе, ПС Бихаћ изјавио да се из просторије у којој је била затворена група „ЈОКС“ зачула галама и некакво испитивање, потом су се чули ударци и јауци, да би се након тога чуло доста

појединачних пуцњева. Након тога чуо је разговор који је долазио из ходника и разумео је да један глас говори: „Шта уради“, при чему је опсовао мајку, а потом и : „Да сам знао, не бих кренуо са тобом“, а потом и други глас како говори: „Је л' ти их жао, шта их жалиш “ и псовка. Затим су се из просторије у којој је била група „ЈОКС“ чула два гласа, од којих је један викао: „Дај воде“, а други: „Спас докторе“, да би се након тога из ходника чуо глас који говори: „ Сад ћу ти ја дати спас“, после чега су се чула два или три пуцња. Недуго затим, зачуо се пуцањ из спортске сале. Такође је навео да је тог дана када су се десила убиства на стражи био Наранчић Здравко. Ове наводе сведок [REDACTED] [REDACTED] поновио је и када је испитан на главном претресу, и додао да је по завршетку рата остао у контакту са [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] ом, са којима се повремено састајао и да су му они испричали да је младиће из групе „ЈОКС“ и [REDACTED] [REDACTED] а убио Јоја Плавањац кога су они познавали, обзиром да су из Босанске Крупе и околине као и Јоја.

Сведок [REDACTED] [REDACTED], у свом исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеног дана 21.07.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, изјавио је да је једом приликом у логор је доведен и неки момак из Јасенице чије име му није познато, а из разговора стражара су чули да је он убио жену [REDACTED] болничара, а два или три дана након тога, некако предвече, у логор је дошао неки њему непознат човек кога није видео али га је чуо како пита за неког по имену, а стражари су му одговорили да то лице није ту јер су га одвели одатле. Након тога се зачула рафална пуцњава и запомагање, а потом и неколико појединачних пуцњева, а после те пуцњава, отворила су се врата просторије у којој је био затворен и неко је прозвао [REDACTED] [REDACTED] а, с тим што није видео никог на вратима, [REDACTED] је изашао из просторије, а недуго затим се зачуо глас који говори: „Сећаш ли се кад сте ти и твој брат зауставили мог стрица на барикадама“, након чега се чуо један пуцањ, а потом и глас који говори: „Шта си то урадио“. После тог једног пуцња ништа се више није чуло све док у току ноћи у једном тренутку није зачуло како по ходнику нешто вуку, претпоставио да износе лешеве, а након тога се зачуо и звук неког тежег возила. Након овог догађаја од других људи, међу осталима и од [REDACTED] [REDACTED] је чуо да је ова убиства извршио Јоја Плавањац.

Сведок [REDACTED] [REDACTED] у свом исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 14.07.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама МУП-а УСК-а у предмету број КТ 226/95-Р изјавио је да је био смештен у просторији са [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], да се чуо неки разговор са ходника од чега је успео чути да је неко тражио да се изведе неки затвореник, да се затим чуло отварање врата и разговор па један или два пуцња, а да се пар минута након тога зачуло више појединачних пуцњева, да се након те пуцњава зачуо разговор у ходнику и да је распознао речи: „Ниси то требао учинити“ и други глас како говори: „Јесам, ништа ми не могу, могу ми само узети

чинове“. Од ██████████ ██████████ је чуо да је ова лица лишио живота капетан 1. класе из Дубовика. Јоја Плавањац је био капетан 1. класе у резерви. Рођен је у Дубовику.

Сведок ██████████ ██████████, у свом исказу датом на ██████████ са записнику о саслушању сведока пред кантоналним тужилаштвом унско-санског кантона од 02.02.2012. године, изјавио је да је у време овог догађаја био припадник Војне полиције Војске Републике Српске на подручју Босанске Крупе, да је био стражар затвора формираног у Основној школи „Петар Кочић“ и да се сећа да је од својих колега полицајаца чуо да су се десила убиства у Основној школи „Петар Кочић“ за време када његов вод није био на стражи, да он тада није био на дужности али да је чуо да је та убиства извршио Јоја Плавањац и то из разлога што је дошао у затвор да тражи убицу своје мајке, а пошто истог није пронашао побио је затворене цивиле. О томе се није одмах причало, али се сазнало шта се десило. Пре овог догађаја дешавало се да види Јоју али га после тога није виђао. Према његовим сазнањима у вези тих убистава спомињало се само име Јоје Плавањца и никог другог.

Сведок ██████████ ██████████, у исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 23.12.2013. године пред тужиоцем Тужилаштва БиХ у Сарајеву у предмету број Т01 0 0006572 13 изјавио је да је у време овог догађаја био на функцији Ратног председништва и председника СО Босанска Крупа и да је од свих лица са којима је разговарао сазнао да је злочин у војном затвору у школи „Петар Кочић“ извршио Јоја Плавањац припадник Крупске бригаде по чину резервни капетан, да му је Здравко Наранчић који је био војни полицајац и који је обезбеђивао затворенике отворио врата и врата просторија у којима су та лица била затворена, да је знао ██████████ Плавањца као доброг човека који је био пријатељ са ██████████ ██████████ ем и врло честит човек и да је био љут на сина Јоју што је ██████████ а убио. Лично му је познато да је ██████████ правио кућу Јоји у Босанској Крупи јер је био добар грађевинац, а познавао је и десеторицу од једанаест жртава (све осим ██████████ ██████████) које описује као честите људе који нису правили никакве проблеме.

Сведок ██████████ ██████████, у исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 10.02.2012. године пред тужиоцем Тужилаштва Унско-санског кантона у предмету број Т01 0 0003531 95 изјавио је да је у време овог догађаја био командир једног од водова чете Војне полиције чији је основни задатак био обезбеђење затвора формираног у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи и других објеката у граду, да има посредна сазнања да је Јоја Плавањац дошао у школу да тражи лице које је убило његову мајку, а обзиром да га није пронашао у школи побио је неке од затворених цивила. Много касније након више месеци од тог догађаја причало се да је те људе побио Јоја Плавањац који, по његовим сазнањима, поводом тих убистава није лишаван слободе, а у време када се о томе почело причати а и касније, није се спомињало ниједно друго име које би се доводило у везу са овим убиствима у Основној школи „Петар Кочић“ изузев имена Јоје Плавањца.

Сведок ██████████ ██████████ је у време овог догађаја био начелник Штаба и заменик команданта 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, а по сопственој изјави кум оптуженог Јоје Плавањца, са којим је пре рата радио у општинском штабу Територијална одбрана Босанска Крајина и био је претпостављени оптуженом Јоји Плавањцу, а познаје и његовог оца ██████████ Плавањца који је радио као болничар у амбуланти у Јасеници. У исказу датом у истражном поступку детаљно је објаснио сукоб који је постојао између оптуженог Јоје Плавањца и сада покојног ██████████ а ██████████, за кога је оптужени Јоја Плавањац током поступка тврдио да га није познавао, иако су из истог места – Јасенице. Навео је да је у јесен 1991. године особа по имену ██████████, настањен у месту Муслиманска Јасеница, малтерисао подрум у Јојиној кући коју је он градио у Босанској Крупи пред сам рат и недуго по завршетку тих радова Јоја је приметио да су покидани чиновни на његовој војној униформи која се налазила у тој кући где су се изводили грађевински радови. Јоја је одмах посумњао на ██████████ и позвао је њега као човека од поверења, јер је већ тада био у инвалидској пензији, да му то исприча и да му покаже униформу. Јоја је био у инвалидској пензији након што је пао са куће коју је градио и том приликом је задобио тешке повреде у пределу стомака, тако да је био неспособан за даљу службу, а био је бесан и љут на ██████████, сматрајући његов поступак као напад на оружане снаге и њега лично, па је наглашавао потребу да Тофка треба адекватно казнити. Познајући преку нарав оптуженог Јоје Плавањца, посебно да је када би попио био веома непријатан и дрчан и да је бесан на ██████████, успео да га одговори од било каквог сукоба са њим у заоштреној политичко-безбедоносној ситуацији каква је била у то време у Босанској Крупи. Такође је навео да су му у јуну месецу 1992. године, када је вршена евакуација муслиманског становништва са подручја Босанске Крупе према Санском Мосту, а по наредби Ратног председништва српске општине Босанска Крупа, на истурено командно место у селу Пученик дошли командант једног од батаљона, ██████████ ██████████ и Јоја Плавањац, који је у то време био заменик команданта, са питањем да ли ће поступити по поменутој наредби. Пошто је знао да је Јоја Плавањац бесан на ██████████ и да је претио да га треба казнити, а знао је и то да је Јоја инвалид и да није физички спреман да се обрачуна са ██████████, извео је закључак да би Јоја своју претњу могао реализовати употребом оружја, па се тада директно обратио Јоји у присуству његовог команданта ██████████ ██████████, говорећи му да поступи строго војнички, да не наседају на евентуалне провокације, да се сво становништво построји и обавести о плану евакуације. Након убистава у затвору у ОШ „Петар Кочић“ командант бригаде ██████████ ██████████ га је позвао да дође у његову канцеларију и том приликом је стекао утисак да је командант био узнемирен и нестрпљив, а оптужени Јоја Плавањац изгледао је још потиштеније и јадније него после убиства његове мајке које се догодило неколико дана пре тога. Од Остојића је сазнао да се догодило нешто страшно у војном затвору у Босанској Крупи, и да постоји сумња да је Јоја повезан са тим догађајем. Разумео је да је командант желео да обави разговор са Јојом, а да је Јоја иако је у то време обављао дужност командира Команде стана у Штабу бригаде, одбијао разговор уколико и он ту није присутан. На његово питање шта се догодило, Јоја је најпре само кратко и једва разумљиво неколико пута поновио име ██████████. На питање команданта „шта то значи?“,

испричао му је о напред наведеном догађају пре рата, а командант се ухватио рукама за главу и ходао је по својој канцеларији горе-доле, понављајући више пута речи: „шта ми уради, шта сад да радим“, мислећи при томе на Јоју. Поново је затражио од Јоје да објасни шта се догодило, а из његовог кратког, испрекиданог и прилично неповезаног одговора разумео је да је Јоја имао намеру да у затвору у Босанској Крупи пронађе убицу своје мајке, [REDACTED] [REDACTED] а, иначе Јојиног комшије и кума. У канцеларији команданта задржали су се пола сата и за то време ни командант [REDACTED], ни Јоја, ни у ком контексту нису поменули Јојиног оца [REDACTED] Плавањаца, а Јоја је све време трајања тог разговора седео на столици у углу канцеларије видно потрешен, држећи руке на коленима. Био је на сахрани Јојиној мајци у Дубовику, одакле су они пореклом, а пошто се знало за Јојину нарав [REDACTED] је одмах одведен из Јасенице, као и његова породица, јер су се бојали да ће доћи до освете. Много година касније када је сведочио у кривичном поступку који је вођен против [REDACTED] [REDACTED] а пред судом БиХ чуо је од људи из Босанске Крупе да је Јоја учествовао у убиствима у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи када је убијено једанаест затвореника. После овог догађаја Јоја је и даље био на списку Крупске бригаде, али те послове није обављао.

И сведоци-оштећени саслушани током овог кривичног поступка [REDACTED] [REDACTED] отац покојног Едина [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] сестра убијеног [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] мајка покојног [REDACTED] [REDACTED] а, имају посредна сазнања да је њихове најближе сроднике лишио живота оптужени Јоја Плавањац, као што су то навели у датим исказима.

Сведок-оштећени [REDACTED] [REDACTED], отац сада покојног [REDACTED] Едина у датом исказу на главном претресу изјавио је да познаје оптуженог Плавањац Јоју, за кога се сећа да је радио у војном одсеку и да су га звали „Капетан“, као и да је имао оца [REDACTED], који је био болничар и имао је кућу близу школе у Јасеници. Познато му је да је [REDACTED] Плавањац преминуо после рата. Од људи са подручја Сане, чуо је да је његов син, [REDACTED] Един са још неким људима био заробљен негде између Хашана и Калиња када су пошли на слободну територију и да су их затворили у школи у Босанској Крупи која је била логор, и да је тамо и стрељан, као и да је Јоја Плавањац наредио да се поубијају сви затвореници у том логору, међу којима је био и његов син и да су њихова тела бачена у неку пећину која се налази у једној долини у близини гробља у Липику. Глава његовог сина није пронађена, а посмртни остаци његовог тела су састављени у Шејковачи, одакле су дотерани у Босанску Крупу где је подигнуто спомен обележје, а сахрањени су на Језерском на гробљу. Нико га од надлежних органа није позивао да да податке о томе када је наступила смрт његовог сина. Када му је предочено да је у изводу из матичне књиге умрлих наведено да је његов син преминуо 14.07.1992. године, изјавио је да претпоставља да је то тачан податак, али да није сигуран јер је о свему чуо од људи из Сане. Истакао је имовинскоправни захтев у износу од 50.000 еура.

Сведок-оштећени [REDACTED] [REDACTED], брат сада покојног [REDACTED] [REDACTED] а у датом исказу на главном претресу изјавио је да је од људи који су били затворени у војном

затвору у ОШ „Петар Кочић“ у Босанској Крупи и то од [REDACTED] [REDACTED] а и других чуо да је једне ноћи у тај војни затвор дошао Јоја Плавањац, да му је врата од учионице у којој је био затворен његов брат отворио стражар Здравко Наранчић и да је Јоја тада испалио рафал из свог оружја и лишио живота лица која су се ту налазила, да је оне који нису одмах били мртви још једном пуцао, да је након сат времена дошао камион који је однео тела тих лица. Сва та лица су му испричала исту причу и нико од њих није помињао да је Јоја том приликом дошао са још неким лицем. Истакао је имовинско-правни захтев, чију висину није определио.

Сведок-оштећена [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], сестра сада покојног [REDACTED] [REDACTED] а, у датом исказу на главном претресу изјавила је да је у послератним годинама, пре него што су сахранили посмртне остатке њеног брата, од своје мајке чула да је њеног брата [REDACTED] а убио Јоја Плавањац и да му је саучесник био Здравко Наранчић, да је Јоја био извршилац убиства, а да је Наранчић био стражар који га је пустио у школу. Није јој познато како је њена мајка дошла до тих сазнања. Истакла је имовинско-правни захтев, чију висину није определила.

Сведок-оштећена [REDACTED] [REDACTED], мајка сада покојног [REDACTED] [REDACTED] а, у датом исказу на главном претресу изјавила је да је од [REDACTED] а из Босанске крупе, чијег презимена се не сећа, чула да је њен син настардао у Босанској Крупи у школи и да је њега као и остале који су били са њим побио Јоја Плавањац. Тај човек је био присутан када је њен син убијен. У Шејковачи у Санском Мосту је извршила препознавање посмртних остатака свог сина [REDACTED] а. Истакла је имовинско-правни захтев, чију висину није определила.

Сведок-оштећени [REDACTED] [REDACTED], отац сада покојног [REDACTED] [REDACTED], у датом исказу на главном претресу изјавио је да је у новинама је прочитао да је његовог сина Енеса, као и остале који су били са њим у истој просторији, лишио живота Јоја Плавањац, а тај податак раније ни од кога није чуо, обзиром да је живео у Немачкој. Након што су тело његовог сина пронашли међу телима у јами „Звечарка“, био је на препознавању његових посмртних остатака у Шејковачи у Санском Мосту. Истакао је имовинско-правни захтев, чију висину није определио.

Сведок-оштећена [REDACTED] [REDACTED], ћерка сада покојног [REDACTED] [REDACTED] а, у датом исказу на главном претресу изјавила је да је од познаника који нису очевици догађаја чула да је њен отац лишен живота у Босанској Крупи, није сигурна које године, тако што је упуцан метком у главу. Истакла је имовинско-правни захтев, чију висину није определила.

Суд је оценио веродостојним исказе сведока [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] е, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а и [REDACTED] [REDACTED] а, као и исказе сведока [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] а дате у истрази, налазећи да су логични и убедљиви, и међусобно се потврђују и допуњују, па је на основу истих са извесношћу утврдио чињеницу да је убиства једанаест цивила припадника бошњачког народа у војном

затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи дана 03.08.1992. године извршио оптужени Јоја Плавањац.

У конкретном случају суд је имао у виду чињеницу да је кривично дело које је предмет овог поступка учињено пре више од двадесет седам година, да су сведоци [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] о, [REDACTED] и [REDACTED] били заточени у војном затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи у време извршења кривичног дела, били изложени неизмерном страху за сопствени живот, стресу и очају, будући да су се налазили у безизлазној ситуацији присуствујући ликвидацији других затвореника. С тога је по налажењу суда немогуће очекивати да о појединостима догађаја, његовој хронологији, чињеницама које су претходиле догађају и дешавањима након овог догађаја, исказују на потпуно сагласан начин. А управо по налажењу суда, потпуна сагласност исказа ових сведока упућивала би на чињеницу да су усаглашавали исказе за потребе поступка, односно да су припремани. Протек времена од догађаја јасно доводи до немогућности да се исприча иста прича са истим детаљима, јер се исти могу заборавити или помешати неки детаљи самог догађаја, а посебно они детаљи који за сведоке ни по чему нису карактеристични, да би их памтили толико дуги временски период. Управо из ових разлога, суд је посветио посебну пажњу анализи исказа сведока, не дозволивши да се, уколико се појави сумња у веродостојност исказа сведока, протумачи на штету оптужених. Један од таквих детаља је чињеница да ли је врата просторије у којој се налазио [REDACTED] отворио оптужени Јоја Плавањац или Здравко Наранчић. Сведок [REDACTED] је изјавио да је врата отворио лично Јоја Плавањац, сведок [REDACTED] је изјавио да је видео да је врата држао за кваку Наранчић Здравко, а да је иза њега угледао у ходнику Јоју Плавањаца, а сведок [REDACTED] је изјавио да су се отворила врата њихове учионице која су се налазила директно испред њега и да је препознао свог комшију Јоју Плавањаца, а да је врата држао стражар Наранчић Здравко. То што се исказ сведока [REDACTED] а [REDACTED] а у погледу ове чињенице не поклапа са исказима сведока [REDACTED] а и [REDACTED] а не значи да је услед тога нужно обеснажено њихово сведочење о главним и одлучним чињеницама и да ови сведоци не говоре истину, а неподударности у овим наводима не чине њихов цео исказ непоузданим, јер се управо ради о детаљу који за сведоке није био карактеристичан, док се њихови искази у односу на опис оптуженог Јоје Плавањаца и чињеницу да су по отварању врата угледали само оптужене Јоју Плавањаца и Здравка Наранчића у потпуности подударају. Коначно, оптужени су у својим изјавама навели да је врата од просторије у којој се налазио [REDACTED] отворио оптужени Наранчић Здравко, па је суд ову чињеницу поуздано утврдио на основу изјава сведока [REDACTED] а и [REDACTED] а. Ценећи наводе ових сведока у вези са наводима исказа оптуженог Наранчић Здравка који је у истрази изјавио да је по њиховом захтеву откључао две ћелије у којима су се налазили Муслимани, а да трећу просторију није отварао и са наводима исказа оптуженог Плавањаца Јоје на главном претресу у делу у којем је изјавио да су просторије у којима су били затвореници биле закључане, да су кључеви били у вратима са

стражареве стране и да они никако нису могли да буду откључани, суд је утврдио да је две просторије у којима су били притворени цивили бошњачке националности откључао и отворио оптужени Наранчић Здравко на захтев оптуженог Плавањац Јоје и да је на његов захтев сада покојног █████ █████а извео из просторије у којој се налазио.

Суд није прихватио измењене наводе исказа сведока █████ █████, █████ █████ и █████ █████а на главном претресу, о наводном присуству Лазе Плавањаца у затвору у ОШ „Петар Кочић“ у Босанској Крупи у време догађаја. Сведок █████ █████ је на главном претресу изјавио да је касније чуо да је наводно у затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи тада био и отац Јоје Плавањаца покојни █████ Плавањац. Међутим, упитан од кога је чуо да је отац Јоје Плавањаца, █████ Плавањац био тада присутан, изјавио је да не зна, на питање зашто то није изјавио у претходно датом исказу изјавио да не зна, а на крају је изјавио да у свему остаје при изјави коју је дао пред надлежним органима БиХ. Сведок █████ █████ на главном претресу на питање браниоца оптуженог Јоје Плавањаца дао је одговор да је много касније, не сећа се када, кружило име оца Јоје Плавањаца а не само Јојино име, да је чуо да је и █████ Плавањац био ту или није био ту, не зна. Упитан да објасни зашто то није навео у истрази изјавио је да то није навео зато што тада није био ту и није га то занимало. Упитан да се прецизно изјасни да ли је чуо да је тада и █████ Плавањац био присутан у затвору у Основној школи, изјавио је да је чуо да је отац Јоје Плавањаца био ту, али да он није био ту и да не може дати одговор, да су једни причали да је био оптужени Јоја, а да су други говорили да је отац, а да он не зна. На питање да се изјасни због чега је у претходном исказу изјавио да су у вези ових убистава помињало само име Јоје Плавањаца изјавио је „Није ме наводило“, а затим да можда није имао ни простора ни времена да то каже и да је тада испитиван унакрсно. Није могао прецизно да се изјасни када је чуо да се у вези убистава у затвору у Основној школи „Петар Кочић“ спомињало име оца Јоје Плавањаца, наводећи да је то можда чуо у том периоду али да се ограђује, да не може да прецизира датуме, а када му је указано да је претходни исказ дао током 2012. године када није спомињао оца Јоје Плавањаца, изјавио је „Нисам у том моменту слагао, нисам, само сам допунио све, не знам“. Сведок █████ █████ је на главном претресу на питање браниоца оптуженог Јоје Плавањаца изјавио да је из прича мештана и од рођене сестре Јоје Плавањаца чуо да су са Јојом у затвору у Основној школи тада били и његов покојни отац, па чак и стриц, да су сва тројица ишли, а да је пред суђење у предмету против █████ █████а чуо и верзију по којој је █████ Плавањац пуцао у █████а, да се сећа да је неко од сведока тада помињао и █████ Плавањаца. Плавањаца. Изузев рођене сестре Јоје Плавањаца, није могао да именује ниједно лице, од кога је сазнао да је са Јојом у затвору у Основној школи био и његов покојни отац █████, а указао је и да о томе није говорио командант █████, нити је чуо да је тако нешто помињао било ко из војске. Не сећа се ни од кога је после рата чуо да је █████ Плавањац пуцао у █████а █████а, ни ко је од сведока у поступку против █████ █████а помињао █████ Плавањаца, а на питање да се конкретно изјасни да ли је чуо да је неки сведок изјавио да је то урадио █████ Плавањац, изјавио је

да у његовом присуству нико од сведока то није изјавио, да је то чуо од људи, али да никог од кога је то чуо не може да именује. Посебно је неубедљив сведок [REDACTED] у својој тврдњи да му се оптужени Јоја Плавањац, иако су након овог догађаја постали кумови, никада није поверио да је предметна убиства извршио његов отац а не он, када се има у виду да је одмах након извршених убистава сумња пала на Јоју Плавањаца, да је у вези овог разговора позван на разговор код команданта [REDACTED], да је Јоја инсистирао да њиховом разговору присуствује [REDACTED] [REDACTED], да том приликом ниједног тренутка, према исказу овог сведока, Јоја Плавањац није негирао извршење ових убистава, да ниједном у току пола сата колико је трајао разговор код команданта [REDACTED] нико није поменуо име његовог оца [REDACTED] Плавањаца везано за ова убиства, а описао је да је Јоја све време седео на столици оборене главе и помињао [REDACTED] а, наводећи и да је Јоји због ових убистава недељу дана касније одузето оружје и да више није обављао дужност заменика команданта 3. батаљона. Истовремено, сведок [REDACTED] [REDACTED] је описао Јојину нарав као пргаву, «може напрасно да доноси одлуке, знао је бити агресиван». Због такве његове нарави, из страха да јој Јоја Плавањац нешто не учини, евакуисана је цела фамилија [REDACTED] [REDACTED] са места у коме је живела.

Са свих наведених разлога, суд налази да су ови наводи исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] а на главном претресу неистинити, накнадно исконструисани у циљу олакшања процесног положаја оптуженог Јоје Плавањаца будући да су у контрадикторни у односу на наводе њихових претходно датих исказа, а оповргнути међусобно сагласним исказима сведока очевидаца овог догађаја [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] е, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а и [REDACTED] [REDACTED] а, које је суд из напред наведених разлога прихватио као веродостојне и на основу којих је са извесношћу утврдио чињеницу да је убиства једанаест цивила припадника бошњачког народа у војном затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи дана 03.08.1992. године извршио оптужени Јоја Плавањац.

Са истих разлога суд није прихватио ни наводе исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] који су на предлог одбране испитани на главном претресу, у деловима њихових исказа у којима су тврдили и то сведок [REDACTED] [REDACTED] да је чуо чаршијске приче да је у затвору у Основној школи „Петар Кочић“ затворене цивиле убио Јојин отац, а сведок [REDACTED] [REDACTED] да је касније чуо неке чаршијске приче, да се причало за неког [REDACTED] Плавањаца да је ту дошао. Ово с тога што је сведок [REDACTED] [REDACTED], иако је најпре изјавио да се причало о капетану Јоји и његовом оцу да су они направили нешто, објаснио да нема о томе конкретних сазнања, да се у притвору о томе није причало, нити је било шта о томе чуо од Здравка Наранчића, а затим на питање браниоца оптуженог да ли се име оца Јоје Плавањаца спомињало у чаршијским причама, изјавио је да се не сећа детаља и да ли се његово име у тим причама спомињало, да су све то била само нагађања из кафанских прича, а да он не може да се сети ниједног имена било ког лица од којих је чуо да је то урадио

отац Јоје Плавањаца, нити се сећа да ли су то причали мештани или припадници војске и полиције, јер је у то време био млад, није познавао људе и није га то посебно занимало.

Суд је ценећи одбране оптужених имао у виду да су оптужени мењали своју одбрану током овог кривичног поступка управо у погледу чињеница везаних за наводно поступање Плавањац [REDACTED] у затвору наведеном приликом, као и у погледу сопствених преузетих радњи, понашања и свог кретања у тренуцима у којима је Плавањац [REDACTED] наводно вршио убиства затвореника, непосредно пре и након тога, а да при томе суду нису дали ниједно логично, нити иоле прихватљиво објашњење за разлике у датим изјавама, ни прихватљиво објашњење за међусобне контрадикторности у својим одбранама.

Наиме, оптужени Јоја Плавањац, у датој одбрани у истрази је изјавио да је стражар Наранчић кога је познавао из виђења, на његову молбу отворио врата затвора питајући га да ли је истина да је његова мајка [REDACTED] убијена, да би на главном претресу изјавио да им је Наранчић најпре рекао да не би смео да им откључа врата затвора, али да је знајући шта се издешавало, знајући да му је мајка убијена откључао врата затвора и изјавио саучешће њему и његовом оцу.

Оптужени Плавањац Јоја, у датој одбрани у истрази изјавио је да су 01. августа 1992. године обавили су сахрану његове мајке, а другог дана након сахране, у јутарњим часовима његов отац који је живео на неких 50 метара од њега, дошао је код њега, са жељом да оде до основне школе „Петар Кочић“ у Босанској Крупи где је чуо да се налази убица његове мајке, да га види, да поприча са њим и да га пита због чега је то урадио. Био је запањен очевим захтевом, плашио се за његов одлазак, да неку „глупост“ не направи у граду, али је након очевог убеђивања и позива да га одвезе, то и учинио. По доласку до школе која је била закључана, затекли су стражара Наранчић Здравка кога је познавао из виђења. Он их је кроз затворена врата питао шта им треба, а по његовој молби стражар му је отворио врата питајући га да ли је истина да је његова мајка Савка убијена, што му је он потврдио, а након што је стражару представио свог оца, стражар је обојици изјавио саучешће. Замолио је стражара да им путем документације докаже где се [REDACTED] [REDACTED] налази или да им га покаже уколико је ту, јер је његов отац инсистирао на томе да га види и да поразговара са њим. На главном претресу је изјавио да је трећег августа ујутру његов отац дошао код њих, да је видео да то није човек са нормалним понашањем, да је био сав изобличен, да није могао да верује да га он пита да га одвезе у Босанску Крупу која је око 18 км удаљена, јер је чуо да је тамо затворен [REDACTED] [REDACTED], убица његове супруге односно Јојине мајке, да је тек након дугог убеђивања одвезао оца до тог импровизованог затвора у Босанској Крупи тек око 17 часова поподне, да им је стражар Здравко Наранчић саопштио да се [REDACTED] [REDACTED] више не налази у том затвору већ да је пребачен у затвор у Бања Луку. Дакле, у исказу датом у истрази оптужени Плавањац Јоја није помињао да су у затвор у Босанској Крупи његов отац и он дошли тек у вечерњим сатима, па је по оцени суда исказ оптуженог са главног претреса накнадно прилагођен

након упознавања са садржином исказа оптуженог Наранчић Здравко који је у свом исказу у истрази навео да су оптужени Јоја Плавањац и његов отац [REDACTED] Плавањац дошли у ту школу предвече, око 6 или 7 сати. Уколико је оптужени Плавањац Јоја од јутарњих сати до 18 часова убеђивао свога оца да не иде да тражи у затвору у Босанској Крупи убицу своје супруге а његове мајке, то је нелогично да након што их им оптужени Наранчић Здравко саопштио да [REDACTED] [REDACTED] више није у овом затвору, инсистира да папиролошки провери да ли је [REDACTED] [REDACTED] у овом затвору, а нарочито да настави да врши проверу документације – дневник уписа притворених лица у канцеларији стражара и да на томе инсистира и након што је његов отац извршио убиство [REDACTED] а [REDACTED] а у фискултурној сали.

При томе је оптужени Плавањац Јоја на главном претресу изјавио, када је [REDACTED] на захтев његовог оца изашао из просторије у којој је био затворен, да су он и Наранчић прешли ходник и ушли у Наранчићеву канцеларију јер је он од Наранчића тражио свеску да види за [REDACTED] [REDACTED] а, а да је његов отац остао у ходнику да прича са [REDACTED], а након што му је предочено да је у истрази изјавио да су кренули за Наранчићем и он и отац, дао је за овај суд неуверљиво објашњење да је то сигурно био лапсус, да је за Наранчићем кренуо само он а да је отац остао да прича са [REDACTED]

На главном претресу оптужени Плавањац Јоја је изјавио да је у тренутку када је његов отац разговарао са [REDACTED], док су он и стражар гледали папире, да је Наранчић био леђима окренут његовом оцу, а између њега и Наранчића је био сто, да није чуо шта су његов отац и [REDACTED] разговарали, да је он вратима те просторије био окренут леђима, да се не сећа да ли је постојао и неки зид, а ако је био, није било могуће да он види свог оца, а упитан да објасни због чега је онда у истрази изјавио „Ја мало кришом сам погледао, мој отац са неким човеком разговара“, крајње неуверљиво је објаснио да је он тим речима заправо желео да опише да је чуо разговор између оца и тог лица, али да их није видео, и да је могуће да је направио лапсус.

Као неистинити, неуверљиви и крајње неживотни су оцењени наводи одбране оптуженог Плавањац Јоје на главном претресу у делу у коме је навео да су пар секунди након што су чули пуцањ, он и Наранчић пришли његовом оцу који се налазио у ходнику, да тада нису ни покушали да му одузму оружје које је имао код себе и да су га питали шта је урадио, у кога је пуцао и да ли је нормалан, а да при томе ни он ни оптужени Наранчић нису чак ни проверили да ли је [REDACTED] жив, јер су били „окамењени“ ситуацијом. Нелогично је и неуверљиво да он тада није видео повреду на [REDACTED] у који је био упуцан у пределу главе, иако га је видео како лежи на удаљености од свега пар метара пред фискултурном салом, да није чак ни пришао [REDACTED] у да види да ли је рањен, а када је упитан зашто није оцу у том стању одузео пушку, дао је крајње неуверљиво објашњење да је отац већ пуцао док су дошли до њега, и да, познајући свог оца, нису очекивали да ће након прве пуцњаве откључати и друга врата. Овакво објашњење оптуженог је по оцени већа и нелогично, посебно када се има у виду да оптужени Плавањац Јоја по сопственој изјави није уопште очекивао да би доласком у затвор његов отац могао било коме да науди, да је чак мислио да његов отац са убицом

своје супруге жели само да разговара, у вези убиства његове мајке. Ако га је отац већ изненадио пуцањем на █████ █████а, поставља се логично питање, како је онда могуће да оптужени Плавањац Јоја није очекивао да ће после тог убиства његов отац наставити да убија и друга лица која су се ту налазила а која су видели у просторији са █████.

Као неистинити, неуверљиви и крајње неживотни су оцењени наводи одбране оптуженог Плавањац Јоје на главном претресу у делу у коме је навео да су се он и Наранчић, након што су пришли његовом оцу и питали га зашто је пуцао у човека са којим је разговарао, вратили да гледају документацију у централној просторији, а да су његовог оца оставили са оружјем поред █████ █████а, на пар метара удаљености. Након што му је предочено да из његовог исказа датог у истрази произилази да су након пуцњаве он и Наранчић изашли из просторије пар метара, дошли до његовог оца да је Наранчић у руци држао свеску и да у том моменту, док Наранчић њега псује, његов отац поново пуца, те да из ових навода произилази да се он није враћао у просторију да поново гледа документацију, изјавио је да су се вратили у просторију и да је тако рекао, да није слушао диктирање записника, али да га је потписао, да „ту нешто није добро одрађено“, да су се они „вратили ка просторији“, да се тада зачула пуцњава, да је Наранчић бацио свеску и њему рекао да иде и обратио му се поново речима: „Јоја, шта уради“.

Упитан зашто је свог оца који је био у шоку и који је управо убио човека, у том стању оставио да би гледао папире, дао је крајње нелогично и неуверљиво објашњење да није знао да ли се још неко налази у тим просторијама, што је контрадикторно његовом претходном наводу да је видео да је са █████ █████ом у просторији било затворено више лица. Пошто му је предочена ова контрадикторност, поновно упитан да објасни, зашто је оца ту оставио са оружјем у руци кад је знао да је у просторији са █████ом било и других лица, поново је дао потпуно нелогично објашњење да он, да је знао да ће његов отац то да уради, не би дао њему да улази са оружјем у затвор нити би он сам носио оружје и да су то биле непредвидиве ствари.

Као нелогични и неуверљиви су оцењени и наводи одбране оптуженог Плавањац Јоје у односу на околности да након овог догађаја, изузев приликом повратка кући, није са њим хтео да разговара о овом догађају и зашто његов отац није надлежнима у бригади саопштио да је убиства извршио он, а не његов син Плавањац Јоја.

Наиме, оптужени Плавањац Јоја је у датој одбрани на главном претресу изјавио да је његов отац преминуо 1999. године али никада са њим није проговорио о том догађају, иако је он настојао да о томе разговарају и да је једина прилика када му се у вези тога обратио био тај 3. август у возилу, на половини пута до куће када му је рекао: „То није твој проблем, то је мој проблем. Није ни твој, ни стражара који је био доле. Наишло ми је шта ми је наишло и ја сам то урадио“. Упитан да објасни зашто би Наранчић бринуо и зашто му то отац говори, изјавио је да је његов отац то рекао

вероватно јер су се он и оптужени Наранчић ту налазили док су га гурали напоље из школе и из хола, што је по оцени овог суда неуверљиво, јер зашто би се оптужени Плавањац Јоја и Наранчић Здравко бринули уколико је убиства извршио Плавањац [REDACTED] и зашто његов отац није отишао у команду бригаде након што је Јоји Плавањацу одузето оружје и након што је удаљен са дужности у коју је до тада обављао

Надаље, оптужени Јоја Плавањац супротно овој изјави је у даљем току излагања навео је да иако њих двојица о томе нису никада касније причали, на сахрани свог оца, који је преминуо 30. или 31. октобра 1999. године, рођаци, пријатељи и познаници су му рекли да им се његов отац раније поверио о догађају и рекао шта се заправо догодило и да је за догађај знала његова породица, снаја његовог покојног брата и да је вероватно од ње то сазнала и његова супруга. Упитан зашто његов отац, обзиром да му је рекао да он и Наранчић немају шта да брину, није отишао код надлежних да исприча шта се догодило, већ је о томе ћутао до краја живота, оптужени Плавањац Јоја је изјавио да је његов отац ћутао сигурно до краја живота, да ни пред њим ни пред било ким није о томе говорио, нити је игде пријавио да је он извршио та убиства. Суд је ценећи и наводе оптуженог Плавањац Јоје да својој супрузи никада није саопштио шта се догодило у том затвору у Босанској Крупи, да је његов отац тамо извршио убиства, нашао да је нелогично и неубедљиво да оптужени Плавањац Јоја то није саопштио својој супрузи чак ни након што су припадници војне полиције због ових убиства дошли код њега по наредби команданта бригаде и разоружали га и након што је удаљен са војних дужности које је обављао у [REDACTED] и да је она за чињеницу да је Плавањац извршио ова убиства сазнала од снаје његовог покојног брата.

Такође, оптужени Плавањац Јоја је на главном претресу изјавио да му отац није рекао да је од њега одузето оружје, а након тога је изменио свој исказ наводећи да је десетак дана пошто му је одузето оружје о томе обавестио свог оца, који му је тада потврдио да је и код њега била полиција због одузимања наоружања, али не зна да ли су њему или оцу прво одузели оружје. Оваква изјава оптуженог Плавањац Јоје не само да је противречна сама себи, већ је и у супротности са изјавом оптуженог Наранчић Здравка, који је у датој одбрани на главном претресу изјавио да је својим старешинама одмах саопштио да је убиства извршио Плавањац [REDACTED], док је са друге стране оптужени Плавањац Јоја навео да му је оружје одузето зато што се мислило да је то учинио он, јер се током догађаја оптужени Наранчић обраћао само њему речима „Шта уради, Јоја“, а не и његовом оцу, иако је његов отац а не он извршио та убиства. Такође је нелогично објашњење оптуженог Јоје Плавањаца да се оптужени Наранчић није обраћао његовом оцу током догађаја јер га није познавао, обзиром да је претходно изјавио да је по уласку у затвор оптуженом Наранчићу представио свог оца. Да је оптужени Наранчић Здравко својим старешинама заиста одмах саопштио да је убиства у затвору извршио Плавањац [REDACTED] а не Плавањац Јоја, поставља се логично питање зашто би у том случају командант бригаде доносио наређење да се оптужени Јоја Плавањац разоружа и зашто је са њим обавио разговор коме је на захтев оптуженог Јоје Плавањаца присуствовао сведок [REDACTED] [REDACTED], који разговор је сведок [REDACTED]

███ детаљно описао. Потпуно су нелогични наводи одбране оптуженог Плавањац Јоје да ни том приликом, када је разоружан по наређењу команданта бригаде због сумње да је он извршио ова убиства, он и његов отац нису коментарисали овај догађај, да његов отац то није желео, да није желео да се обрати команданту бригаде и саопшти му да је ова убиства извршио он а не његов син.

Стога су као неистинити оцењени и наводи одбране оптуженог Плавањац Јоје на главном претресу у делу у коме је навео да он поводом овог догађаја није давао никакву изјаву јер је оваква одбрана оптуженог у супротности са наводима напред изнетог исказа сведока ███ Здравка, који је у време овог догађаја био начелник Штаба и заменик команданта 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, а по сопственој изјави кум оптуженог Јоје Плавањаца који је у датом исказу у истрази изјавио да га је након убистава у затвору у ОШ „Петар Кочић“ командант бригаде ███ ███ позвао да дође у његову канцеларију, да је од ███ сазнао да се догодило нешто страшно у војном затвору у Босанској Крупи, и да постоји сумња да је Јоја повезан са тим догађајем, да је разумео је да је командант желео да обави разговор са Јојом, а да је Јоја иако је у то време обављао дужност командира Команде стана у Штабу бригаде, одбијао разговор уколико и он ту није присутан, након чега је до детаља описао ток разговора и понашање оптуженог Плавањац Јоје, као што је напред већ наведено.

Као неистинити оцењени су и наводи одбране оптуженог Плавањац Јоје на главном претресу у делу у коме је навео да он ███ ███ а није познавао, да ███ ███ никада није долазио код њега кући и да ███ ███ није радио на изградњи његове куће, јер је одбрана оптуженог у овом делу оповргнута наводима сведока ███ ███ из исказа датог у истрази када је до детаља описао предратни сукоб између оптуженог Плавањац Јоје и ███ ███ а, као што је напред већ наведено као и наводима сведока ███ ███, који је у исказу датом у истрази изјавио да је знао ███ Плавањаца као доброг човека који је био пријатељ са ███ ом ███ ем и врло честит човек, да је ███ био љут на сина Јоју што је ███ а убио и да му је лично познато да је ███ правио кућу Јоји у Босанској Крупи јер је био добар грађевинац. Такође, Јоја Плавањац је у датој одбрани на главном претресу изјавио да је његов отац захтевао да се из просторије изведе ███ ███ по имену и презимену и да је познавао брата ███ ███ а, ███, па су нелогични његови наводи да је након што је његов отац извршио то прво убиство, отац питао да ли зна ко је човек у кога је пуцао, да ли је то стражар, да ли је Србин или Муслиман.

Као неистинити оцењени су и наводи одбране оптуженог Плавањац Јоје са главног претреса у делу у коме је навео да је он као заменик команде бригаде био директно надређен војној полицији и команди веза и да је био надређен Наранчићу, као и наводи одбране оптуженог Наранчић Здравка са главног претреса, у делу у коме је навео да је оптужени Јоја Плавањац био његов надређени јер је имао чин капетана и да је Јоја могао да му нареди да у неким ситуацијама изврши неку команду, као што је и отварање врата, као и да је он речи Плавањац ███ сматрао наредбом иако му ███ није био надређен јер је у питању био Јојин отац, имајући у виду да је у овом поступку

из већ наведених доказа поуздано утврђено да отац Јоје Плавањаца није ни био присутан на месту догађаја, а осим наведеног и сам оптужени Наранчић Здравко је претходно у исказу датом у истражном поступку изјавио да мисли да [REDACTED] није имао никакав чин, да је у време догађаја био стар између 58 и 60 година и да је могуће, али не и сигурно, био припадник Војске Републике Српске. Обзиром да је као стражар у затвору био наоружан, да је према сопственим наводима од наоружања имао пиштољ и пушку, неприхватљиви су његови наводи да није могао да спречи оптуженог Плавањац Јоју да уђе у затвор и да према њему примени силу. Такође су неприхватљиви и наводи одбране оптуженог Наранчић Здравка да је Јоја Плавањац био његов надређени, зато што је имао чин капетана и да је могао да му нареди да отвори врата и наводи оптуженог Јоје Плавањаца да је он као заменик команде бригаде био директно надређен војној полицији и команди веза и да је био надређен Наранчићу, обзиром да су оповргнути наводима исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] датог у истрази, који је објаснио да је оптужени Јоја Плавањац, као заменик команданта батаљона, био овлашћен да припрема тај батаљон за извршење задатака које би добио од претпостављених, а да није имао никаква овлашћења везано за војну полицију, као ни за војни затвор који се налазио у Босанској Крупи у Основној школи „Петар Кочић“ који је био двадесет километара удаљен од места Јојиног становања и рада и да формално гледајући, Јоја није имао никакве надлежности у односу на Наранчић Здравка, који је био стражар у поменутом затвору. Сведок [REDACTED] [REDACTED], командир једног од водова чете Војне полиције која је била задужена за обезбеђење притвора формираног у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи је у датом исказу у истрази, детаљно објаснио да је основни задатак стражара био спречавање бекства притворених лица, али и чување тих лица, како не би неко неовлашћено ушао у просторије затвора да их злоставља, да су се закључавала врата од зграде која је служила као затвор, као и врата од просторија у којима су били затвореници, а да су кључеве имали само стражари и то је било правило у циљу да нико ко није овлашћен не би могао да уђе у затвор. Било ко да је дошао, наишао би на закључана врата, према изјави овог сведока, а био би пуштен унутра тек када би од стране стражара био легитимисан и када би било утврђено да је овлашћен да уђе унутра. И сведок [REDACTED] [REDACTED] који је у наведеном периоду обављао дужност стражара у затвору образованом у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи у датом исказу на главном претресу је навео да стражар не би требало да пусти у затвор наоружана униформисана лица без одобрења командира вода као првог претпостављеног старешине. На основу наведених чињеница, суд је поуздано утврдио да оптужени Здравко Наранчић, иако је као стражар био дужан да заштити затворене цивиле и онемогући улазак у затворске просторије непозваним лицима, то није учинио, већ је омогућио да у просторије затвора уђе наоружан аутоматском пушком окривљени Плавањац Јоја. Наведено потврђује и сам оптужени Наранчић Здравко изјавом да му је дан или два након догађаја командир рекао да више не може да ради у том затвору зато што је дозволио да се то деси, те да је након тога био распоређен на линији и да је ратовао.

Као нелогични и неуверљиви су оцењени и наводи одбране Плавањац Јоје у делу у којем је навео да командант бригаде Јован Остојић није знао за постојање импровизованог затвора у ОШ „Петар Кочић“ у Босанској Крупи, а такође су и у супротности са наводима одбране оптуженог Здравко Наранчића који је изјавио да је одлуку о премештању затвореника из импровизованог затвора у ОШ „Петар Кочић“ у затвор у Бањалуци доносио и потписивао командант бригаде.

И оптужени Здравко Наранчић је мењао своју одбрану током овог кривичног поступка, у циљу да је прилагоди изведеним доказима, као и наводима одбране оптуженог Плавањац Јоје.

Најпре је у одбрани датој на главном претресу оптужени Наранчић Здравко изјавио да је ██████████ приликом доласка у затвор инсистирао да он отвори врата од затвора као и врата од просторије прве са десне стране ходника и да му докаже да је ██████████ одведен, а након што му је предочено да је у претходно датој одбрани у истрази изјавио да су га обојица и ██████████ и Јоја, питали да ли је ██████████ ту и да отвори врата да они виде, изјавио је да је можда то рекао и Јоја, а вероватно је ██████████, јер је ██████████ иницирао све.

Тakoђе је у одбрани датој на главном претресу изјавио да је приликом доласка Јоје и ██████████ Плавањаца у затвор, уочио да је ██████████ Плавањац био под дејством алкохола, а након што му је предочено да је у истрази изјавио да су и ██████████ и Јоја по његовом закључку приликом доласка у затвор били под дејством алкохола, упитан да се изјасни шта је од тога тачно, изјавио је да му се то учинило, да је ██████████ био ближе њему и да је по мирису можда претпоставио да је и Јоја под дејством алкохола, али вероватно није био, јер је на претресу Јоја изјавио да не пије, да не зна да ли је Јоја био у алкохолисаном стању и није био сигуран у погледу ове околности када је давао своју одбрану у истрази.

Оптужени Наранчић Здравко је у датој одбрани на главном претресу изјавио да је по ██████████ захтеву отворио прву просторију јер му је ██████████ тражио да види да ██████████ није сакривен у неким од тих просторија, а да је он ту просторију отворио да му докаже да су ту неки други људи и да ту ██████████ није сакривен, да је по ██████████ захтеву из те просторије извео је ██████████ а, рекавши ██████████ да ће за то време они отићи у канцеларију, а да је позвао Јоју да се увери да ██████████ није ту, јер је и Јоја сумњао у то и инсистирао да то провери кроз књиге, иако је претходно у истрази изјавио да је отворио две просторије. Нелогичан и неуверљив је навод одбране оптуженог Наранчића да иако је у том делу школе било 5, 6 просторија, и иако су и ██████████ и Јоја сумњали да је ██████████ сакривен ту, да они нису ишли да гледају све просторије, да не може да се сети да ли је ██████████ од њега тражио да му отвори и друге две просторије, да их он није отварао. Обзиром на наводе да се и расправљао са ██████████ када је тражио да отвори и друге просторије, упитан да објасни како је смео да се супротстави ██████████ и да одбије да отвори остале просторије, обзиром да тврди да се њих плашио, дао је нелогично објашњење да је могуће да се он расправљао са ██████████, да му је рекао да

нема потребе за отварањем осталих просторија, јер је [REDACTED] када му је отворио прву просторију како би се уверио да [REDACTED] нема ту, погледао и видео да га нема, а не зна зашто они нису тражили да отвори остале просторије да провере да ли је [REDACTED] у некој од њих. Такође су неуверљиви и нелогични наводи одбране оптуженог Наранчића да је он [REDACTED] након што је изашао из просторије у којој је пуцао на 10 притворених цивила, ухватио за прса и почео да тера и [REDACTED] и Јоју напоље, обзиром да је претходно изјавио да се [REDACTED] и Јоје плашио, да је њих било двојица а он је био сам и да су били корпулентнији од њега.

Након што му је предочено да је у одбрани датој у истрази навео да није излазио из канцеларије након првог пуцања, а пре него што је отпочело пуцање на људе у физкултурној сали, јер није могао да изађе из канцеларије, упитан да ли је након пуцања у [REDACTED] а [REDACTED] а излазио из просторије пре него што је [REDACTED] отпочео пуцање у друга лица, изјавио је да се не сећа свих детаља али да вероватно није излазио из канцеларије, јер му је Јоја можда намерно био на путу, а то је мала просторија.

Након што му је предочена одбрана окривљеног Јоје Плавањца у којој наводи да су после првог пуцања заједно изашли из канцеларије, оптужени Наранчић Здравко поновио је да се догађај одиграо на начин како је он то описао, а у истом исказу је супротно претходном наводу изјавио да су се он и Јоја вратили у канцеларију, где је позвао Јоју да се увери да [REDACTED] није ту.

Наводи одбране оптужених да је убиства цивила извршио отац оптуженог Јоје Плавањца, сада покојни [REDACTED] Плавањца су оповргнути исказима сведока очевидаца, и то исказа **сведока** [REDACTED] [REDACTED] а који је у датом исказу у истрази изјавио да су се отворила врата њихове просторије која су се налазила директно испред њега и да је препознао свог комшију Јоју Плавањца како стоји сав зајапурен, црвен у лицу, у војној униформи заврнутих рукава, а врата је држао њему добро познат стражар Наранчић Здравко, да је након што је [REDACTED] [REDACTED] изашао из просторије и након што су се за њим затворила врата, јако добро чуо глас Јоје Плавањца који је упитао [REDACTED] а: „Ко је уставио мога стрица [REDACTED] [REDACTED]“, да није чуо одговор [REDACTED] [REDACTED] а, али је чуо два пуцања и тупи пад на под, исказом **сведока** [REDACTED] [REDACTED] а датом у истрази у којој је изјавио да је након што је [REDACTED] [REDACTED] изашао из просторије недуго затим чуо глас који говори: “сећаш ли се кад сте ти и твој брат зауставили мог стрица на барикадама“ након чега се чуо један пуцањ, а потом и глас који говори: “Шта си то урадио“ , иказом **сведока** [REDACTED] [REDACTED] а који је у свом исказу датом у истрази, а при којем је остао и на главном претресу изјавио да су се отворила врата на просторији, да је на вратима видео стражара Наранчића, који се мало измакао, да је тада иза њега угледао Јоју Плавањца, који је био у маскирној униформи, са аутоматском пушком са преклопним кундаком на рамену, да је Јоја показао на [REDACTED] а и наредио му да изађе из просторије, што је он одмах и учинио, да је Наранчић одмах за њима затворио врата, да се у просторији чуо разговор Јоје и [REDACTED] а у којем га је Јоја питао зашто је заустављао његовог стрица и [REDACTED] ов одговор да је то учинио само ради контроле и да га је одмах потом пустио да иде, након чега се чуо један

пуцањ, као и да је тога дана на вратима просторије видео је само Јоју Плавањца и Здравка Наранчића, а да [REDACTED] Плавањца уопште није видео, исказом сведока [REDACTED] а [REDACTED] а, који је у датом исказу у истрази, при којем је остао и на главном претресу изјавио да је након што су се отворила врата на притворској просторији видео да је врата држао за кваку Наранчић Здравко а иза њега је угледао у ходнику Јоју Плавањца у прашњавој маскирној униформи са заврнутим рукавима са пиштољем за појасом, црвеног и знојног лица, који је носио краће и уређене бркове, који је затражио да из просторије изађе [REDACTED] [REDACTED], а на главном претресу овај сведок је додао и да је познавао Јојиног оца [REDACTED] Плавањца веома добро, да тога дана није видео [REDACTED] [REDACTED], нити је чуо да је било ко уопште спомињао његово име, да се тога дана чуло само име Јоја. Сведок [REDACTED] [REDACTED] у датом исказу у истрази, при којем је остао и на главном претресу изјавио је да је у првој половини августа месеца пред вече у затвор је дошао Плавањац Јоја, кога је познао по гласу јер га је познавао пре рата и чуо је да га је тада дежурни стражар Наранчић Здравко ословљавао са Јоја, навео је да је све те људе побио Јоја Плавањац а не његов отац, да су му притвореници који су били у соби са [REDACTED] ом [REDACTED] ем, [REDACTED] [REDACTED] и остали Јасеничани рекли да су видели да Јоја Плавањац [REDACTED] [REDACTED] а изводи из њихове просторије и одводи га у физкултурну салу где га је потом и убио, као и да је кроз прозор притворске просторије у којој се налазио видео одлазак Јоје Плавањца, али да није видео да је његов отац овом приликом био са њим. Сведок [REDACTED] [REDACTED], у датом исказу у истрази објаснио је да је притвореник из притворске просторије у којој се и он налазио [REDACTED] [REDACTED] гледао кроз прозор у двориште школе и рекао „Откуд Јоја овде“, а када је и он погледао кроз прозор видео је њему непознатог човека у маскирној униформи, заврнутих рукава кошуље, који је у руци носио аутоматску пушку са преклопним кундаком који је био висок, средње грађе, црне косе, имао је бркове и сам је пешке долазио ка школи, а по доласку до улазних врата тражио од стражара Наранчића да отвори врата да види затворенике, да би му затим Наранчић отворио врата. Дакле, искази наведених сведока сагласни су у погледу чињенице да су наведеног дана у затвору чули глас оптуженог Плавањац Јоје и да су га видели, а притом су до детаља сагласни у погледу описа физичког изгледа оптуженог, а искази сведока и [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а и [REDACTED] [REDACTED] а сагласни су и у погледу чињенице да су јасно чули глас Јоје Плавањца који пита [REDACTED] [REDACTED] а зашто је заустављао његовог стрица, при чему је сведок [REDACTED] [REDACTED] навео и име стрица – [REDACTED] [REDACTED], што је складу и са исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] а из истраге, у делу у којем је навео да је познавао Јојиног стрица [REDACTED], који је преминуо, а живео је у Великом Дубовику.

Конечно, оптужени нису дали ниједно логично ни уверљиво објашњење за чињеницу да ниједан од испитаних сведока очевидаца догађаја тога дана у затвору није видео Лазу Плавањца, нити је чуо његов глас, нити је чуо помињање Лазиног имена тога дана у затвору, нити је икада након овог догађаја чуо да се име Лазе Плавањца помиње у вези са овим убиствима

Суд је стога оценио као неистините наводе одбрана оптуженог Плавањац Јоје и оптуженог Наранчић Здравка у напред наведеним деловима, налазећи да су овакви наводи одбране исконструисани од стране оптуженог Плавањац Јоје у циљу избегавања своје кривичне одговорности, а оптуженог Наранчић Здравка у циљу олакшања процесног положаја оптуженог Плавањац Јоје, а тиме и свог процесног положаја.

Утврђене кривично-правне радње оптуженог Јоје Плавањаца и оптуженог Наранчић Здравка које оптужени нису оспоравали потврђују у исказима сведоци очевици овог догађаја ██████████ а, ██████████ а, ██████████ е, ██████████ а, ██████████ а, ██████████ а, ██████████ а и ██████████ а.

Током поступка била је спорна чињеница да ли су сва лица која су стражари називали група „ЈОКС“ и то ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████ Един, ██████████, ██████████ и ██████████, лишени живота у исто време, да ли су лишени живота од стране истог извршиоца, као и да ли су сва убиства извршена пре доласка Војне полиције. **Сведок** ██████████ ██████████, у исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 14.09.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва УСК у службеним просторијама МУП УСК, Сектора криминалистичке полиције у предмету КТ 226/95-РЗ, изјавио је да је након 10 појединачних пуцњева чуо препирку између Јоје и Наранчића и да је препознао Наранчићев глас који каже „Шта си учинио“, да су се затим чули кораци и позивање имена како се њему учинило „████████“ или „████████“, те је помислио да њега позива, а затим се чуло отварање врата на почетку ходника и речи „У дворану“, а недуго затим чуо се још један пуцањ који је долазио из дворане, да је после тог пуцња видео кроз прозор да према школи долазе два полицајца и ██████████, те да та два војна полицајца одводе Јоју од школе преко дворишта, а из просторије у којој су побијени момци из групе „Јокс“ чули су се повици „████████ помози“ и то два различита гласа, да је након тога чуо два пуцња, а након извесног времена видео је кроз прозор да и Наранчић сам одлази преко дворишта школе. На главном претресу сведок ██████████ ██████████ изјавио је да је након пуцњаве од 10 метака, којом је убијено ових десет маладића, чуо да је Јоја изашао из те просторије и повикао: „████████!“, да се у том тренутку јавио један човек из просторије која је била прва на улазу у ходник на неких 15 метара удаљености од просторије у којој се он налазио, да се након што је тај човек изашао, зачуо још један, једанаести пуцањ, да је чуо како двојица од оних десет маладића на које је пуцано у суседној соби дозивају помоћ професора ██████████, као и Здравка Наранчића како виче: „Шта уради, Јоја?!“, да је након тога од ██████████ ██████████ чуо да је дошла војна полиција и управник затвора ██████████ ██████████ и да су чули да је он рекао: „Шта су учинио Наранчићу, зашто си дозволио“, да је такође чуо како неко говори: „Иди сада, докрајчи“, да су се након тога чула још два хица у тој суседној просторији где је Јоја претходно пуцао на десет маладића и да је потом све утихнуло. Након што му је предочен његов исказ из

претходног поступка, у овом делу и затражено да прецизно појасни, да ли је те позиве за помоћ чуо пре него што је Јоја одведен или након што је Јоја одведен, сведок [REDACTED] [REDACTED] је навео да је читав овај догађај, када је испалено тих десет појединачних пуцњева, а затим још један пуцањ, односно од момента када је Јоја Плавањац дошао, до момента када се све завршило трајао укупно десет – петнаест минута, да је он у тим тренуцима био јако уплашен за свој живот и да је сео на бетон, да је двадесет минута након тога чуо [REDACTED] [REDACTED] како говори да долази војна полиција, а да он то није видео, јер са бетона на којем је седео није могао да види кроз прозор када је дошла војна полиција, те да такође није видео ни када су војни полицајци одвели Јоју Плавањаца од школе преко дворишта, већ му је и то испречао [REDACTED] [REDACTED] који је то видео са прозора. Сведок [REDACTED] [REDACTED], у исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 06.08.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, изјавио је да је [REDACTED] [REDACTED] је изашао из просторије и за њим су се затворила врата, али је јако добро чуо глас Јоје Плавањаца који је упитао [REDACTED]: „Ко је оставио мога стрица [REDACTED] [REDACTED]“, да није чуо одговор [REDACTED] [REDACTED], а, али је чуо два пуцња и тупи пад на под, да су се након тога чули кораци који одлазе дуж ходника и потом најмање 10 појединачних пуцњева, а након 10 минута још 4 појединачна пуцња, да је касније чуо да су тим пуцњевима били убијени момци из групе „Јокс“, које након тога више није видео, да је врло брзо након те пуцњавае пред школу стигао један ауто, да су унутра утрчали неки људи и да се онда све смирило, све до 22,00 часа када је чуо камион који је дошао пред школу, а затим и како нешто вуку по поду и утоварају у тај камион. Сведок [REDACTED] [REDACTED] у исказу датом у истрази је изјавио да се из правца свлачионице у којој су били момци из групе „Јокс“ чула вика и галама и глас Плавањаца који говори „Устајте на ноге и уза зид“, да је после тога настала појединачна пуцњава, да пуцње није бројао али претпоставља да је било десет пуцњева јер су знали да у тој просторији има десет момака, а када је пуцњава престала чуло се неко јечање, да је затим чуо глас Здравка Наранчића који говори „Ево још један врти се, доуби га“, након чега се чуо још један пуцањ, а да је недуго затим чуо кретање кроз ходник већег броја људи. Овакве наводе сведок [REDACTED] је поновио и на главном претресу, с тим што је додао да је двадесетак минута након што су сва та лица лишена живота, тек кад је све било готово, стигла војна полиција која је одвела Јоју. Када је сведоку [REDACTED] у [REDACTED] у предочен део исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] у којем наводи да је чуо два пуцња по доласку војне полиције, те да су након доласка полиције убијена два повређена младића, изјавио је да је војна полиција стигла када су већ сва та лица била побијена, те да након што је Јоја Плавањац одведен више није било запомагања, није се ишта више чуло. Навео је да су убиства [REDACTED] а [REDACTED] и младића из групе „Јокс“ трајала максимално десет минута. Сведок [REDACTED] [REDACTED] у свом исказу на главном претресу, као и претходно у истрази, изјавио је да се прво чуо пуцањ из правца спортске сале, а потом најмање 15 појединачних пуцњева из правца просторије у којој су били затвореници групе „ЈОКС“, да је тада дотрчало појачање из војне полиције и да је пуцњава стала, с тим што су се у међувремену из просторије групе „ЈОКС“ чули

појединачни јауци и неко у ходнику је рекао „иди оно докрајчи“, након чега су се чула још два - три пуцња поједначне паљбе, али након што му је предочен исказ сведока [REDACTED] [REDACTED] а који је био затворен у истој просторији са њим и његови наводи у односу на ову околност, изјавио да сматра да постоје извесне разлике јер је свако од њих овај догађај доживео из свог аспекта, као и услед тога што су били под великим стресом због страха за своје животе. Сведок [REDACTED] [REDACTED] је у свом исказу датом на главном претресу навео да му није познато да је тог дана у затвор у вези овог догађаја долазила војна полиција, а да је читав овај догађај, од првог пуцња и јаука па до последњег пуцња, трајао је отприлике десетак минута. Сведок [REDACTED] [REDACTED] у датом исказу на главном претресу изјавио је да је прво је чуо рафалну паљбу у просторији која се налазила одмах до оне у којој је он био притворен, када је лишени живота 10 младића из Санског Моста, а касније је чуо три пуцња, којима је у физкултурној сали лишени живота [REDACTED] [REDACTED], да је кроз мали прозор просторије видео одлазак Јоје Плавањаца из круга школе са аутоматском пушком, да је читав тај догађај, од момента када је Јоја Плавањац дошао у школу „Петар Кочић“ до момента када га је видео да одлази из школе, трајао је укупно 10-15 минута. С тога, из напред наведеног произлази да су сведоци [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] сагласни у својим исказима да су сва убиства извршена пре доласка војне полиције, да је сведок [REDACTED] [REDACTED], иако најпре контрадикторан у свом исказу у односу на ову околност, на крају прецизно изјавио да је читав овај догађај, од момента када је Јоја Плавањац дошао, до момента када се све завршило трајао укупно десет – петнаест минута, а да је двадесет минута након тога чуо [REDACTED] [REDACTED] како говори да долази војна полиција. Једино је сведок [REDACTED] [REDACTED] у свом исказу остао доследан у тврдњи да је убиство двоје преживелих момака из групе коју су стражари називали група „Јокс“ извршено након доласка војне полиције. Међутим, како су сви ови сведоци сагласни у својим исказима у погледу чињенице да је предметни догађај трајао 10 до 15 минута, а што је у складу и са наводима одбране оптужених, будући да је оптужени Плавањац Јоја у својој одбрани на главном претресу изјавио да је од првог до последњег хица је протекло неколико минута, односно 1 до 2 минута како је изјавио оптужени Здравко Наранчић, с тога је очигледно да је овај догађај могао трајати највише да 15 минута, а према исказу оптуженог Здравка Наранчића, тек након што су Јоја и [REDACTED] [REDACTED] напустили затвор, он је отишао да пријави догађај свом надређеном који се налазио у граду у згради удаљеној 300-400 м од школе. Поуздано је с тога утврђена и чињеница да је оптужени Наранчић Здравко допустио оптуженом Плавањац Јоји да несметано напусти затвор. Суд је ове наводе оптуженог Наранчића оценио као истините јер он свакако не би износио неистину на сопствену штету. Удаљавање оптуженог Наранчића из затвора након одласка оптуженог Јоје Плавањаца у свом исказу потврђује и сведок [REDACTED] [REDACTED]. Обзиром на постојећу сагласност исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] е и оптуженог Наранчић Здравка, у односу на чињеницу да су припадници војне полиције дошли у затвор тек након испалењеног последњег хица, а имајући у виду да из њихових исказа, као и из исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] а и [REDACTED] [REDACTED] а очигледно произлази да је читав овај догађај, од испалења првог до последњег хица трајао кратко,

максимално 15 минута, као и да се седиште војне полиције према наводима оптуженог Наранчић Здравка налазило у граду, на удаљености од 300-400 метара од овог затвора, поуздано је утврђена чињеница да је свих 11 припадника бошњачког народа лишено живота од стране оптуженог Јоје Плавањаца и то пре доласка Војне полиције. Сходно наведеном, суд није прихватио наводе исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] а да су након доласка војне полиције убијена два припадника бошњачког народа из групе коју су стражари називали грпом „Јокс“, који су преживели првобитну пуцњаву и лишени живота након доласка војне полиције, јер је у овом делу његов исказ контрадикторан исказима сведока [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] е, што међутим не чини његов исказ неистинитим у делу у коме је сагласан са исказима наведених сведока, у односу на друге одлучне чињенице о којима је раније било речи. Ова разлика у исказима сведока је очигледно последица протекла времена и околности да су се сви ови сведоци очевици налазили у условима неизмерног страха због животне угрожености, те је нереално очекивати да се њихови искази поклапају у погледу свих појединих детаља догађаја.

У оптужници је наведено да је оптужени Јоја Плавањац најпре лишио живота [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] Едина, [REDACTED] а, [REDACTED] а и [REDACTED] [REDACTED] који су сви били затворени у истој просторији, а потом [REDACTED] [REDACTED] а који је био у другој просторији. Међутим, из исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] [REDACTED] а и [REDACTED] [REDACTED] а, који су оптуженог Плавањаца Јоју познавали од раније, као и сведока [REDACTED] [REDACTED] а који је са напред наведеним сведоцима био затворен у истој просторији са сада покојним [REDACTED] [REDACTED] ом, утврђено је да је оптужени Плавањац Јоја најпре лишио живота [REDACTED] [REDACTED] а, а након тога десет младића затворених у другој просторији. Сведоци [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] су, као што је напред већ наведено, на идентичан начин описали изглед и понашање оптуженог Плавањаца Јоје у тим тренуцима, извођење [REDACTED] [REDACTED] а из просторије, разговор између оптуженог Јоје Плавањаца и [REDACTED] који су чули, а такође су сагласно изјавили да су након што су чули хице којима је лишен живота [REDACTED] [REDACTED] зачули више хитаца из просторије у којој су били затворени цивили припадници бошњачког народа које су стражари називали група «ЈОКС». Овакав редослед предузетих радњи потврђује у свом исказу и сведок [REDACTED] [REDACTED], у чији исказ је на главном претресу извршен увид, обзиром да је сведок у међувремену преминуо, а који је изјавио да се чуо неки разговор са ходника од чега је успео чути да је неко тражио да се изведе неки затвореник, да се затим чуло отварање врата и разговор па један или два пуцња, а да се пар минута након тога зачуло више појединачних пуцњева. Наводи исказа ових сведока у односу на редослед предузетих радњи оптуженог Плавањаца Јоје у сагласности су са редоследом догађаја како то међусобно сагласно описују и оптужени, који су једино за предузете радње оптуженог Плавањаца Јоје тврдили да је исте извршио његов отац Плавањац [REDACTED]. На основу свега наведеног, суд је утврдио редослед предузетих кривично-правних радњи, односно лишење живота цивила како је то наведено у изреци ове пресуде, **чиме је измењен диспозитив пресуде у односу на**

диспозитив оптужнице сагласно утврђеном чињеничном стању, а да при томе није нарушен идентитет оптужбе и пресуде нити је оптужба прекорачена.

Искази сведока ██████████ ██████████ а, ██████████ а ██████████ а, ██████████ ██████████ а и ██████████ ██████████ е који су тврдили да су најпре убијени припадници бошњачког народа које су стражари називали група „Јокс“, а након тога ██████████ ██████████, не чини исказе ових сведока непоузданим и неуверљивим у односу на друге одлучне чињенице о којима су се изјашњавали, а у којим деловима исказа су били сагласни са исказима сведока ██████████ ██████████ а, ██████████ ██████████ а ██████████ ██████████ а и ██████████ ██████████ а, из којих разлога је суд у преосталом делу, у односу на остале одлучне чињенице о којима је раније било речи њихове исказе прихватио као поуздане и веродостојне. Ово посебно имајући у виду околности у којима су се они тада налазили када су могли да чују и опазе чињенице о којима су се изјашњавали изложени неизмерном страху за сопствени живот.

Из чињеничног описа изреке пресуде изостављен је навод оптужбе да је оптужени Наранчић Здравко омогућио да тела убијених цивила у вечерњим часовима истог дана буду одвежена из просторија школе, јер ова тврдња оптужбе нема утемељења у изведеним доказима, будући да из исказа сведока који су испитани током поступка, а који су тога дана били заточени у овом затвору и то ██████████ ██████████ а, ██████████ ██████████ а ██████████ ██████████ а, ██████████ ██████████ а, ██████████ ██████████ а, ██████████ ██████████ а ██████████ а, ██████████ ██████████ а, ██████████ ██████████ е и ██████████ ██████████ а не произлази да је било ко од њих од момента одласка Војне полиције па до момента када су чули звуке камиона и да се нешто вуче дуж ходника, чули глас, нити да је видео оптуженог Здравка Наранчића, који је у својој одбрани навео да је од стране претпостављеног старешине пуштен да иде кући, након петнаест минута јер је био под стресом.

Током овог кривичног поступка није било ниједног доказа на основу кога би се поуздано, изван разумне сумње могла утврдити ова радња оптуженог Здравка Наранчића, наведена у диспозитиву оптужнице.

Суд је поступио по примедбама и налозима Апелационог суда у Београду из решења Кж1-По2 3/20 од 22.09.2020. године и испитао је у својству сведока ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████ и ██████████ ██████████, чије испитивање је предложио бранилац оптуженог Јоје Плавањаца, на околност да им се отац Јоје Плавањаца, сада покојни ██████████ Плавањац после предметног догађаја поверио да је ово кривично дело извршио он, а не оптужени ██████████ Плавањац.

Сведок ██████████ ██████████, испитана на главном претресу дана 26.03.2021. године, изјавила је да је у сродству са оптуженим Јојом Плавањцем њене брат од тетке, обзиром да су њен отац и Јојина мајка рођени брат и сестра, а да јој је сада покојни ██████████ Плавањац био теча, да је рођена у месту Хашани, Општина Босанска Крупа где је живела до 1977. године, када се преселила најпре на Плитвичка језера, а потом у Загреб, одакле је избегла 1992. године и населила се у Хртковцима, где и сада живи.

Сећа се да је 1995. године, није навела датум, њен теча [REDACTED] Плавањац, који је у то време још увек живео у Јасеници, општина Босанска Крупа, телефоном обавестио да јој је отац преминуо у болници у Приједору. Заједно су погребним колима превозили тело њеног оца из Приједора до места Хашани, где је је и сахрањен. Том приликом док су се налазили у погребним колима, питала је [REDACTED] како је дошло до смрти њене тетке, а његове супруге. Он јој је том приликом испричао да је његову супругу убио комшија са презименом [REDACTED], а чије име јој није познато, да су је сахранили након два дана и да је он након тога отишао у Босанску Крупу у школу тражећи [REDACTED] и да је тамо убио невинне људе. Током разговора је приметила да је [REDACTED] дрхтао и да је био у страху и ништа га више није питала јер је и сама била потрешена због смрти њеног оца. Том приликом осим њих двоје у погребним колима је био још само возач, чије име јој није познато, који се понашао одбојно и сигурна је да није чуо ништа од овога што јој је [REDACTED] испричао. Након што су обавили сахрану њеног оца, вратила се у Хртковце.

На питање да ли јој је [REDACTED] рекао да је том приликом када је отишао у школу у Босанској Крупи био сам, односно да Јоја том приликом није био са њим, изјавила је да јој је [REDACTED] рекао да је том приликом био сам, да јој није рекао ни како је ушао у ту школу ни како је побио те људе, нити га је она о томе питала.

Исте године - 1995. дошло је до пада Босанске Крупе под контролу Армије БиХ и [REDACTED] је избегао у Србију, где је боравио код своје ћерке. Посетио је једном у Хртковцима и том приликом је питао да ли је сазнала нешто о судбини њеног мужа који је нестао током рата, а нису разговарали о ономе о чему јој је поверио 1995. године пре сахране њеног оца. Након тога, никада се више није састајала са [REDACTED], који се 1999. године разболео и преминуо.

Сахрани њеног оца у Хашанима присуствовао је Јоја Плавањац, који је у то време још увек живео у Босни, а избегао је исте године након пада Босанске Крупе, с тим што не зна да ли је у Србију дошао заједно са [REDACTED] или су дошли одвојено. Према њеним сазнањима, Јоја се настанио у Инђији, а [REDACTED] је живео у Београду, код своје ћерке.

Изјавила је да се са Јојом виђала чешће него са [REDACTED] и да је са њим била у одличним односима. 2015. године, када је чула да Јоју оптужују у вези овог убиства, испричала је Јоји да јој је његов отац [REDACTED], рекао да је убио невинне људе у школи у Босанској Крупи, а на питање зашто му то није испричала раније, обзиром да јој је [REDACTED] то рекао 10 година раније – 1995. године, изјавила је да му то није испричала да га не би подсећала на њихову трагедију и муку, да би потом изјавила да је Јоји то испричала 1998. године, а након тога је навела да је Јоји то испричала када је избегао у Србију (1995 године), да би након тога поново изјавила да је Јоји то испричала тек након што је сазнала да се против њега води поступак у Босни (2015. године).

На питање када је сазнала да се против Јоје води поступак у Босни за ратни злочин, изјавила је да је о томе да се против Јоје води поступак за злочин који није извршио сазнала из медија 2015. године и то од њеног брата који живи у Сарајеву и

који је из босанских медија сазнао да се у Босни води поступак против Јоје Плавањаца, па јој је то пренео, с тим да јој никакве детаље о томе због чега се поступак води није објашњавао. Свом брату је испричала све што јој је [REDACTED] Плавањац саопштио 1995. године и да му је хиљаду пута рекла да то није урадио Јоја него [REDACTED].

На питање да појасни како је повезала да се то за шта Јоја Плавањац одговара односи на догађај који јој је описао [REDACTED] Плавањац, односно да Јоја одговара за оно што је [REDACTED] њој саопштио да је учинио он а не Јоја, обзиром да јој [REDACTED] није испричао све детаље догађаја, већ јој је само рекао да је тражећи [REDACTED] ушао у школу и побио невинне људе, изјавила је да је то закључила из тога што јој је [REDACTED] рекао, а на питање шта је у медијима прочитала о томе шта се Јоји ставља на терет, изјавила је да не зна шта се Јоји ставља на терет.

На питање како је онда знала да Јоју управо гоне за тај догађај који је урадио његов отац, имајући у виду да је имала само штуре податке, изјавила је да је то знала из њихове приче, обзиром да су се дружили и састајали на славама, али да никада нису говорили о детаљима, односно да никада није питала шта се десило, а на питање да ли је некад поменула тај догађај на тим њиховим дружењима изјавила је да није.

На питање да појасни на основу чега је онда закључила да Јоју гоне управо због тог догађаја, односно због дела које је извршио његов отац, изјавила је да је то дело извршио [REDACTED] зато што јој је он рекао да га је извршио, а да притом Јоју није помињао односно да јој је рекао да Јоја није био са њим када је он то урадио.

На питање да ли јој је Јоја рекао да се против њега води поступак у Босни изјавила је да јој он ништа о томе није говорио, а на питање да ли га је она за то питала када је 2015. године брат обавестио да је из медија сазнао да се води тај поступак у Босни, изјавила је да га је питала шта се и како догодило тј. како је погинула његова мајка односно њена тетка и да јој је он испричао шта се издогађало.

На питање да ли је виђала Јоју након сахране њеног оца и након што јој је [REDACTED] испричао да је убио невинне људе у школи у Босанској Крупи па до тренутка када је сазанала да се у Босни води поступак против Јоје, изјавила је да га је повремено виђала али да му није причала о томе што јој је [REDACTED] поверио, да му је то рекла тек кад је чула да се води поступак против њега и да се не сећа шта је Јоја на то рекао, да би потом навела да јој је Јоја тада рекао: „Ето видиш, мој отац је то направио а сада мене криве“.

На питање да ли је Јоја 2015. године упутио да се обрати неком надлежном државном органу као што је сада одбрана предложила да сведочи у овом поступку, изјавила је да није и да након тога ништа о томе нису разговарали, све док није добила позив за ово сведочење, иако су се у међувремену виђали, а на питање да ли јој је Јоја некад рекао да зна да је [REDACTED] убио те људе у школи у Босанској Крупи, изјавила је да није и да о томе нису разговарали.

На питање зашто чињенице које јој је 1995. године испричао █████ Плавањац није пријавила надлежним органима Босне и Херцеговине, изјавила је да она није знала да се у Босни води поступак против Јоје и да јој он ништа о томе није причао, а на питање зашто она или њен брат нису пријавили надлежним органима БиХ да је предметно дело извршио Јоја а не █████ Плавањац, обзиром да је била у добрим односима са Јојом, а да је █████ тада 2015. године већ био мртав, изјавила је да њих нико ништа није ни питао и да не зна зашто би она то пријавила.

Сведок █████ █████, испитан на главном претресу 26.03.2021. године изјавио је да је рођен је у селу Мали Дубовик, општина Босанска Крупа БиХ, да је његово село суседно селу Јасеница у којем су живели Јоја и █████ Плавањац да се 1976. године се са својом породицом преселио у Сремску Митровицу, где и данас живи. Навео је да је сваке године одлазио у своје родно село на своје имање, али се није виђао нити се чуо са █████ Плавањцем, јер за то није имао времена, обзиром да је имао много обавеза на свом имању, а да је █████ био запослен у селу Јасеница као болничар, као и да се у том периоду ниједном није видео ни са Јојом Плавањцем. Даље је навео да се са █████ Плавањцем након свог одласка из родног краја 1976. године први пут срео тек 1995. године на аутобуској станици у Сремској Митровици, када је српско становништво бежало са подручја Босанске Крупе у Србију након што су оружане снаге БиХ заузеле то подручје, а којом приликом је он дошао на аутобуску станицу по своју родбину која је избегла са тог подручја да их поведе својој кући и да је тада на станици сусрео █████ Плавањаца, да су се једва препознали, да је █████ изашао из аутобуса који је возио избегле Србе из Босанске Крупе за Београд. Изјавио је да је том приликом на аутобуској станици у Сремској Митровици █████ био сам, да са њим није био ни Јоја нити његова остала деца, да је то био кратак сусрет, да је █████ на његово питање како је одговорио да је лоше, да му је рекао да су му убили супругу и да га је то погодило, да је након што је обавио њену сахрану под великим стресом кренуо за Босанску Крупу да пронађе лице које је извршило убиство његове супруге, да је у Босанској Крупи пронашао школу у којој је било више људи, да је ушао у ту школу под великим стресом, да му је пао мрак на очи, да је побио неке људе за које не зна ни ко су ни одакле су. Додао је да је █████ док је ово говорио био у грчу и под стресом и да га због тога ништа није ни питао, па чак ни да ли је у тој групи људи коју је побио било и лице које је извршило убиство његове супруге. Навео је да му је █████ о томе што је учинио у школи у Босанској Крупи, испричао у присуству много људи на Аутобуској станици, али да не зна ко су били ти људи, да се не сећа баш никог од њих и није могао да именује ниједно од тих многобројних присутних лица. Такође је навео да том приликом када је разговарао са █████, међу људима на аутобуској станици није препознао никог другог од људи из њиховог краја (са подручја Босанске Крупе), да њиховом разговору није присуствовала његова родбина по коју је дошао на станицу, јер су још били у свом возилу у тој маси људи и да је пошао да их пронађе тек када је █████ отишао. Такође је навео да је том приликом понудио █████ да и он пође његовој кући, заједно са родбином по коју је он дошао, а да му се █████ захвалио и рекао му да га чека аутобус који ће га одвести за Београд где има обезбеђен смештај, с тим што му

није рекао код кога ће бити смештен, да су се након тога поздравили, да се [REDACTED] вратио у тај аутобус и да се после тога више никада нису видели. Није му познато зашто је [REDACTED] тада изашао из аутобуса у Сремској Митровици и сматра да је то што су се тада срели био пуки случај.

Навео је да је тај разговор са [REDACTED] на аутобуској станици у Сремској Митровици трајао око 15 минута и да му [REDACTED] тада није помињао ништа осим смрти своје супруге и његовог одласка у Босанску Крупу у школу у потрагу за убицом његове супруге где је убио невинне људе и тога да има смештај у Београду, с тим што му није рекао ни код кога има смештај, да ли код ћерке или код неког другог, да му није помињао ни свог сина Јоју нити било кога другог, нити је он [REDACTED] питао где је Јоја, иако у то време није знао где Јоја живи, јер за то није имао ни могућности ни времена.

Навео је да ни мноштво људи који су били присутни и који су чули шта му је [REDACTED] испричао уопште нису реаговали на његову причу да је убио невинне људе нити су ишта коментарисали у вези са тим. Даље је навео да је одлазио у Мали Дубовик и за време рата, у периоду 1992 – 1995. године и да су у том крају његове комшије и рођаци, међу којима и његов сада покојни шурак Јоја Недимовић причали да је [REDACTED] извршио то убиство. Шурак му није рекао одакле му је то познато, а претпоставља да је прича о томе кружила у том крају.

На питање да ли је након што му је [REDACTED] рекао да је убио пуно људи отишао у полицију да то пријави, изјавио је да није пријавио полицији да је [REDACTED] убио те људе, обзиром да је имао својих обавеза и брига око своје родбине која је избегла из Босанске Крупе и да то није пријавио полицији јер га није ни занимало, а на питање да ли је некоме испричао то што му је [REDACTED] рекао на аутобуској станици изјавио је да то ником није испричао и да га то није занимало, иако је знао да је то што је [REDACTED] учинио био злочин.

Навео је да је неколико година након тог сусрета са [REDACTED] сазнао из медија и да је чуо од људи који су одлазили и долазили у Србију са подручја Босанске Крупе да се води неки поступак против Јоје Плавањца.

Даље је навео да је Јоју Плавањца након више година невиђања срео 1996. године на капији гробља у Обреновцу када је ишао на 40-то дневни помен свом преминулом синовцу, да му је Јоја тада рекао да је добио стан у Обреновцу и да ту живи, као и да га терете за тај ратни злочин иако га није извршио он него његов отац, да је он тада питао Јоју како то да терете њега за тај злочин, обзиром да је њему [REDACTED] испричао на станици да га је извршио он а не Јоја, да је том приликом Јоји детаљно испричао све што је о том злочину чуо од [REDACTED], да га је Јоја тада питао да ли је спреман да сведочи о свему томе што му је [REDACTED] испричао о том злочину и да му је он одговорио да ће сведочити о томе кад год затреба.

Избегао је одговор на питање да ли му је Јоја тада рекао да ли је био са оцем када је извршио злочин, већ је уместо тога најпре изјавио да му је [REDACTED] рекао да је тај

злочин извршио сам, да би потом навео да [REDACTED] није помињао да је тада када је отишао у школу у Босанску Крупу било ко био са њим.

На питање да ли то значи да је Јоју Плавањца срео у Обреновцу годину дана након што је срео његовог оца [REDACTED] на аутобуској станици у Сремској Митровици, када му се [REDACTED] поверио о овом злочину, изјавио да то није било након годину дана већ је сигуран да је од његовог сусрета са [REDACTED] на станици у Сремској Митровици до сусрета са Јојом на гробљу у Обреновцу прошло 5 или 6 година.

На питање када је Јоју видео последњи пут пре него што га је срео на гробљу у Обреновцу, најпре је изјавио да га је срео неколико година раније на некој свадби у Хртковцима, а да га пре тога у периоду након што је напустио свој родни крај 1976. године уопште није виђао у родном крају иако је тамо одлазио сваке године, односно да га уопште није виђао око 20 година. Потом је изјавио да је та свадба у Хртковцима на којој је срео Јоју била једну или две године након што је Јоју срео на гробљу у Обреновцу, да том приликом на свадби у Хртковцима са Јојом није разговарао на тему овог злочина, већ само о свадби и догодовштинама, а на питање да ли је нашао за сходно да тада на свадби у Хртковцима пита Јоју шта се дешава везано за злочин који му се ставља на терет, изјавио је да га то није питао јер му није било у интересу да то прати.

На питање колико је добро познавао оптуженог Јоју Плавањца и његовог оца [REDACTED], изјавио је да је Јоју ретко виђао и у периоду док је још живео у родном крају, обзиром да су њихова села међусобно удаљена 7 – 8 километара, а да такође ни [REDACTED] није добро познавао, већ га је само знао као болничара у Јасеници. За [REDACTED] може да каже да је био добар према људима, да је савесно вршио свој посао болничара, а не зна какав је био његов однос према припадницима бошњачке националности којих је било у том крају обзиром да муслиманска и српска села нису била међусобно много удаљена, а није му познато ни како су односи између Срба и Бошњака функционисали током рата.

На питање да ли се у међувремену чуо телефоном са оптуженим Јојом Плавањцем, обзиром да су се у два наврата видели након рата и уколико јесте, да ли му је Јоја рекао од кога је добио његов број телефона, изјавио је да се нису чули телефоном, изузев у периоду од 1-2 месеца пре овог сведочења, када га је Јоја контактирао и питао га да ли би хтео да буде сведок у овом поступку, на околност његових сазнања до којих је дошао од [REDACTED], везано за чињеницу да му се [REDACTED] испричао да је побио људе у школи у Босанској Крупи, а за који злочин сада Јоју терете иако га он није извршио и да му је он одговорио да хоће да сведочи, као и да му Јоја тада није рекао од кога је добио његов број телефона.

Није му познато када је тачно перминуо [REDACTED] Плавањац, мисли да је преминуо четири или пет година након њиховог сусрета 1995. године нити је био на [REDACTED] сахрани, с тим што му је познато да је [REDACTED] сахрањен у свом родном крају у Босни, а мисли да је до своје смрти живео у Београду и да није долазио у родни крај након што

се завршио рат. После тог сусрета 1995. године никада више није видео [REDACTED] Плавањца нити је био у било каквом контакту са њим, за смрт и чињеницу да је сахрањен у родном крају сазнао од свог шурака који се после рата вратио да живи у Босни у родном крају.

Сведок [REDACTED] [REDACTED], испитан на главном претресу 26.03.2021. године изјавио је да је рођен у месту Јасеница Општина Босанска Крупа, у којем је живео првих 14 година свог живота, а потом је 1978. године отишао на школовање у Нови Сад, након чега се настанио у Београду, где је живео и радио све до свог пензионисања 2012. године. Пре пензионисања, по занимању је био инспектор односно полицајац, радио је на сузбијању криминалитета и био је запослен у МУП-у Р. Србије у Београду, почео је сарадом 1978 године као позорник у СУП Савски Венац, а временом је напредовао у служби до инспектора. Од 2000. године је премештен на рад у ПС Звездара на послове инспектора за сузбијање општег криминалитета.

Изјавио је да Јоју Плавањца познаје обзиром да су из истог родног села и да су заједно ишли у основну школу, а последњи пут га је видео пре неколико година и то у пролазу, у саобраћају, сећа да је Јоја том приликом возио неки комби. [REDACTED] [REDACTED], оца Јоје Плавањца, познаје такође од кад зна за себе, обзиром да су били комшије у Јасеници.

Навео је да је [REDACTED] волео као родитеља, обзиром да га познаје од малена, и да му је [REDACTED] као детету давао ињекције у амбуланти, да је био ведрог духа и да је често долазио у продавницу његовог оца која је била у близини амбуланте у Јасеници, да је волео [REDACTED] приче о лову о дружењу, да су имали другарски однос упркос великој разлици у годинама, да и данас има поштовање према [REDACTED] који је по његовом мишљењу био добар човек.

Изјавио је да му није познато да се против оптуженог Јоје Плавањца водио кривични поступак у Босни, а да је знао је за поступак који се води пред овим судом из средстава информисања и то са интернета на порталу „Нова ба“, да му је познато да се овај поступак води због догађаја који се десио око Илиндана 1992. године у Босанској Крупи, када је дошло до пуцњаве током које је настрадало неколико људи, с том што му детаљи тог догађаја нису познати, обзиром да није присуствовао догађају.

За време док је живео у Београду, повремено је одлазио у Босну, како пре тако и за време рата, у периоду 1992. – 1995. године. Појаснио је да је за време рата у БиХ комбијем носио хуманитарну помоћ у свој родни крај и посећивао своје родитеље, брата и фамилију који су живели у Јасеници, где би преноћио и враћао се назад за Београд, с тим што се тамо није задржавао. Невео је да у том периоду рата у Босни није виђао ни [REDACTED] ни Јоју Плавањца, а да је [REDACTED] [REDACTED] након рата виђао у Београду сигурно 10 пута, обзиром да је [REDACTED] долазио код њега на посао у ПС Савски Венац.

Изјавио је да је до ближих сазнања о овом догађају дошао од █████ Плавањца, оца оптуженог Јоје Плавањца, који је само једанпут разговарао о том догађају са њим и то 1999. године пред бомбардовање, у Београду у Дому ратних ивојних инвалида, када му је █████ рекао „направио сам што не ваља“ и објаснио му да је његова супруга █████, коју је познавао од малена и волео је као комшиницу, убијена и да је он после сахране отишао у Дом у којем су били затворени заробљеници тражећи „█████“ како би га питао због чега је убио █████, да му је, ни сам не зна зашто, у једном тренутку „пукло“ и да му је и дан-данас жао што се то десило, да би волео да се то што пре заврши, па да може у миру да умре. Навео је да је тада последњи пут видео █████ Плавањца, обзиром да је он у јесен те 1999. године и преминуо, а да се у периоду који је претходио овом разговору са █████ виђао око 10 пута, увек у близини ПС Савски венац у којој је он био инспектор, али да су осталим приликама причали о свакодневним темама.

На питање да се прецизно изјасни шта му је █████ рекао да је урадио кад је отишао на то место где су били затворени заробљеници и да ли му је рекао шта се тачно десило када је тамо отишао, изјавио је да му █████ није испричао детаље о томе шта се догодило, већ да му је само рекао да је испалио рафал из калашњикова у те заробљенике, мислећи да је █████ међу њима, а да му ништа детаљније није рекао, да му није рекао ко је све ту био присутан, а да га он није ништа ни питао јер му га је било жао и да се забринуо да ће му се нешто десити, обзиром да је био црн у лицу и изгледао некако чудно, и да му је због тога само рекао: „нека правда победи“.

На питање да ли му је █████ рекао, да ли је Јоја био са њим када је дошао у Босанску Крупу у школу и када је убио те младиће, изјавио је да му је █████ рекао да је дошао тамо заједно са Јојом, да га је Јоја возио до тамо.

Изјавио је да његовим сусретима са █████ █████ никада није присуствовао Јоја Плавањац, који је у то време живео негде у Војводини и да је са █████ био у блиским односима него са Јојом, да иако Јоју познаје из основне школе, са њим се није виђао ни пре ни после рата.

На питање да ли му је █████ рекао због чега му се поверио да је извршио убиство ових заробљеника, изјавио је да му је █████ рекао да се чуди што се то не решава и што и даље траје, а на питање да појасни шта „траје“, изјавио је да траје процес, а да је █████ желео да се то заврши да мирно може после тога да умре.

На питање да појасни о ком процесу му је █████ говорио, изјавио је да је █████ мислио на процес који је у току против њега, а на питање да ли му је █████ рекао где се одвија тај процес, изјавио је да не зна, да █████ у вези тога није ништа ни питао и да не може да се изјасни о каквом процесу је █████ говорио, већ да је то разумео као да █████ жели да се заврши „та прича“.

На питање да ли му је █████ рекао да је против њега покренут неки кривични поступак, изјавио је да не зна ништа о поступцима и да је при помињању процеса

заправо подразумевао да се заврши са тим догађајем, да се тај догађај разјасни и да се у том смислу исправља односно прецизира свој исказ.

Након што му је предочено да 1999. године, када се њему █████ поверио да је извршио тај злочин, поступак у Србији није ни отпочео, изјавио је да не зна ништа о поступцима и да не мора ништа да зна.

На питање да ли је упознат са тим да као грађанин, а посебно као полицајац има обавезу да пријави извршење тешког кривичног дела надлежном државном органу чим за извршење дела сазна и да је био дужан да пријави да му је █████ 1999. године рекао да је пуцао у људе и зашто то није пријавио надлежном државном органу, изјавио је да зна да је пријављивање извршења тешког кривичног дела била његова обавеза као полицајца, али да он то није учинио зато што је то већ било познато, да је опште место да се то догодило и да не зна зашто би он то пријављивао, да то није била његова територијална надлежност и да мисли да је свим државним органима БиХ, Србије, као и Хашком трибуналу тај догађај био познат.

На питање да објасни зашто, обзиром да је од непосредног извршиоца чуо да је извршио ово тешко кривично дело, није надлежним органима који су имали сазнања о догађују али не и о извршиоцу, пријавио да је сазнао ко је извршилац тог тешког кривичног дела, најпре је изјавио да мисли да није била његова територијална нити општа надлежност нити је као неко ко је најнижи у хијерархији у полицији сматрао за потребно да пријави или да ухапси █████ █████, или да било шта друго предузме у вези са тим што му је █████ рекао да је убио више људи, да није сматрао ни да је његова грађанска дужност да то пријави, да би потом навео да је сматрао да неко већ предузима службене радње у вези са тим догађајем, да је то већ у некој процедури и да није нашао да је потребно да он то започне.

На питање када је први пут чуо да су побијени младићи у школи у Босанској Крупи, изјавио је да је за то први пут чуо када је носио хуманитарну помоћ у свој родни крај 1992. или 1993. године, да би потом на питање од кога је сазнао за овај догађај изјавио је да се не сећа, да је о овом догађају сазнао од људи избеглих из његовог краја који су долазили код њега (ПС Савски Венац) за држављанство, пасош, личне карте и да је од тих лица у Београду чуо за тај догађај у време док је рат још трајао на подручју БиХ, да би на крају навео да мисли да је за овај догађај чуо на неком дружењу Крајишника на Новом Београду, где је било присутно око 30 лица и да је била кафанска прича о том догађају.

На питање да појасни шта су то људи из његовог родног краја знали, да ли су знали да је ова убиства извршио Јоја Плавањац или █████ █████, изјавио је да њему сазнања тих људи нису позната, а након што му је предочено да је претходно изјавио да су „сви знали“ изјавио је да су сви знали за тај догађај, односно да су знали да су ти младићи у школи у Босанској Крупи убијени, а на питање да ли се међу људима говорило ко је то урадио, изјавио је да се само знало да је █████ дошао у ту школу да

тражи █████, да је по неким причама том приликом са █████ био и Јоја, али да је прича била да је то извршио █████ зато што је био љут због убиства супруге.

На питање да ли се после догађаја који је предмет овог поступка видео са Јојом Плавањцем, изјавио је да су се само једном случајно срели пре неколико година (не може да определи тачан период) када је Јоја возио неки пик-ап, али да тада нису ништа причали јер су обојица били у журби. Након тога, Јоју је видео тек пред сам почетак овог рочишта за главни претрес и то након много времена.

На питање да ли је █████ после рата наставио да живи у Босни изјавио је да му није познато █████ кретање, али да му је █████ рекао да је једно време био у Илоку или у Иригу, да му је такође причао да је био у Инђији и да је био код ћерке Борке у ул. Маријане Грегоран у Београду.

Сведок █████ █████, испитана на главном претресу 21.04.2021. године изјавила је да је оптужени Јоја Плавањац рођени брат њеног сада покојног мужа, да је за време рата са породицом избегла из Загреба најпре у Босну, а да су убрзо након тога избегли у Србију у Ириг, да је њен свекар █████ Плавањац после њих избегао из Босне у Србију у Београд, где је све време живео код своје ћерке, а да је Јоја Плавањац најпре избегао у Инђију, а да се касније преселио у Обреновац.

Навела је да је њен свекар █████ Плавањац једном приликом 1995. године из Београда дошао њима у посету у Ириг, да је том приликом био ћутљив и да је ту и преспавао, а да им је сутрадан ујутру, када су █████, њен супруг █████ █████ и она сели да попију кафу, █████ рекао једну тајну – да је убио више људи који су били затворени за време рата у Босни, да му је било тешко да о томе прича и да је рекао да му је жао што све то ставља на терет свима њима (својој породици), али да треба да знају да ће бити покренут поступак и да ће они о томе чути и сазнати. Навела је да █████ ништа више о томе нису питали јер су видели да му је тешко и да је почео да плаче, а да су и њихова деца која су тада била мала у том тренутку умала и да нису чула шта им је █████ испричао. Навела је да никог осим њих троје и двоје мале деце није био присутан тада 1995. године у њиховој кући у Иригу, када им је █████ ово испричао.

На питање да ли им је █████ рекао да је Јоја био са њим када је убио те људе, изјавила је да им је █████ рекао да је Јоја тада био са њим, да је он молио Јоју да га одвезе до те школе да пронађе █████ █████ који је убио његову супругу █████, да га је Јоја одвезао тамо, с тим што им није рекао да ли је Јоја заједно са њим ушао у школу, а они га то нису ни питали, обзиром да је био растројен док им је то причао.

Изјавила је да █████ више никад није причао по овом питању, да је она покушавала да прича са својим супругом у смислу да га је питала да ли може да верује да је █████ то учинио, а да је он замолио да му не стаје на муку.

Навела је да је за поступак који је покренут против Јоје Плавањаца у БиХ сазнала после смрти свог супруга 2011. или 2012. године, а на питање зашто тада није надлежним државним органима у Србији или БиХ пријавила да јој је [REDACTED] [REDACTED] рекао да је то убиство извршио он а не Јоја Плавањац, изјавила је да је мислила да ће неки надлежни орган водити поступак и да ће уколико буде потребно сведочити и да се у Босни није јавила државним органима зато не живи тамо већ у Србији, да се стога овде одазвала позиву за сведочење и да сматра да никад није касно.

Навела је да је оптужени Јоја Плавањац с времена на време долазио код њих у посету и да је 2012. године после смрти њеног мужа Јоја рекао да је он оптужен за ово кривично дело, да је тада причала са Јојом о предметном догађају и о ономе што је [REDACTED] испричао њој и њеном супругу и да му је тада рекла да ће уколико буде потребно сведочити о томе што је [REDACTED] [REDACTED] 1995. године у Иригу испричао њој и њеном супругу.

На питање да ли се виђала са Јојом Плавањцем у периоду од 1995. године до 2012. године и да ли је у том периоду некада разговарала са Јојом о томе што је њој и њеном супругу поверио [REDACTED] [REDACTED], изјавила је да су се у том периоду виђали, али да она са Јојом никад није причала ништа о томе.

На питање да ли је некада била присутна у окружењу Јоје и [REDACTED] [REDACTED], када су негде заједно били, изјавила је да је била присутна раније, пре рата, а да се не сећа да је после рата виђала Јоју и [REDACTED] [REDACTED] заједно у друштву, с тим што је [REDACTED], приликом посета њој и супругу причао да се чује и виђа са Јојом.

На питање да ли јој је познато да ли је Јоја Плавањац после рата одлазио у БиХ, изјавила је да јој то није познато, да је [REDACTED] Плавањац премнуо у Београду и да се не сећа да ли је Јоја присуствовао [REDACTED] сахрани која је обављена у Босни и којој су присуствовали сви ближи сродници.

Свог свекра, сада покојног [REDACTED] [REDACTED] описује као доброг и хуманог човека, који је помагао многим људима, о чему су причали и људи у селу, а да је Јоја Плавањац за њу добар човек, да је са њим у добрим односима и да јој није познато ништа лоше у вези са њим. Са оптуженим Јојом Плавањцем се чула везано за давање исказа у овом поступку када је примила позив суда, да се и иначе чују телефоном, да су причали понешто о томе шта она пред судом треба да изјави, али да је свима њима позната та ситуација и да нема ту шта много да се прича.

Сведок [REDACTED] [REDACTED], испитан на главном претресу дана 21.04.2021. године изјавио је да познаје оптужене Јоју Плавањаца и Здравка Наранчића, обзиром да су из истог краја у Босни. Јоју Плавањаца познаје преко свог сада покојног брата, обзиром да је Јоја пре рата радио као официр у Штабу територијалне одбране у Босанској Крупи са његовим братом који је био подофицир до 1987. године, да су се Јоја Плавањац и његов брат у то време док су радили заједно пар пута међусобно посећивали, обзиром да његова места Перна и Јасеница нису близу једно другом. Навео је да је његов брат

преминуо у децембру 2018. године. Здравка Наранчића познаје из виђења из Босанске Крупе која није велико место, тако да га је виђао у пролазу, међусобно би се поздравили, али се никада нису дружили.

Навео је да је пре рата живео у селу Перна на лијеви крај Уне, које није у близини Јасенице, да је 1992. године најпре са породицом избегао у родно село његове супруге - Горње Петровиће, општина Босанска Крупа, да је потом у септембру месецу 1995. године када су оружане снаге Армије БиХ заузеле Босанску избегао најпре у Бања Луку, а да се затим 1996. године преселио у Србију, у Ветрник, где и данас живи.

Изјавио је да му је познато због ког догађаја пред судом одговара оптужени Јоја Плавањац и навео је да је о том догађају стекао посредна сазнања у априлу месецу 1995. године, на гробљу у месту Горњи Петровићи, општина Босанска Крупа, на сахрани свог оца █████ █████, када је сада покојни █████ █████ својим возилом дошао путем који пролази поред самог гробља, изашао из свог возила, пришао њему и његовом брату и изјавио им саучешће, да је након 4-5 минута након што је покојник спуштен у гроб видео да су се његов брат и █████ █████ мало издвојили од осталих присутних људи, да им је пришао и да је чуо како у том тренутку █████ говори његовом брату : „Побио сам их а нисам требао“, да му се чини да је тада рекао и нешто у смислу да је оставио љагу на својој породици, да је █████ престао са даљом причом јер се сахрана завршавала и да се удаљио са гробља возилом које га је чекало, да је он касније причао са својим братом који му је рекао да му је █████ на гробљу испричао да му је погинула супруга, да је био изгубљен тих дана и да је желео да пронађе човека који је убио његову супругу, као и да су његов брат и он коментарисали да су у █████ гласу осетили кајање.

Изјавио је да за време док је █████ █████ на гробљу разговарао са његовим братом, ту није било присутних људи, обзиром да су се њих двојица издвојили и насамо разговарали, а да је на сахрани иначе било присутно мало људи, обзиром да је било ратно стање.

Изјавио је да Јоја Плавањац није присуствовао сахрани његовог оца █████, а да је █████ █████ свратио на гробље да им изјави саучешће само кратко, у пролазу, обзиром да је пролазио возилом путем који пролази поред самог гробља. Мисли да се његов брат и █████ █████ од почетка рата па до тог дана на гробљу у априлу месецу 1995. године нису виђали, јер је његов брат живео у Бања Луци и ретко је долазио у родни крај, можда једном годишње.

Не може да се изјасни које године је сазнао за поступак који је у БиХ покренут против Јоје Плавањаца, с тим што је сугуран да је то било пре смрти његовог брата, а о том поступку сазнао из средстава информисања.

На питање да објасни зашто се ни он ни његов брат нису пријавили надлежним државним органима у БиХ да сведоче у корист Јоје Плавањаца, на околност да та убиства за која се Јоја Плавањац терети није извршио Јоја већ његов отац █████

██████████, најпре је изјавио да то није учинио јер се поступак водио у Босни и да је мислио да су за то надлежни војни органи, да би касније навео да он то није пријавио надлежним државним органима у Босни из разлога што је било ратно стање и што је већ 1996. године у септембру месецу избегао у Србију, након чега више није ни осећао потребу да то пријави, нити је тада знао да ли је подигнута оптужница у вези овог догађаја. Изјавио је да му није познато зашто ни његов брат није то пријавио надлежним државним органима.

Навео је да је у време догађаја који је предмет овог поступка 1992. године био на линији одбране и да је о том догађају чуо од људи који су долазили на линију из Босанске Крупе након 10 дана или месец дана, и то само штуро - да су побијени неки цивили, да је погинула супруга ██████████ ██████████ и да је он отишао да се освети.

На питање да ли је чуо да је и Јоја потенцијални починилац тог убиства цивила у школи у Босанској Крупи изјавио је да није чуо да је Јоја извршио то убиство већ да су сви причали да је то учинио ██████████ Плавањац, који је пре рата био болничар и за кога се причало да је и у младости био напрасит човек, да је волео кавгу.

На питање какав је био Јоја Плавањац као човек, изјавио је да је Јоја Плавањац био добар, честит, породичан човек, да је био официр и да никад не би ни посумњао да је Јоја починио то убиство.

На питање зашто је по његовом мишљењу ██████████ ██████████ чињеницу да је убио цивиле у школи у Босанској Крупи испричао баш његовом брату и то у тако неугодном тренутку на сахрани, изјавио је да он мисли да је ██████████ његовом брату то тада испричао из разлога што се пре тога од почетка рата нису видели, да су се издвојили управо због тога да би разменили ту причу и да мисли да се ни након тога до краја рата његов брат и ██████████ ██████████ нису више видели.

На питање да ли му је познато да ли је због убиства цивила у Основној школи "Петар Кочић" покренут и вођен поступак у БиХ против неких старешина или било којих других лица, изјавио је да је путем интернета сазнао да је покренут поступак у вези са овим догађајем у БиХ против Јоје Плавањца и Здравка Наранчића, с тим што не може да определи које године је за то сазнао, а да му није познато да ли је поступак покренут и против неких других лица.

Није му познато када је Јоја Плавањац дошао из Босне у Србију и да ли је дошао пре или након свог оца ██████████, обзиром да у то време нису били у контакту, да су се виђали и чули касније, с тим што не може да определи које године.

Изјавио је да се од људи из родног краја у Србији виђа са Србима који су се као и он населили у Ветернику где их има доста, да се виђа са ██████████ ██████████ и ██████████ ██████████, а да оптуженог Јоју Плавањца не среће често.

На питање како је дошло до тога да га Јоја Плавањац предложи за сведочење у овом поступку, изјавио је да је преко средстава информисања чуо да је подигнута

оптужница против Јоје Плавањаца и да је у кафани разговарао на ту тему са [REDACTED], да му је том приликом испричао оно што зна односно шта је [REDACTED] испричао његовом брату, да мисли да је [REDACTED] то пренео Јоји Плавањацу и да га је он након тога контактирао и питао га да ли би хтео да сведочи у овом поступку.

Сведок [REDACTED], испитан на главном претресу 21.04.2021. године изјавио је да да познаје оптужене Јоју Плавањаца и Здравка Наранчића, обзиром да је Јоја Плавањац супруг његове рођене сестре [REDACTED], а да оптуженог Наранчића познаје из града Босанске Крупе, као и из војске и из полиције којој су обојица припадали.

Изјавио је да се као војник у Босанској Крупи за време ратних дејстава налазио на положају на одбрамбеној линији, када су чули да се догодило то убиство у школи "Петар Кочић", да се међу војницима који су били са њим на положају и који су долазили из Крупе и доносили им храну причало да су у ту школу дошли [REDACTED] и Јоја са намером да траже [REDACTED] који је убио супругу [REDACTED] односно Јојину мајку и да су се десила та убиства, **при чему су неки од војника причали да је та убиства извршио [REDACTED]**, док су други причали да је то учинио Јоја Плавањац, да је по његовом мишљењу таква прича била нормална, будући да су [REDACTED] и Јоја заједно дошли у ту школу.

Даље је навео да је 4 или 5 дана након што је чуо за овај догађај путовао за Нови Сад заједно са командиром полиције [REDACTED] који му је био добар пријатељ и да му је [REDACTED] том приликом дао информацију да га је Наранчић обавестио да се десило то убиство у тренутку када се [REDACTED] налазио у граду, да му је рекао да је [REDACTED] извршио то убиство рафалима када је ушао у школу да тражи [REDACTED] који је претходно извршио убиство његове супруге, да му је Наранчић рекао да је том приликом заједно са [REDACTED] у школу дошао и Јоја Плавањац, али да је убиство извршио [REDACTED] а не Јоја и да је Јоја разговарао са њим у вези [REDACTED].

Даље је навео да је сада покојни [REDACTED] 1997. године посетио његовог оца у Футогу, да су њих двојица причали о разним догађањима из времена рата и да је био присутан када је [REDACTED] описао ту ситуацију везано за убиство његове супруге, да је рекао да му је [REDACTED] из непознатих разлога убио супругу пред мотелом у Јасеници у присуству њиховог унука старог четири године, да је он након тога заједно са Јојом отишао у Босанску Крупу у школу "Петар Кочић" да траже [REDACTED] да га питају зашто је извршио то убиство, да тамо нису пронашли [REDACTED], да му је било тешко и да је из тог револта учинио дело које никад неће моћи себи да опрости, да је тиме нанео велики бол својој деци и да су [REDACTED] облиле сузе док је све ово причао.

Навео је да му је ове информације које је сазнао од [REDACTED] и од [REDACTED] потврдио и један његов комшија муслиманске националности 1996. године у Босанској Крупи, када је дошао да обиђе своју кућу и који му је тада рекао да он и његов „буразер“ слободно могу доћи у Босанску Крупу, али [REDACTED] болничар

из Јасенице нека не долази, с том што му ништа детаљније није сугерисао о разлозима због којих ██████ не треба да долази у Босанску Крупу.

Навео је да је Јоја Плавањац био командир Територијалне одбране предратне Групе на Уни, да је он као и други мештани који су такође били у резерви похађао војну обуку код Јоје и да их је Јоја на тим обукама све упозоравао да се ратни заробљеници и непријатељски рањеници никада не убијају, обзиром да су потребни за откривање непријатељских дејстава и за размену ратних заробљеника. Из тог разлога изражава сумњу да је Јоја Плавањац могао да изврши кривично дело које му се ставља на терет у овом поступку.

Изјавио је да је командир полиције у Босанској Крупи био ██████ ██████, који му није био непосредно претпостављени, а да су од припадника полиције ту били још и извесни ██████, ██████ и други, да је његов непосредни старешина био извесни ██████, с тим што се због протеча времена не сећа његовог имена и не може да тврди да је то био ██████ ██████, за кога му је предочено да је као сведок на главном претресу изјавио да је 1992. године био у служби у 11. крупској бригади као војни полицајац, као и да се не сећа од кога је у то време примао наредбе.

Изјавио је да је оптужени Јоја Плавањац у инкриминисаном периоду био ангажован при војној команди и мисли да је на том положају остао и након предметног догађаја, да се сећа да га је виђао у Босанској Крупи више пута након овог догађаја 1992. године, али да никад о истом нису разговарали, већ само о свакодневним догађајима, да ни ██████ ██████ о том догађају није причао све до те прилике када је посетио његовог оца 1997. године у Футогу и када је први пут чуо од њега за такве информације.

На питање када је сазнао да је Јоја Плавањац оптужен поводом овог догађаја од стране тужилаштва у БиХ, изјавио је да је за то сазнао 2010. или 2011. године, обзиром да га је извесни ██████ тада позвао телефоном и питао га да ли жели да буде сведок у поступку који је вођен у Сарајеву против припадника Територијалне одбране Босанске Групе међу којима су били и ██████, ██████ и ██████, да буде сведок одбране оптужених који су се у том поступку бранили на исти начин како се у овом поступку брани оптужени Јоја Плавањац - тврдњом да је предметно убиство извршио ██████ ██████, али да он у том поступку није сведочио јер за то није имао времена, обзиром да је имао пуно својих послова и обавеза. Навео је да му је ██████ приликом поменутог телефонског разговора саопштио да су у том поступку у Босни били оптужени заједно ██████ ██████ и Јоја Плавањац.

Изјавио је да су Јоја Плавањац и његов отац ██████ после рата били у релативно добрим односима, у смислу да су били у некој нормалној комуникацији, с тим што нема детаљнија сазнања о њиховим личним и породичним стварима. Познато му је да је ██████ ██████ након што је из Босне избегао у Србију живео негде у Београду код своје ћерке Борке, која је по занимању лекар.

На питање да ли је, с обзиром на то да је Јоја Плавањац ожењен његовом сестром, у контакту и да ли је близак са породицом Јоје Плавањца, да ли се друже, изјавио је да су блиски и да се друже, али да никада у животу нису разговарали о таквим стварима, а на питање да ли је некада после рата у Београду био присутан на неком породичном окупљању на којем су заједно били присутни Јоја Плавањац и његов отац [REDACTED] изјавио је да није био присутан на окупљању где су обојица били присутни.

На питање зашто Јоји Плавањцу није рекао да му је његов отац [REDACTED] признао да је он извршио то убиство, изјавио је да је он то рекао Јоји након што је он оптужен за ово убиство, да му је рекао шта је чуо од његовог оца [REDACTED], да га је Јоја питао да ли жели да сведочи о томе пред судом и да је он то прихватио и одазвао се позиву овог суда.

На питање да ли му је Јоја рекао да одмах оде у полицију и у тужилаштво и да каже све што зна, изјавио је да му Јоја није то рекао, да не зна како је дошло до овог сведочења и да је он након подизања оптужнице једноставно јавио Јоји да је спреман да буде испитан као сведок уколико буде потребно.

Сведок [REDACTED] [REDACTED], испитан на главном претресу 21.04.2021. године изјавио је да познаје оптужене Јоју Плавањца и Здравка Наранчића, обзиром да потичу из Босанске Крупе и да су се познавали и пре рата. Познато му је да је оптужени Здравко Наранчић живео у месту Гудавац, а да је оптужени Јоја Плавањац живео у Босанској Крупи. Избегао је 1995. године из Босанске Крупе у Србију и населио се у Футогу.

Изјавио је да је био присутан када је његов сада покојни отац [REDACTED] [REDACTED] 2008. године у Футогу разговарао са сада покојним [REDACTED] [REDACTED], који му је био добар пријатељ и са којим се познавао дуги низ година, и то за ручком након што је рађено покривање куће једног њиховог заједничког пријатеља у Футогу, да је његов отац тада питао [REDACTED] у вези тог убиства које је извршено у школи, да је чуо да је [REDACTED] тада рекао да је он починио то убиство, да то никад не би урадио да претходно није дошло до убиства његове супруге, да је дошао у ту школу да пронађе човека који је њу убио, да је видео само њега, да није требало да почини то убиство, да се каје због своје деце и због тога што оставио љагу на својој фамилији. Изјавио је да су за ручком осим њих тројице седели и мајстори и нове комшије из Футога, да су он и његов отац за столом седели преко пута [REDACTED] и да [REDACTED] није гласно причао.

Навео је да је он у време када је његов отац водио тај разговор са [REDACTED] [REDACTED] у Футогу имао око 35 година.

Потом је роменио свој исказ, наводећи да се разговор његовог оца и [REDACTED] [REDACTED] у Футогу одиграо 1998. године, а не 2008. године, како је претходно навео.

Навео је да је за случај убиства заробљеника у школи у Босанској Крупи сазнао у време када се и догодило 1992. [REDACTED]

██████████ да би потом на питање да ли је било ко у то време помињао Јоју Плавањца у контексту тих убистава, изјавио је да зна да су најпре у чаршијским причама у вези са тим убиствима помињани Плавањци, тако да не може да искључи да је неко помињао и Јоју Плавања у том контексту, али да је касније од комшија ██████████ и ██████████, ██████████ и од војника на том подручју чуо да је ██████████ извршио та убиства.

Навео је да је за поступак против Јоје Плавањца за овај злочин чуо 2010. или 2011. године, а на питање зашто тада ни он ни његов отац нису пријавили надлежним државним органима своје сазнање да та убиства није починио Јоја већ ██████████ и да на тај начин помогну Јоји да избегне да одговара за нешто за шта није крив, него то саопштава тек сада након 11 година, изјавио је да није био толико преокупиран тиме да би то пријавио, да су он и његов отац коментарисали како је то страшно, али да ни његов отац није то пријавио надлежним органима и да је 2015. године преминуо.

На питање како то да је раније није био преокупиран тиме, а да се сада појављује као сведок у овом поступку и да ли је разговарао са Јојом Плавањцем о томе, изјавио је да је разговарао са Јојом Плавањцем на једној свадби у Футогу 2012. године и да је тада испричао Јоји о том догађају када је 1998. године, када је на ручку после покривања куће пријатеља у Футогу Јојин отац рекао његовом оцу да је он извршио та убиства у школи.

На питање зашто тада није рекао Јоји да ће отићи да пријави државним органима у Босни да Јоја није извршио та убиства, изјавио је да је Јоји тада само рекао да ће сведочити ако буде покренут неки поступак, односно да га је Јоја питао да ли би он хтео да сведочи о томе што је чуо од његовог покојног оца ██████████ и да је он рекао да ће сведочити о томе, као и да су се чули непосредно пре његовог доласка у суд на сведочење.

Познато му је да су ██████████ и Јоја Плавањац избегли из Босне у Србију 1995. године када су избегли и сви остали Срби са тог подручја, али да му није познато да ли су њих двојица у Србију дошли заједно. Сећа се да је ██████████ рекао његовом оцу да је по доласку из Босне живео у Београду код ћерке, а мисли да је Јоја живео у Обреновцу., и мисли да су односи између Јоје и ██████████ били коректни, што закључује по ономе што је знао о њиховој породици, као и по томе што је ██████████ рекао да се због своје деце каје за учињено убиство.

Наиме, оно што је по оцени суда заједничко свим исказима наведених сведока јесте чињеница да тврде да им се ██████████ поверио да је убио невинне људе у школи у Босанској Крупи, без навођења било каквих ближих детаља тог догађаја, да га нико од ових сведока ништа ближе о томе није питао, да са ██████████ никада више нису разговарали о овом догађају, да ни пре ни након што је покренут кривични поступак против оптуженог Јоје Плавањца у Босни и Херцеговини нико од ових сведока, па чак ни сведок ██████████, по занимању инспектор за сузбијање криминалитета, није пријавио надлежним државним органима ни у Босни и Херцеговини ни у Србији да им

се [REDACTED] [REDACTED] наводно поверио да је то кривично дело заправо извршио он, а не Јоја, иако су сви ови сведоци били у добрим односима са Јојом Плавањцем, а сведоци [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] су са њим и у сродству, а сви су као просечно образовани и информисани грађани били свесни да је њихова грађанска дужност да пријаве извршење овог тешког кривичног дела, чије непријављивање повлачи и кривичну одговорност, а чега је посебно био свестан сведок [REDACTED] [REDACTED], по занимању инспектор на сузбијању криминалитета.

Карактеристично и заједничко за све исказе сведока [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] је по оцени суда и то да нико од ових сведока није Јоји Плавањцу саопштио да им се [REDACTED] поверио о овим убиствима, све док против Јоје Плавањца није покренут кривични поступак иако су, по сопственом навођењу, са њим у сродству, у добрим су односима и у међувремену су се са њим виђали, с тим што је исказ сведока [REDACTED] [REDACTED], везано за ову околност недоследан и противречан у том делу, обзиром да је најпре изјавила да јој је о томе да јој је [REDACTED] поверио да је убио невинне људе Јоји Плавањцу испричала 2015. године, након што је сазнала да је против Јоје покренут кривични поступак, да би потом изјавила да је Јоји то испричала 1998. године, а након тога је навела да је Јоји то испричала када је избегао у Србију (1995 године), да би поново на крају изјавила да је Јоји то испричала тек након што је сазнала да се против њега води поступак у Босни (2015. године).

Супротно наводима исказа ових сведока, оптужени Јоја Плавањац се на главном претресу изјаснио да су му на сахрани његовог оца који је преминуо 30. или 31. октобра 1999. године, рођаци, пријатељи и познаници рекли да им се његов отац раније поверио о догађају и рекао шта се заправо догодило, да је за догађај знала његова породица, снаја његовог покојног брата и да је вероватно од ње сазнала и његова супруга.

Сведок [REDACTED] [REDACTED] у свом исказу је навела да јој је сада покојни [REDACTED] [REDACTED] испричао да је његову супругу убио комшија са презименом [REDACTED], а чије име јој није познато, да су је сахранили након два дана и да је он након тога отишао у Босанску Крупу у школу тражећи [REDACTED] и да је тамо убио невинне људе, да јој ништа детаљније о том убиству није рекао, као и да заправо и не зна шта се Јоји Плавањцу ставља на терет у овом кривичном поступку, а није могла да да ниједан лочичан одговор на питање на основу чега онда закључује да се против оптуженог Јоје Плавањца води поступак баш за та убиства за која јој се [REDACTED] [REDACTED] поверио да их је извршио.

Исказ сведока [REDACTED] [REDACTED] противречан је сам себи у делу у којем наводи да је, након што му се [REDACTED] [REDACTED] 1995. године на аутобуској станици у Сремској Митровици поверио да је извршио убиства лица у Босанској Крупи 1992. године, сусрео оптуженог Јоју Плавањца 1996. године на капији гробља у Обреновцу када је ишао на 40-то дневни помен свом преминулом синовцу, да му је Јоја тада рекао да га терете за овај злочин иако га није извршио он него његов отац, обзиром да је на питање

да ли то значи да је Јоју Плавањаца срео код гробља у Обреновцу годину дана након што му се ██████████ поверио о овим убиствима, изјавио да то није било након годину дана већ је сигуран да је од његовог сусрета са ██████████ на станици у Сремској Митровици до сусрета са Јојом на гробљу у Обреновцу прошло 5 или 6 година.

Исказ сведока ██████████ противречан је сам себи у делу у којем је на питање када је први пут чуо да су побијени младићи у школи у Босанској Крупи, изјавио да је за то први пут чуо када је носио хуманитарну помоћ у свој родни крај 1992. или 1993. године, да би потом на питање од кога је сазнао за овај догађај изјавио да се не сећа, да је о овом догађају сазнао од људи избеглих из његовог краја који су долазили код њега (ПС Савски Венац) за држављанство, пасош, личне карте и да је од тих лица у Београду чуо за тај догађај у време док је рат још трајао на подручју БиХ, да би на крају навео да мисли да је за овај догађај чуо на неком дружењу Крајишника на Новом Београду, где је било присутно око 30 лица и да је била кафанска прича о том догађају.

Исказ сведока ██████████ противречан је сам себи и у делу у којем је на питање да појасни шта су то људи из његовог родног краја знали, да ли су знали да је ова убиства извршио Јоја Плавањац или ██████████, најпре изјавио да њему сазнања тих људи нису позната, а након што му је предочено да је претходно изјавио да су „сви знали“ изјавио је да су сви знали за тај догађај, односно да су знали да су ти младићи у школи у Босанској Крупи убијени, а на питање да ли се међу људима говорило ко је то урадио, изјавио је да се само знало да је ██████████ дошао у ту школу да тражи ██████████, да је по неким причама том приликом са ██████████ био и Јоја, али да је прича била да је то извршио ██████████ зато што је био љут због убиства супруге.

Исказ сведока ██████████ везано за нарав сада покојног ██████████ у супротности је са исказима свих сведока који су се изјашњавали на ову околност, и то сведока ██████████ који је у свом исказу навео да је знао ██████████ као доброг човека који је био пријатељ са ██████████ом ██████████ем, сведока ██████████ која је у свом исказу навела да је ██████████ био човек на свом месту, узоран и човек од речи и поверења у сваком смислу, а да се према њој лично односио као родитељ, сведока ██████████ који је изјавио да је ██████████ био добар према људима, да је савесно вршио свој посао болничара, сведока ██████████ који је навео да је ██████████ волео као родитеља, обзиром да га познаје од малена, да му је ██████████ као детету давао ињекције у амбуланти, да је био ведрога духа, да је волео ██████████ приче о лову о дружењу, да су имали другарски однос упркос великој разлици у годинама, да и данас има поштовање према ██████████ који је по његовом мишљењу био добар човек, сведока ██████████ која је свог свекра ██████████ описала као доброг и хуманог човека, који је помагао многим људима, о чему су причали и људи у селу. Сведок ██████████ је у свом исказу навео да се сећа да је током боравка у Јасеници где је био заробљен извесни ██████████ имао болове у пределу леве стране груди и да је тада доведен болничар по имену ██████████ који је ██████████ дао неке таблете, а тог болничара познаје од раније као болничара из Јасенице, кога су сви знали као „█████████ болничара“.

Једино сведок [REDACTED] [REDACTED] у свом исказу наводи да се за [REDACTED] [REDACTED] причало да је напрасит човек и да је волео кавгу.

Исказ сведока [REDACTED] [REDACTED] је по оцени суда недоследан и противречан сам себи будући да је најпре изјавио да је препокривање куће заједничког пријатеља након којег се сада покојни [REDACTED] [REDACTED] за ручком поверио његовом сада покојном оцу да је извршио ова убиства, било 2008. године (према свим доказима у списима, [REDACTED] [REDACTED] је преминуо у јесен 1999. године), да би након тога изјавио да је то било 1998. године и да је он тада имао 35 година, што је супротно његовим подацима из личне карте у којој је констатовано да је сведок рођен 1966. године.

Околности под којима се [REDACTED] [REDACTED] наводно поверавао сведоцима су по оцени суда крајње неживотне и мало вероватне, а наиме сведок [REDACTED] [REDACTED] наводи да јој се [REDACTED] [REDACTED] о томе да је убио више невиних људи поверио у погребним колима, док су превозили посмртне остатке њеног оца до места покопа, сведок [REDACTED] [REDACTED], некадашњи комшија Јоје и [REDACTED] [REDACTED], тврди да се [REDACTED] [REDACTED] о извршеном убиству поверио његовом сада покојном брату на сахрани њиховог оца, коју је [REDACTED] [REDACTED] случајно уочио крећући се путем поред гробља, да је свратио да изјави саучешће и да је након што је покојник спуштен у гроб његовом сада покојном брату рекао: „Побио сам их а нисам требао“, након чега је напустио гробље и наставио пут својим возилом. Сведок [REDACTED] [REDACTED] наводи да је [REDACTED] [REDACTED] који му је пре рата био комшија у Босни, након двадесет година од последњег виђења први и последњи пут срео на аутобуској станици препуној избеглица у Сремској Митровици у лето 1995. године, тако што [REDACTED] излази из аутобуса пуног избеглица, што је и сам био, да му се тада, иако никада нису били блиски, поверио да је убио невинне људе у Босанској Крупи, да том приликом нису разговарали ни о томе где је и како је Јоја, да чак не пита [REDACTED] ни код кога ће бити смештен у Београду, да се [REDACTED] потом поздравља са њим и да се враћа у аутобус којим одлази за Београд, а сведок наводи да не зна ни зашто је [REDACTED] уопште изашао из аутобуса на тој станици у Сремској Митровици, обзиром да му је одредиште био Београд.

Надаље, исказима свих наведених сведока заједничко је и то да се њихова веродостојност не може проверити, обзиром да сви наводе да се [REDACTED] о овим убиствима поверавао или у присуству лица која су у међувремену преминула, или у присуству њима непознатих лица која нису у могућности да именују, или да су сигурни да осим њих и лица која су у међувремену преминула, нико други није могао да чује то што им је [REDACTED] [REDACTED] поверио. С тим у вези, сведок [REDACTED] [REDACTED] је изјавила да се [REDACTED] о томе да је извршио ово убиство поверио њој и њеном сада покојном супругу [REDACTED] [REDACTED] 1995. године када је био код њих у посети и то при јутарњој кафи којој нико осим њих троје није присуствовао, док су њихова тада мала деца спавала и нису ништа могла да чују, сведок [REDACTED] [REDACTED] наводи да јој се [REDACTED] [REDACTED] о томе да је побио невинне људе у Босанској Крупи поверио у погребним колима, док су превозили посмртне остатке њеног оца до места покопа, да са њима том приликом није био нико осим њој непознатог и мрзовољног возача погребног возила, који по њеном мишљењу

сигурно није чуо ништа од овога што јој је [REDACTED] испричао, сведок [REDACTED] [REDACTED] наводи да се [REDACTED] [REDACTED] о убиству поверио његовом сада покојном брату на сахрани њиховог оца, којом приликом су се [REDACTED] и његов сада покојни брат мало издвојили од осталих, тако да их нико осим њега није могао чути, сведок [REDACTED] [REDACTED] је изјавио да му се [REDACTED] о овом убиству поверио на аутобуској станици препуној избеглица у Сремској Митровици, али да никога од тих људи који су томе присуствовали не познаје и не може да именује, као и да нико од тих људи није реаговао на било који начин на ту изјаву [REDACTED] [REDACTED] да је убио невинне људе, сведок [REDACTED] [REDACTED] је изјавио да се [REDACTED] [REDACTED] о томе да је извршио ово убиство поверио његовом сада покојном оцу у његовом присуству за столом на ручку у Футогу код заједничког пријатеља, за којим је седело више људи, али да нико осим њега и његовог оца није могао да чује шта је [REDACTED] испричао, сведок [REDACTED] [REDACTED] је изјавио да нико није био присутан када му се [REDACTED] [REDACTED] поверио о овом убиству, сведок [REDACTED] [REDACTED] је изјавио да се [REDACTED] [REDACTED] о овом убиству поверио његовом покојном оцу у његовом присуству, када је био код њих у посети у Футогу, у ситуацији када нико осим њих тројице није био присутан, а да му је о томе да је ово убиство извршио [REDACTED] [REDACTED] испричао и сада покојни [REDACTED] [REDACTED] 1992. године, који је о томе имао сазнања од оптуженог Наранчић Здравка као и војници на линији, од којих ниједног није могао да именује.

Такође, искази ових сведока су међусобно противречни, у односу на околност да ли им је сада покојни [REDACTED] [REDACTED] саопштио да је у школу „Петар Кочић“ у Босанској Крупи где је починио убиства отишао сам или са Јојом Плавањцем, па су са тим у вези сведоци [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] на питање да ли им је [REDACTED] рекао да је Јоја том приликом када је извршио та убиства био са њим, изјавили да им је [REDACTED] рекао да је Јоја био присутан, обзиром да га је Јоја на његову молбу одвезао до те школе, да пронађе [REDACTED] [REDACTED] који је убио његову супругу [REDACTED], док је са друге стране сведок [REDACTED] [REDACTED] изјавила да јој је [REDACTED] рекао да је том приликом када је отишао у школу у Босанској Крупи био сам. С тим у вези, поставља се лично питање, зашто би [REDACTED] [REDACTED] поверавајући се овим сведоцима различито казивао у погледу чињенице да ли је критичном приликом у школу „Петар Кочић“ у којој је наводно лишио живота ове младиће отишао сам или заједно са својим сином, оптуженим Јојом Плавањцем.

Надаље, по оцени суда, нелогично је, неубедљиво и у крајњој линији неживотно, да је [REDACTED] [REDACTED] о извршеним убиствима у школи у Босанској Крупи разговарао и поверавао се рођацима, пријатељима и бившем комшији кога није видео двадесет година и са којим никада није ни био близак, а да о томе никада након овог догађаја није разговарао са сопственим сином, оптуженим Јојом Плавањцем, са којим је био близак и са којим је наводно остао у добрим односима до краја живота.

Поред наведеног, за напоменути је да сведоци [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], који су сродници оптуженог Плавањац Јоје и сада покојног [REDACTED] [REDACTED], у својим исказима нису могли да потврде да су икада након рата на

заједничким фамилијарним окупљањима видели заједно Јоју и [REDACTED], иако сви тврде да су њих двојица били у добрим односима. Ова околност је са друге стране, по оцени суда у складу са наводима исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] из претходног поступка, који је навео да је [REDACTED] [REDACTED] био врло честит човек и да је био љут на сина Јоју што је убио [REDACTED] [REDACTED], који је био његов пријатељ.

Са друге стране, сви сведоци – оштећени, чије је исказе суд из већ наведених разлога прихватио као веродостојне, доследно тврде да на дан извршења кривичног дела у импровизованом затвору у школи „Петар Кочић“ није био присутан [REDACTED], да нису чули да је ико и поменуо његово име у затвору тог дана, а да су на вратима просторија у којима су били затворени као и у дворишту затвора кроз прозор видели оптуженог Јоју Плавањца, чији изглед су до детаља описали, да чак ни сведок [REDACTED] [REDACTED], који је кум оптуженог Јоје Плавањца, у свом исказу датом у претходном поступку ниједном речју није поменуо да се за извршење овог кривичног дела везује име [REDACTED] [REDACTED].

Због свега напред наведеног, суд није прихватио исказе сведока [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], налазећи да су исти нелогични, неуверљиви, контрадикторни међусобно и у вези са одбраном оптуженог Јоје Плавањца и усмерени на помагање оптуженом Јоји Плавању у избегавању кривице за учињено кривично дело, пребацавањем кривице на свог оца који је преминуо, а која чињеница је сведоцима сигурно била позната, а наведени сведоци по оцени суда свакако имају интерес да олакшају процесни положај оптуженог Јоје Плавањца, будући да се ради о његовим сродницима, бившим суседима и пријатељима.

У кривично-правном догађају који је предмет овог кривичног поступка лишено је живота једанаест цивила припадника бошњачког народа и то: [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] Един, [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], чији су посмртни остаци током 2006. године и ексхумирани из природне јаме зване „Звечарка“ на подручју Лушци Паланке, општина Сански Мост, што је утврђено на основу писаних доказа у списима и то:

Увидом у Записник о извршеној ексхумацији јаме „Звечарка“ број 10-02/4.1-10035/06 од 28.03.2006. године, сачињен од Центра јавне безбедности Бања Лука, са фото-документацијом лица места ексхумације мртвих тела из јаме „Звечарка“, село Стјепановићи, Општина Сански Мост, у периоду од 23.03. до 27.03.2006. године сачињеној од стране Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске под ознаком БЛ-01/2006-ЛМ од 14.04.2006. године, скицом-цртежа лица места, скицом јаме сачињеном од стране спеолога, достављен у прилогу акта Центра јавне безбедности Бања Лука број 10-02/4.1-10035/06 од 28.03.2006. године, који је као доказни предлог Тужилаштва за ратне злочине означен као записник о ексхумацији, утврђено је да је на основу наредбе

судије за претходни поступак Окружног суда у Бања Луци бр. 011-0-Крр-06-000-042/06 од 17.03.2006. године, а на захтев Окружног тужилаштва Бања Лука бр. КТА-РЗ-7/06 од 17.03.2006. године, вршена ексхумација посмртних скелетних остатака НН лица – тела дана 23, 24. и 27.03.2006. године на локалитету јаме зв. „Звечарка“, село Стјепановићи општина Сански Мост. Ексхумацији су присуствовали: чланови тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске Иванчевић Милан, Марић Милко и Веселиновић Славиша, Кантонални тужиоци Унско-санског кантона из Бихаћа Фелић Назиф, Мреница Орнела-Церић и Дедић Вилдана, Окружни тужилац ОТ Бања Лука Митровић Бранко, чланови Међународне канцеларије за нестала лица (ICRM), антрополози и форензичари др Меган Басандел и Мирко Фернандез, крим. инспектори ПУ 3. Сански Мост Шљивар Вехид и Џафић Бајро, инспектор МУП-а Републике Српске, ЦЈБ-СКП Бања Лука Нинић Милан и крим. техничар Новаковић Здравко, инспектори СИПЕ Мишић Драган и Сивоњић Мирко и чланови спеолошког друштва „Понир“ из Бања Луке. Утврђено је да се лице места налази у општини Сански Мост, Месна заједница Лушци Паланка, село Стјепановићи, поред регионалног пута Р-405 Сански Мост – Лушци Паланка – Босанска Крупа, да се јама „Звечарка“ налази на удаљености од 32,6 км од Санског Моста, а 9,3 км од Лушци Паланке, са десне стране од наведеног пута, са координатама ХК06746/59075, које су одређене помоћу електронског уређаја „GPS“, а што је означено на Карти лица места масовне гробнице јаме „Звечарка“. На наведеном месту, од ивице асвалтне површине са десне стране у дужини од 10м је равна површина са травом, а затим се спушта у долину која је обрасла шибљем, где се пре дна долине са јужне стране налази улаз у јаму зв. „Звечарка“, ашири изглед лица места и околина улаза у јаму је приказан на фотографијама број 1-8 и 12-15 фотодокументације и на скици-цртежу лица места. Улаз у јаму је неправилног облика димензија 1x0,8м, и уочава се на фотографијама 9,10 и 11 фотодокументације и у скици-цртежу лица места, дубина јаме 23м, а дужина 41м, с тим што су план и попречни пресеци јаме, подужни и попречни профили прецизно исцртани у скици-цртежу лица места. Дана 23.03.2006. године на локалитету ексхумације су вршени припремни радови за извлачење посмртних остатака људског порекла уз помоћ спеолога, којом приликом су спеолози заједно са форензичарима и патологом лоцирали око 13 лобања са осталим деловима људског скелета у три нивоа, а ове активности изглед и места проналаска посмртних остатака приказане су у фотодокументацији на фотографијама број 16-60 фотодокументације. Дана 24.03.2006. године исти тим је ушао у јаму „Звечарка“ и у специјалним врећама је извађено 9 скелета људског порекла, који су обележени маркером, редним бројевима 1-9, с тим што су у одређеним врећама поједина тела смештена без лобање, али са осталим деловима костију људског порекла, што је приказано у фотодокументацији на фотографијама број 61-67. Дана 27.03.2006. године настављена је ексхумација на истом локалитету, којом приликом је из јаме на исти начин извађено још 6 врећа са костима људског порекла,. Дана 24. и 27.03.2006. године на површини изнад јаме прелиминарни преглед костију (слагање костију) извршили су др Меган Фернандез и чланови Међународне комисије за тражење несталих лица, приказано на фотографијама број 68-80 и 112-119 фотодокументације. Приликом вршења увиђаја у

јама, лица која су се спуштала фото апаратом су снимала костуре људског порекла, а кости људског порекла које су изнете из јаме на површину снимљене су видео камером. Све пронађене кости људског порекла је преузео истражитељ из Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица РС Бања Лука, Иванчић Милан, како би се накнадно извршили патолошки и форензички преглед и узели узорци за ДНК анализу.

Увидом у Акт-извештај Унско-Санског кантона МУП Бихаћ, ПУ 3 Сански Мост о ексхумацији посмртних остатака број 05-6/03-1-207/06 од 23.03.2006. године, утврђено је да је предмет акта ексхумација посмртних остатака на подручју општине Сански Мост, место Лушци Паланка, засеок Стјепановићи на локалитету „Јама Звечарка“, где је извршена провера спуштањем у јаму у којој су запажени посмртни остаци 11 особа, да су пре почетка увиђајних радњи дана 21.03.2006. године припадници СИПЕ Бања Лука, Татар Садик и Анђелић Бранко са припадницима ПУ-3 Санског Моста и информантом који жели да остане анониман, лоцирали на наведеном месту једну јаму за коју информант наводи да у њој има људских тела бачених 1992-1993. године. Лице места је обележено, а сачињена је и службена белешка од стране овлашћеног службеног лица ПУ-3 под бројем 05-6/03-219/06 од 21.03.2006. године, која је достављена Кантоналном МУП-у Унско-санског кантона и Кантоналном Тужилаштву Унско-санског кантона, а дана 23.03.2006. године ПУ-3 је из Кантоналног Тужилаштва УСК достављен акт број КТА-146/06 у којем се налаже прихват, обезбеђење и пружање помоћи експертном тиму из Републике Српске на пословима провера и ексхумацији посмртних остатака, која је започета дана 23.03.2006. године. У записнику се даје шири и ближи опис лица места, опис и детаљи Јаме „Звечарка“ и опис саме ексхумације, који су највећим делом истоветни садржини Записника о извршеној ексхумацији јаме „Звечарка“ број 10-02/4.1-10035/06 од 28.03.2006. године, сачињен од Центра јавне безбедности Бања Лука, с тим што садржи додатне податке о местима проналажења посмртних остатака унутар саме јаме, утолико што се наводи да се јама састоји од три етажe, да су на првој етажи пронађена 3 тела, на другој 5 тела и на дну јаме још 3 тела, дакле, укупно 11 тела.

Увидом у Акт Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске број 609/06 од 29.06.2006. године, утврђено је да овим актом Канцеларија за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске доставља обавештења Кантоналном тужилаштву Бихаћ у вези ексхумације 12 НН тела извршене дана 23., 24. и 27. марта из јаме „Звечарка“ у месту Лушци Паланка, засеок Стјепановићи, општина Сански Мост, коју је по наредби Окружног суда у Бања Луци број. 011-0-КРР-06-000-042 од 17.03.2006. године извршило Окружно тужилаштво Бања Лука са експертским тимом Канцеларије за тражење несталих лица Републике Српске, а на основу информације добијене од Обавештајно безбедносне агенције БиХ, те саопштава да је добијен податак у виду два позитивна ДНК резултата за нестала лица бошњачке националности и то [REDACTED] а и [REDACTED], што наводи на претпоставку да су и осталих 10 тела посмртни остаци лица бошњачке националности. У вези са наведеним, Канцеларија за тражење несталих и заробљених

лица Републике Српске исказала је своју спремност да Кантоналном тужилаштву Бихаћ преда свих 12 посмртних остатака, уз напомену да се за Записнике о аутопсији односно обдукцији тела, као и фотодокументацији треба обратити Окружном тужилаштву у Бања Луци.

Увидом у Акт Кантоналног МУП-а Бихаћ, Унско-санског кантона, ПУ-3 Сански Мост о запримљеним посмртним остацима број 05-06/03-1-690/06 од 01.08.2006. године упућен Кантоналном тужилаштву Бихаћ, утврђено је да је дана 01.08.2006. године у Сански Мост у просторије Идентификационог центра Шејковача доведено 15 врећа за транспорт мртвих тела у којима се налазе посмртни остаци људских костију, ексхумираних у периоду 11.11.1998. до 27.03.2006. године, а која су до тада била смештена у костурници у Бања Луци, међу осталим и вреће за транспорт мртвих тела у којима се налазе посмртни остаци, те да су поред наведених посмртних остатка, од Селимовић Садика, члана Федералне комисије, запримљени и Записник о предаји тела број 695-1/2006 од 01.08.2006. године и фотокопије позитивних резултата ДНК анализе које се достављају у прилогу, између осталих и за лица: ██████████ ██████████, ознака случаја BL-8/2006; br.5-BL 862 RF; ██████████ ██████████ ██████████, ознака случаја BL-9/2006; br.6-BL 863 RF; ██████████ ██████████, ознака случаја BL-10/2006; br.7+8-BL 869 Mx i 870; ██████████ ██████████, ознака случаја BL-11/2006; br.9-BL 864 RF; ██████████ ██████████, ознака случаја BL-15/2006; br.13-BL 868 Mx; ██████████ ██████████ Един, ознака случаја BL-13/2006; br.11-BL 866 Mx ██████████ ██████████, ознака случаја BL-6/2006; br.3-BL 860 Mn/ Mx; ██████████ ██████████, ознака случаја BL-5/2006; br.2-BL 859 RF-T; ██████████ ██████████, ознака случаја BL-12/2006; br.10-BL 865 RH и ██████████ ██████████, ознака случаја BL 865 Mx.

Увидом у Записник о предаји тела Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Владе Републике Српске, број 695-1/2006 од 01.08.2006. године, утврђено је да је дана 01.08.2006. године у Центру за обдукцију и идентификацију, Бања Лука, Канцеларија за тражење несталих и заробљених лица, Федералној комисији за тражење несталих особа, након пристизања позитивних ДНК налаза, предала сва тела ексхумирана из гробнице „Јама Звечарка“, село Стјепановићи, општина Сански Мост у периоду од 23.03. до 27.03.2006. године, спакована у врећама са ознакама: (БЛ-4/2006) бр. 1-DNK-BL-858; (БЛ-5/2006) бр. 2-DNK-BL-859; (БЛ-6/2006) бр. 3-DNK-BL-860; (БЛ-7/2006) бр. 4-DNK-BL-861; (БЛ-8/2006) бр. 5-DNK-BL-862; (БЛ-9/2006) бр. 6-DNK-BL-863; (БЛ-10/2006) бр. 7+8-DNK-BL-869, 870; (БЛ-11/2006) бр. 9-DNK-BL-864; (БЛ-12/2006) бр. 10-DNK-BL-865; (БЛ-13/2006) бр. 11-DNK-BL-866; (БЛ-14/2006) бр. 12-DNK-BL-867 и (БЛ-15/2006) бр. 13-DNK-BL-868.

Увидом у Акт Кантоналног тужилаштва Бихаћ о запримљеним посмртним остацима број КТА146/06-РЗ од 03.08.2006. године, упућен Окружном тужилаштву Бања Лука, утврђено је да су дана 01.08.2006. године у просторије Идентификационог центра „Шејковача“ у Санском Мосту запримљени посмртни остаци 15 тела, међу осталим и тела број 1 до 12, посмртних остатака који су ексхумирани дана 23. и 24. марта 2006. године из јаме „Звечарка“ Лушци Паланка, засеок Стјепановићи, општина

Сански Мост, коју ексхумацију је вршио експертски тим Окружног тужилаштва Бања Лука на основу наредбе Окружног суда Бања Лука, те да се захтева достава оригиналних налаза ДНК, записника о обдукцији, фото-документације и све остале расположиве документације везано за наведену ексхумацију, на надлежност и поступак.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ од 05.09.2006. године о обдукцији тела број 1, утврђено је да је дана 02.09.2006. године у хали Шејковача у Санском Мосту, извршена обдукција мртвог тела НН мушкарца које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године доведено у халу Шејковача у Сански Мост. Од одеће је констатовано: купаће гаће, остаци фармерица – џепови и рајсфершлус, штофне сиве хлаче, кожни црни каиш са металном копчом. Констатовано је да мека ткива недостају, да су кости опране и сложене у међусобном природном положају. На десној страни свода лобање се налази велики прелом који полази од надочног дела скоро до краја десне темене кости. На десној страни чеоне кости се налази неправилни прелом до 7мм, без преломних пукотина на рубовима прелома. Нађено је нешто оштећења спољашње плохе задњег дела свода лобање. На костима лица нема променама, као ни на доњој вилици. Од патолошко-анатомских дијагноза констатовани су: уздужни прелом десне стране свода лобање, преломи 4 десна ребра и грудне кости, прелом десне надлактице и десне лакатне кости, прелом леве натколенице, а констатована је слаба очуваност карличних костију и обе лопатице. Узрок смрти су стрелне ранегрудног коша, десне руке и леве натколенице. Према оштећењима костију се закључује да је НН мушкарац умро насилном смрћу услед стрелних рана грудног коша десне руке и леве натколенице, док су оштећења свода лобање могла настати ударом тупо-тврдим предметом, али и посмртно, као и да су оштећења карличних костију и лопатица посмртне природе. Према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 18-21 година, висине 182-188цм. Узети су зуби бр. 36 и 37 и узорак кости из десне натколенице за ДНК анализу.

Увидом у записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 1 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-04/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за

тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића, члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Констатовано је да је од одеће пронађено: купаће гаће плаве боје и остаци панталона – фармерица плаве боје (приказано на фотографијама бр. 4 и 5), да прегледом џепова одевних предмета и остатка мртвог тела од личних ствари и докумената није пронађено ништа, да прегледани посмртни остаци представљају скелет одрасле мушке особе са потпуним губитком меких ткива – комплетна скелетизација, (фотографије бр. 1 до 3 и 12 до 14). Присутни скелетни остаци су реконструисани тако да су све присутне кости доведене у одговарајућу анатомску позицију (фотографије бр. 1 до 3 и 12 и 14). Констатовано је да од костију скелета недостају само делимично кости стопала. Лобања је у целости очувана, укључујући и кости крова лобање и кости лица, као и горња и доња вилица. У пределу десног дела крова лобање, почев од десне клинасте кости, преко споја између чеоне и десне темене кости, до задњег дела десне темене кости пружа се масиван пукотинасти прелом (фотографије бр. 6 до 11). Прегледом скелетних остатака констатоване су следеће повреде коштаног система: десни хумерус потпуно вишеструко поломљен, десна улна потпуно вишеструко поломљена, леви фемур у доњој трећини потпуно вишеструко поломљен, више ребара обострано вишеструко потпуно поломљено, и стернум потпуно вишеструко поломљен. Потпуно вишеструки преломио леве скапуле, препонске кости, при чему обе карлице имају карактеристику ломова који су настали постмортално – тафономски преломи. Шавови лобањских костију, стрерални крајак кључне кости и епифизни крајак хумеруса упућују на млађу особу старости око 20 година (фотографије бр. 12 до 20). Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу под ознаком „ДНК-БЛ-858“.

Увидом у Записник о обдукцији сталног судског вештака проф.др.сц. Нермина Сарајлића од 29.03.2011. године на име ██████████ ██████████ а, утврђено је да су ексхумација и обдукција извршене на захтев Кантоналног Тужилаштва Унско-санског Кантона, тужиоца Јасмина Месића КТА.бр. 146/06. Предмет обдукције су готово комплетни, потпуно скелетирани посмртни остаци особе мушког пола, процењене старости 18-21 године, висине 182-188цм, за коју су изузети узорци зуба и десне бутне кости за ДНК анализу, којом су добијени ДНК налази на име ██████████ ██████████ а. Утврђене су најмање три стрелне повреде, нанесене пројектилима испаленим из ручног ватреног оружја, и то у пределу леве лопатице, десне лакатне кости и леве бутне кости. Констатован је и дефект десне надлактичне кости, који својим карактеристикама такође указује на деловање пројектила испаленог из ручног ватреног оружја, но будући да доста фрагмената кости недостаје, исто није могуће тврдити са потпуном сигурношћу. Констатован је и прелом кости лобање, и то цртаста преломна пукотина која се од средине споја десне темене кости са чеоном кости пружа ка назад, теменом кости, завршавајући се нешто пре споја са потиљачном кости, са две гранајуће ситне преломне пукотине, уз раздвајање шавова између десне темене и чеоне кости према доле,

који је настао деловањем неке тупотврде силе, могуће за живота, али је могао настати и неко време после смрти. Преломи и оштећења десне лопатичне кости, ребара на десној страни грудног коша и стидних и крстачне кости су вероватније настали након смрти. Утврђено је да су узрок смрти стрелне ране трупа и екстремитета.

Увидом у ДНК извештај ИСМР ознака случаја:BL 858 RF-T од 25.09.2006. године на име ██████████ ██████████, утврђено је да је ДНК профил добијен из узорака кости BL 858 RF-T упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са ██████████ ██████████ом и то мајке ██████████ ██████████ и сестара ██████████ ██████████ ██████████ и ██████████ ██████████, те да је констатована вероватноћа сродства од 99,99995%.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ под бројем КТА 146/06 од 05.09.2006. године о обдукцији тела број 2, утврђено је да је дана 02.09.2006. године у хали Шејковача у Санском Мосту, извршена обдукција мртвог тела ██████████ ██████████, од оца ██████████, рођеног 27.02.1965. године у Санском Мосту, које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године доведено у халу Шејковача у Сански Мост. Од одеће је констатовано: кончасти остаци плаво-беле боје и једно дугме. Констатовано је да мека ткива недостају, да су кости опране и сложене у међусобном природном положају. На костима лобање, лица и доњој вилици нема променама. Од патолошко-анатомских дијагноза констатовани су: пробојни прелом десне карличне кости, преломи ребара обострано, прелом десне надлактице и десне лакатне кости, а констатована је слабија очуваност лопатица и десне кључне кости. Према оштећењима костију се закључује да је ██████████ ██████████ умро насилном смрћу, услед стрелних рана грудног коша, карлице и десне руке. Оштећења лопатица су посмртне природе. Према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 30-35 година, висине 161-167цм. Узети су зуби бр. 27 и 28 за ДНК анализу. Идентификација је извршена према ДНК налазу, а АМ-ПМ подаци и препознавање предмета су у складу са ДНК налазом.

Увидом у записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 2 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-05/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића,

члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Констатовано је да од одеће, обуће, личних ствари и докумената ништа није пронађено. Прегледани посмртни остаци представљају скелет одрасле мушке особе са потпуним губитком меких ткива – комплетна скелетизација, (фотографије бр. 1 до 3 и 9 до 11). Присутни скелетни остаци су реконструисани тако да су све присутне кости доведене у одговарајућу анатомску позицију (фотографије бр. 1 до 3 и 9 до 11). Констатовано је да су кости скелета скоро у целости присутне, а да недостају само ситне кости шака и стопала и делимично обе пателе. Лобања је у целости очувана, као и кости лица и обе вилице (фотографије бр. 4 до 8). Прегледом скелетних остатака констатоване су следеће повреде коштаног система: више ребара са леве стране потпуно вишеструко полумљено, десни хумерус потпуно вишеструко полумљен, десна карлица у висини седалне кости и десна улна у доњој трећини потпуно вишеструко полумљене, потпуно вишеструки преломи скапула и леве карлице имају карактеристике ломова који су настали постмортално – тафономски преломи (фотографије бр. 9 до 14). Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу под ознаком „ДНК-БЛ-859“.

Увидом у ДНК извештај ИСМР ознака случаја:BL 859 RF-T од 15.06.2006. године на име ██████████ ██████████, утврђено је да је ДНК профил добијен из узорака кости BL 859 RF-T упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са ██████████ ██████████ом и то мајке ██████████ ██████████, сестара ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████ и брата ██████████ ██████████, те да је констатована вероватноћа сродства од 99,99999%.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ под бројем КТА 146/06 од 05.09.2006. године о обдукцији тела број 3, утврђено је да је дана 02.09.2006. године у хали Шејковача у Санском Мосту, извршена обдукција мртвог тела ██████████ ██████████ од оца ██████████, рођеног 05.02.1970. године у Залину, општина Босанска Крупа, које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године доведено у халу Шејковача у Сански Мост. Од одеће је констатовано: плаве спортске гаће, кончасти остаци плавих фармерица и део сивог прекривача. Констатовано је да мека ткива недостају, да су кости опране и сложене у међусобном природном положају. На костима лобање, претежно на бази лобање се налазе вишеструки преломи са мањком кости, који захватају и лице. Одвојено је пронађен уломак горње вилице, а на доњој вилици се налази прелом на левој страни. Констатован је и прелом 3. и 7. вратног пршљена кичме. Ребра, љуске лопатица и кости карлица су слабије очуване са местимичним преломима. На десној натколеници се налази вишеструки прелом са мањком кости, а на десној лисној кости у горњој трећини налази се неправилно задебљање од старог прелома. Од патолошко-анатомских дијагноза констатовани су: прелом костију лобање и лица, прелом 3. и 7. вратног пршљена кичме, прелом десне

натколенице и стари прелом десне лисне кости. Према оштећењима костију се закључује да је ██████████ умро насилном смрћу, услед стрелних рана главе, врата и десне натколенице. Остала оштећења костију су посмртне природе. Према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 18-21 година, висине 172-178цм. Узети су зуби бр. 25, 26 и 37, као и узорак кости из десне натколенице за ДНК анализу. Идентификација је извршена према ДНК налазу, а АМ-ПМ подаци и препознавање предмета су у складу са ДНК налазом.

Увидом у записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 3 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-05/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судскомедицинска и криминалистичко техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића, члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Констатовано је да је од одеће и обуће пронађен само плави шорц (фотографија бр.4), а прегледом остатака мртвог тела од личних ствари и докумената није пронађено ништа. Прегледани посмртни остаци представљају скелет одрасле мушке особе са потпуним губитком меких ткива – комплетна скелетизација, (фотографије бр. 1 до 3 и 8 до 10). Присутни скелетни остаци су реконструисани тако да су све присутне кости доведене у одговарајућу анатомску позицију (фотографије бр. 1 до 3 и 8 до 10). Констатовано је да су кости скелета скоро у целости присутне, а да недостају кости шака и стопала делимично. Лобања је делимично очувана. Кости крова лобање су делимично очуване, а делимично потпуно вишеструко полломљене, при чему фрагменти појединих костију недостају. Кости лица такође су потпуно вишеструко полломљене,са недостатком појединих фрагмената костију. Горња вилица је цела, а доња је преломљена у висини леве половине корпуса (фотографије бр. 5 до 7). Прегледом скелетних остатака констатоване су следеће повреде коштаног система:десни фемур у горњој трећини потпуно вишеструко полломљен и десна улна у доњој трећини преломљена. Потпуно вишеструки преломи леве скапуле и десне карлице имају карактеристике ломова који су настали постмортално – тафономски преломи. На десној фибули у горњој трећини и левом талусу констатовани су већи неправилни коштани калуси, који су настали као последицаживотно сраслих прелома костију на месту настанка калуса.(фотографије

бр. 8 до 12) Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу под ознаком „ДНК-БЛ-860“.

Увидом у ДНК извештај ISMP ознака случаја:VL 860 Мп/Мх од 15.06.2006. године на име ██████████ ██████████, утврђено је да је ДНК профил добијен из узорака кости VL 860 Мп/Мх упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са ██████████ ██████████ ома и то мајке ██████████ ██████████ и оца ██████████ ██████████, те да је констатована вероватноћа сродства од 99,999967%.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ под бројем КТА 146/06 о обдукцији тела број 4, утврђено је да је дана 07.06.2008. године извршена обдукција, а дана 11.02.2010. године у хали Шејковача у Санском Мосту реобдукција мртвог тела ██████████ ██████████ од оца ██████████, рођеног 28.10.1966. године у Окречу, општина Сански Мост, које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године доведено у халу Шејковача у Сански Мост. Од одеће није пронађено ништ. Констатовано је да мека ткива недостају, да су кости опране и сложене у међусобном природном положају. На десној теменој кости се налази рупичасти пробој до 5мм, а око пробоја се налази скоро кружни прелом вањске плохе промера 10 мм са малим утиснућем. На костима лица, осим оштећења крајњих делова горње вилице, нема других промена. На доњој вилици на десној страни се налази потпуни прелом, а недостаје горњи део леве гране. Нађен је прелом 7. и 8. левог и 5. и 8. десног ребра и прелом леве надлактице у средњем делу са мањком кости. Од патолошко-анатомских дијагноза констатовани су: мали пробојни прелом са околним преломом вањске плохе на десној теменој кости, прелом 7. и 8. левог и 5. и 8. десног ребра, прелом десне стране доње вилице, прелом леве надлактице са мањком кости и прелом леве натколенице са мањком кости, а констатована је слабија очуваност крајњих делова горње вилице и лопатица. Према оштећењима костију се закључује да је ██████████ ██████████ умро насилном смрћу услед стрелних рана грудног коша, леве надлактице и леве натколенице. Остала оштећења костију сумогла настати ударцем тупо-тврдим предметом, могуће и посмртно. Према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 24-28 година, висине 177-183цм. Узети су зуби бр. 34 и 35 као и узорци кости надлактице и натколенице за ДНК анализу. Идентификација је извршена према ДНК налазу, а АМ-ПМ подаци и препознавање предмета су у складу са ДНК налазом.

Увидом у записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 4 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-05/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судскомедицинска и криминалистичко техничка обрада мртвих тела која су

ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића, члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Констатовано је да од обуће, одеће, личних ствари и докумената није пронађено ништа . Прегледани посмртни остаци представљају скелет одрасле мушке особе са потпуним губитком меких ткива – комплетна скелетизација, (фотографије бр. 1 до 3 и 9 до 11). Присутни скелетни остаци су реконструисани тако да су све присутне кости доведене у одговарајућу анатомску позицију (фотографије бр. 1 до 3 и 9 до 11). Констатовано је да су кости скелета скоро у целости присутне, а да недостају кости стопала делимичн, кости шака највећим делом, стернум, лева патела и 9. и 10. торакални пршљен (фотографије бр. 1 до 3 и 9 до 11). Лобања је у целости очувана. Кости крова лобање су очуване, као и кости лица. Горња вилица је цела, а доња је преломљена у висини почетка десног рамуса и у висини левог артикуларног наставка. (фотографије бр. 4 до 8). Прегледом скелетних остатака констатоване су следеће повреде коштаног система: леви хумерус у средишњем делу потпуно вишеструко поломљен, више ребара са леве стране потпуно вишеструко поломљено, као и леви фемур у средишњем делу, потпуно вишеструки преломи обе скапуле имају карактеристике ломова који су настали постмортално – тафономски преломи (фотографије бр. 9 до 14). Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу под ознаком „ДНК-БЛ-861“.

Увидом у ДНК извештај ICMP ознака случаја:BL 861 од. године на име ██████████ ██████████ утврђено је да је ДНК профил добијен из узорка кости BL 862 RF упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са ██████████ ██████████ и то оца ██████████ ██████████ и браће ██████████ ██████████ и ██████████ те да је констатована вероватноћа сродства од 99,98%.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ под бројем КТА 146/06 од 05.09.2006. године о обдукцији тела број 5, утврђено је да је дана 02.09.2006. године у хали Шејковача у Санском Мосту, извршена обдукција мртвог тела ██████████ Енеса од оца Заима, рођеног 17.10.1967. године у Окречу, општина Сански Мост, које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године доведено у халу Шејковача у Сански Мост. Од одеће је констатовано: тамно плави каиш и трегери, етикета са словом Б, уз тело је запримљено и једно зрно метка 25x9мм. Даље је констатовано да мека ткива недостају, да су кости опране и сложене у међусобном природном положају. На костима лобање, претежно на бази лобање се налазе

вишеструки преломи са мањком кости, који захватају и лице. Одвојено је констатован и уломак горње вилице. На чеоној кости у средњем делу се налази прелом са мањком кости који се наставља у више преломних пукотина. На доњој вилици се налази прелом на левој страни. Констатован је и прелом 5. слабинског пршљена кичме и прелом доњег дела леве лакатне кости. На обе гољенице у горњој трећини се налазе преломи са мањком кости. Лева лисна кост је са три уломка. Од патолошко-анатомских дијагноза констатовани су: прелом костију лобање и лица, прелом 5. слабинског пршљена кичме, прелом леве лакатне кости, прелом обе голенице и леве лисне кости. Према оштећењима костију се закључује да је ████████ Енес умро насилном смрћу, услед стрелних рана главе, грудног коша и обе потколенице. Остала оштећења костију су посмртне природе. Према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 26-30 година, висине 168-174цм. Узет је зуб бр. 38, као и узорак кости из десне надлактице и натколенице за ДНК анализу. Идентификација је извршена према ДНК налазу, а АМ-ПМ подаци и препознавање предмета су у складу са ДНК налазом.

Увидом у записник о судскомедицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 5 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-08/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судскомедицинска и криминалистичко техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића, члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Констатовано је да је од одеће и обуће пронађено: остаци одевних предмета са плавим платненим каишемили трегером и са плавим рајсфершлусом и ознака – етикета одевног предмета са ознаком „б“ (фотографија бр.4) а од личних ствари и докумената није пронађено ништа. Прегледани посмртни остаци представљају скелет одрасле мушке особе са потпуним губитком меких ткива – комплетна скелетизација, (фотографије бр. 1 до 3 и 9 до 11). Присутни скелетни остаци су реконструисани тако да су све присутне кости доведене у одговарајућу анатомску позицију (фотографије бр. 1 до 3 и 9 до 11). Констатовано је да су кости скелета скоро у целости присутне, а да недостају кости шака и стопала највећим делом, тело грудне кости делимично, 6. и 12. торакални пршљен и обе пателе. Лобања је делимично очувана. Кости крова лобање су делимично очуване, а кости лица највећим делом недостају, очувана је само лева јагодична кост. Кости базе лобање

делимично недостају, а кости крова лобање у предњем делу су потпуно вишеструко поломљене. Након реконструкције коштаних фрагмената констатовано је да недостаје један фрагмент у средишњем делу љуске чеоне кости. Десна горња вилица је цела, а лева горња вилица недостаје, те није било могуће утврдити зубни статус исте, док је доња вилица цела (фотографије бр. 5 до 8) Прегледом скелетних остатака констатоване су следеће повреде коштаног система: лева улна у доњој трећини преломљена, лева фибула у горњој трећини преломљена – недостаје фрагмент исте и десна тибиа у горњој трећини потпуно вишеструко поломљена (фотографије бр. 5 до 8) Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу под ознаком „ДНК-БЛ-862“.

Увидом у ДНК извештај ICMP ознака случаја:BL 862 RF од 13.06.2006. године на име ██████████ ██████████, утврђено је да је ДНК профил добијен из узорка кости BL 862 RF упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са ██████████ ██████████ и то мајке ██████████ ██████████, оца ██████████ ██████████ и сина ██████████ Един ██████████, те да је констатована вероватноћа сродства од 99,99999%.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ под бројем КТА 146/06 од 06.09.2006. године о обдукцији тела број 6, утврђено је да је дана 02.09.2006. године у хали Шејковача у Санском Мосту, извршена обдукција мртвог тела ██████████ ██████████ од оца ██████████, рођеног 17.02.1968. године у Окречу, општина Сански Мост, које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године доведено у халу Шејковача у Сански Мост. Од одеће је констатовано: купаће гаће и зелене панталоне. Даље је констатовано да мека ткива недостају, да су кости опране и сложене у међусобном природном положају. Кости лобање, лица и доња вилица су присутне и да осим утиснућа љуске лојеве слепоочне кости, друге промене нису пронађене. Констатован је прелом 12. грудног и 1. слабинског пршљена кичме, прелом са мањком кости десне палчане кости и леве лакатне кости, као и да су ребра обострано, љуска леве лопатице и крило десне карличне кости слабије очуване. Од патолошко-анатомских дијагноза констатовани су: утиснуће љуске леве слепоочне кости, прелом 12. грудног и 1. слабинског пршљена кичме, прелом десне палчане кости и леве лакатне кости и слабија очуваност ребара обостран, љуске леве лопатице и крило десне карличне кости. Према оштећењима костију се закључује да је ██████████ ██████████ умро насилном смрћу, услед стрелних рана грудног коша, слабинске кичме и обе руке. Остала оштећења костију су могла настати ударцима тупотврдим предметом, али и посмртно. Према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 25-30 година, висине 171-177цм. Узети су зуби бр. 16 и 17, као и узорак кости из десне натколенице за ДНК анализу. Идентификација је извршена према ДНК налазу, а АМ-ПМ подаци и препознавање предмета су приближно у складу са ДНК налазом.

Увидом у записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 6 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица

Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-09/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судскомедицинска и криминалистичко техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића, члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Констатовано је да је од одеће пронађено: купаће гаће и зелене цивилне панталоне, а да од личних ствари и докумената није пронађено ништа. Прегледани посмртни остаци представљају скелет одрасле мушке особе са потпуним губитком меких ткива – комплетна скелетизација, (фотографије бр. 1 до 3 и 12 до 14). Присутни скелетни остаци су реконструисани тако да су све присутне кости доведене у одговарајућу анатомску позицију (фотографије бр. 1 до 3 и 12 до 14). Констатовано је да су кости скелета скоро у целости присутне, а да недостају кости шака и стопала највећим делом, 2. цервикални пршљен и 1. лумбални пршљен. Лобања је у целости очувана. Кости крова лобање су очуване, као и кости лица, горња и доња вилица (фотографије бр. 7 до 11). Прегледом скелетних остатака констатоване су следеће повреде коштаног система: десни радијус у доњој трећини потпуно вишеструко поломљен, као и лева улна у средишњем делу. Потпуно вишеструки преломи десне карлице и више ребара обострано имају карактеристике ломова који су настали постмортално – тафономски преломи (фотографије бр. 12 до 17). Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу под ознаком „ДНК-БЛ-863“.

Увидом у ДНК извештај ИСМР ознака случаја:ВЛ 863 RF од 06.07.2006. године на име ██████████ ██████████, утврђено је да је ДНК профил добијен из узорка кости ВЛ 863 RF упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са ██████████ ██████████ и то мајке ██████████ ██████████ и оца ██████████ ██████████, те да је констатована вероватноћа сродства од 99,99999%.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ од 22.11.2008. године о обдукцији тела број 7, утврђено је да је дана 22.11.2008. године у хали Шејковача у Санском Мосту, извршена обдукција мртвог тела ██████████ ██████████ од оца ██████████, званог ██████████ рођеног 15.04.1965. године у Побрежју, општина Сански Мост, које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године доведено у халу

Шејковача у Сански Мост. Констатовано је да су посмртни остаци запримљени без одеће. Мека ткива недостају, а кости су опране и сложене у међусобном природном положају. У пределу лење и десне слепоочне стране лобање, као и у пределу десне очне дупљеи горње вилице се налазе преломи костију са мањком кости. На левој страни доње вилице се налази прелом без мањка кости. Такође је констатован прелом леве лакатне кости у средишњем делу без мањка кости, а на осталим костима, осим слабије очуваности ребара и лопатица, друге промене нису нађене. Од патолошко-анатомских дијагноза констатовани су: прелом костију лобање и лица, прелом доње вилице, прелом леве лакатне кости и слабија очуваност горњег краја десне натколенице и предњих делова карличних кости. Према оштећењима костију се закључује да је ██████████ умро насилном смрћу, услед стрелне ране главе. Остала оштећења костију су могла настати посмртно. Према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 25-30 година, висине 173-181цм. Узет је зуб бр. 38, као и узорак кости из десне натколенице и надлактице за ДНК анализу. Идентификација је извршена према ДНК налазу, а АМ-ПМ подаци и препознавање предмета су приближно у складу са ДНК налазом.

Увидом у записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 7+8 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-04/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судскомедицинска и криминалистичко техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића, члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Констатовано је да је од одеће, обуће, личних ствари и докумената није пронађено ништа. Спољашњим прегледом посмртних остатака констатовано је присуство следећих скелетних остатака: више фрагмената костију лобање, више фрагмената десних и левих ребара, неколико целих ребара, фрагмент грудне кости, више пршљенова, три пателе, више костију шака и више костију стопала (фотографије бр. 1 до 8). Констатовано је да прегледани скелетни остаци представљају кости људског порекла, које потичу од најмање две различите особе. Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу.

Увидом у ДНК извештај IСМР ознака случаја: ВL 862 RH од 08.01.2007. године на име ██████████, утврђено је да је ДНК профил добијен из узорка кости упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са ██████████ и то брата ██████████ и оца ██████████ те да је констатована вероватноћа сродства од 99,9997%.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ под бројем КТА 146/06 Јама „Звечарка“ од 06.09.2006. године о обдукцији тела број 9, утврђено је да је дана 02.09.2006. године у хали Шејковача у Санском Мосту, извршена обдукција мртвог тела ██████████ од оца ██████████, рођеног 15.05.1969. године у Муслиманској Јасеници, општина Босанска Крупа, које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године довежено у халу Шејковача у Сански Мост. Од одеће је констатовано: црвени џемпер са попречним белим и плавим пругама, плаве чарапе са плавим шарамма, дубоке црне футроване ципеле са рајсфершлусом, остаци беле кошуље и шарени остаци покривача. Даље је констатовано да мека ткива недостају, да су кости опране и сложене у међусобном природном положају. На костима лобање нема промена а кости лица су у уломцима. Доња вилица је без промена, а неколико грудних пршљенова, ребра, љуске лопатица и карличне кости су слабо очуване, делом са преломима. Од патолошко-анатомских дијагноза констатовани су: прелом костију лица, слабија очуваност грудних пршљенова, ребара, лопатица и карличних костију. Према оштећењима костију се закључује да узрок смрти ██████████ није установљен, а према околностима да је тело нађено у масовној гробници са телима умрлих насилном смрћу се закључује да је смрт насилна. Преломи костију лица су могли настати ударцем тупотврдим предметом, док су остала оштећења костију претежно посмртне природе. Према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 24-28 година, висине 189-196цм. Узети су зуби бр. 14, 15,16, 17, 24 и 26 и као и узорак кости из десне натколенице за ДНК анализу. Идентификација је извршена према ДНК налазу, а АМ-ПМ подаци и препознавање предмета су приближно у складу са ДНК налазом.

Увидом у записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 9 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-11/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана,

специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића, члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Констатовано је да је од одеће и обуће пронађено: остаци црвеног џемпера дугих рукава са тамно плавим и светло плавим попречним уским пругама, плаве танке кратке чарапе са белим шарама и дубоке футроване ципеле на копчањецпомоћу рајсфершлуса са стране (фотографија бр. 4 до 6), а да од личних ствари и докумената није пронађено ништа. Прегледани посмртни остаци представљају скелет одрасле мушке особе са потпуним губитком меких ткива – комплетна скелетизација, (фотографије бр. 1 до 3 и 15 до 17). Присутни скелетни остаци су реконструисани тако да су све присутне кости доведене у одговарајућу анатомску позицију (фотографије бр. 1 до 3 и 15 до 17). Констатовано је да су кости скелета скоро у целости присутне, а да недостају цервикални пршљенови – од 2. до 7., 1. и 11. торакални пршљен, кости шака делимично и дршка грудне кости (фотографије бр. 1 до 3 и 15 до 17). Лобања је највећим делом очувана. Кости крова лобање су очуване, а кости лица и кости базе лобање потпуно вишеструко поломљене- фрагменти појединих костију недостају. Горња и доња вилица су целе (фотографије бр. 7 до 14). Прегледом скелетних остатака констатоване су следеће повреде коштаног система: потпуно вишеструки преломи скапула, више пршљенова и десне карлице имају карактеристике ломова који су настали постмортално – тафономски преломи (фотографије бр. 12 до 17). Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу под ознаком „ДНК-БЛ-864“.

Увидом у ДНК извештај ISMP ознака случаја: BL 864 RF и BL 869 Mx од 06.07.2006. године на име ██████████ ██████████, утврђено је да је ДНК профил добијен из узорка кости BL 864 RF и BL 869 Mx упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са ██████████ ██████████ и то мајке ██████████ ██████████, оца ██████████ ██████████ и ћерке ██████████ ██████████, те да је констатована вероватноћа сродства од 99,999944%.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ од 06.09.2006. године о обдукцији тела број 10, утврђено је да је дана 02.09.2006. године у хали Шејковача у Санском Мосту, извршена обдукција мртвог тела ██████████ ██████████ од оца ██████████, рођеног 15.06.1970. године у Окречу, општина Сански Мост, које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године доведено у халу Шејковача у Сански Мост. Од одеће је констатовано: купаће гаће са белим пругама са стране, остаци два каиша са металним спонама. Констатовано да мека ткива недостају, да су кости опране и сложене у међусобном природном положају. На костима лобање на десној страни се налази преломна пукотина у облику слова Т, с тим да је попречна црта постављена у правцу горе-доле, а усправни део је попречно постављен и знатно краћи.

На костима лица и доњој вилици нема промена. Констатован је прелом 10. грудног пршљена кичме, прелом 2,5,6. и 7. десног ребра, као и прелом са мањком кости на средишњем делу леве натколенице. Од патолошко-анатомских дијагноза констатовани су: прелом десне стране лобање, прелом 10. грудног пршљена кичме, прелом грудне кости, прелом 2,5,6. и 7. десног ребра и прелом леве натколенице. Према оштећењима костију се закључује да је ██████████ умро насилном смрћу, услед стрелних рана грудног коша и леве натколенице. Прелом десне стране лобање је могао настати ударцима тупотврдим предметом, али и посмртно. Према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 24-28 година, висине 172-179цм. Узети су зуби бр. 17 и 18, као и узорак кости из десне надлактице за ДНК анализу. Идентификација је извршена према ДНК налазу, а АМ-ПМ подаци и препознавање предмета су у складу са ДНК налазом.

Увидом у записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 10 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-12/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судско-медицинска и криминалистичко техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића, члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Констатовано је да је од одеће пронађено: плаве купаће гаће са белом пругом са леве стране, а да од личних ствари и докумената није пронађено ништа. Прегледани посмртни остаци представљају скелет одрасле мушке особе са потпуним губитком меких ткива – комплетна скелетизација, (фотографије бр. 1 до 3, 10 и 11). Присутни скелетни остаци су реконструисани тако да су све присутне кости доведене у одговарајућу анатомску позицију (фотографије бр. 1 до 3, 10 и 11). Констатовано је да су кости скелета скоро у целости присутне, а да недостају кости шака највећим делом и кости стопала већим делом, 4. цервикални пршљен и 3. торакални пршљен. Лобања је у целости очувана. Кости крова лобање су очуване, као и кости лица, горња и доња вилица (фотографије бр. 5 до 9). Прегледом скелетних остатака констатоване су следеће повреде коштаног система: леви фемур у горњој трећини потпуно вишеструко поломљен. (фотографије бр. 11 и 12). Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу под ознаком „ДНК-БЛ-865“.

Увидом у ДНК извештај ICMP ознака случаја:BL 865 RH од 06.07.2006. године на име ██████████ ██████████, утврђено је да је ДНК профил добијен из узорка кости BL 865 RH упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са ██████████ ██████████ и то мајке ██████████ ██████████ и оца ██████████ ██████████, те да је констатована вероватноћа сродства од 99,9999%.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ од 16.08.2008. године о обдукцији тела број 11, утврђено је да је дана 02.09.2006. и 16.08.2008. године у хали Шејковача у Санском Мосту, извршена обдукција мртвог тела ██████████ Един ██████████ од оца ██████████, рођеног 29.08.1970. године у Босанској Крупи, које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године доведено у халу Шејковача у Сански Мост. Од одеће је констатовано: плаве купаће гаће, смеђе панталоне са уским уздужним пругама, остаци каиша са металном споном, остаци шаторског крила и комад танке плетене жице. Констатовано да мека ткива недостају, а да су кости опране и сложене у међусобном природном положају. На костима лобање и лица нема промена. На доњој вилици се налази прелом на левој страни. Такође је констатован прелом десне надлактице са мањком кости, док су ребра, грудни и слабински пршљени кичме претежно у уломцима. На крилима карличних костију и на споју леве седалне и стидне кости се налазе преломи, као и на крсној кости. Љуске лопатица, горњи крај десне локатне кости и унутрашњи крај десне кључне кости су слабије очувани. Од патолошко-анатомских дијагноза констатовани су: прелом доње вилице, прелом десне надлактице, преломи грудних и слабинских пршљенова и ребара обострано, као и слабија очуваност лопатица, карличних костију, крсне кости, десне кључне кости и горњег краја десне лисне кости. Према оштећењима костију се закључује да је ██████████ Един умро насилном смрћу, услед стрелних рана грудног коша и десне надлактице. Прелом доње вилице је могао настати ударцем тупотврдим предметом, али и посмртно, док су остала оштећења костију претежно посмртне природе. Према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 22-28 година, висине 173-178цм. Узети су зуби бр. 16 и 26, као и узорак кости из десне натколенице за ДНК анализу. Идентификација је извршена према ДНК налазу, а АМ-ПМ подаци су приближно у складу са ДНК налазом.

Увидом у записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 11 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг Марић Милка, под бројем БЛ-13/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судскомедицинска и

криминалистичко техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића, члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Констатовано је да је од одеће пронађено: остаци плавих купаћих гаћа и смеђе панталоне са уским уздужним белим пругама (фотографије бр. 4 и 6), а да од личних ствари и докумената није пронађено ништа. Прегледани посмртни остаци представљају скелет одрасле мушке особе са потпуним губитком меких ткива – комплетна скелетизација, (фотографије бр. 1 до 3 и 10 до 12). Присутни скелетни остаци су реконструисани тако да су све присутне кости доведене у одговарајућу анатомску позицију (фотографије бр. 1 до 3 и 10 до 12). Констатовано је да су кости скелета скоро у целости присутне, а да недостају цервикални пршљенови од 4. до 7., торакални пршљенови 3,9,10,11. и 12., лумбални пршљенови – 1,2. и 3., као и кости шака и стопала највећим делом. Лобања је у целости очувана. Кости крова лобање су очуване, као и кости лица и горња вилица. Доња вилица је преломљена – недостаје леви рамус (фотографије бр. 7 до 9). Прегледом скелетних остатака констатоване су следеће повреде коштаног система: десни хумерус у горњој трећини потпуно вишеструко поломљен. Потпуно вишеструки преломи присутних пршљенова, скапула више ребара, сакрума и карлица имају карактеристике ломова који су настали постмортално – тафономски преломи. вишеструки преломи (фотографије бр. 10 до 14). Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу под ознаком „ДНК-БЛ-866“.

Увидом у ДНК извештај ИСМР ознака случаја: ВЛ 866 Мх од 06.07.2006. године на име ████████ Един, утврђено је да је ДНК профил добијен из узорка кости ВЛ 866 Мх упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са ████████ Един ████████ и то мајке ████████ ████████ и оца ████████ ████████, те да је констатована вероватноћа сродства од 99,99999%.

Увидом у Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ од 06.09.2006. године о обдукцији тела број 13, утврђено је да се у овом извештају наводи да је дана 02.09.2006. у хали Шејковача у Санском Мосту, извршена обдукција мртвог тела ████████ ████████ од оца ████████, рођеног 11.07.1967. године у Босанској Крупи, које је ексхумирано на локалитету Сански Мост Л. Паланка – Стјепановићи „Јама Звечарка“ дана 23.-27.03.2006. године, затим превезено у костурницу у Бања Луку, одакле је дана 01.08.2006. године доведено у халу Шејковача у Сански Мост. Међутим у свом даљем току овај извештај је по садржаним подацима идентичан извештају др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ од 16.08.2008. године о обдукцији тела број 11, будући да се у истом наводи да је од одеће констатовано: плаве купаће гаће, смеђе панталоне са уским уздужним пругама, остаци каиша са металном споном, остаци шаторског крила и

комад танке плетене жице, да је констатовано да мека ткива недостају, а да су кости опране и сложене у међусобном природном положају, да на костима лобање и лица нема промена, да се на доњој вилици налази прелом на левој страни, да је такође костатован прелом десне надлактице са мањком кости, да су ребра слабије очувана са више прелома, да се на крилима карличних костију и на споју леве седалне и стидне кости се налазе преломи, као и на крсној кости. да су љуске лопатица, горњи крај десне лакатне кости и унутрашњи крај десне кључне кости слабије очувани. У оба извештаја се наводи да према подацима антрополога, кости припадају мушкарцу процењене старости 22-28 година, висине 173-178цм и да су узети зуби бр. 16 и 26, као и узорак кости из десне натколенице за ДНК анализу. Међутим, увидом у записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвог тела број 13 Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске др Каран Жељка и дипломираног инг. Марић Милка, под бројем БЛ-15/2006-ОТ од 15.04.2006. године, са припадајућом фото документацијом и то да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада извршене су по наредби надлежног тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића, члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. **Није констатовано да је уз тело пронађено било шта од обуће и одеће, личних ствари и докумената.** Прегледани посмртни остаци представљају скелет одрасле мушке особе са потпуним губитком меких ткива – комплетна скелетизација, (фотографије бр. 1 до 3 и 7 до 9). Присутни скелетни остаци су реконструисани тако да су све присутне кости доведене у одговарајућу анатомску позицију (фотографије бр. 1 до 3 и 7 до 9). Констатовано је да су кости скелета скоро у целости присутне, а да недостају торакални пршљенови 1,4,5,9,11. и 12., кости шака и стопала највећим делом, као и стернум и више ребара обострано. Све кости лица и лобање су потпуно вишеструко полумљене - фрагменти појединих костију недостају. Десна горња вилица је преломљена – недостаје фрагмент исте. **Горња лева вилица је цела, као и доња вилица** (фотографије бр. 4 до 6). **Прегледом скелетних остатака констатоване су следеће повреде коштаног система: потпуно вишеструки преломи скапула, пршљенова и карличних костију, који имају карактеристике ломова који су настали постмортално – тафономски преломи (фотографије бр. 10 до 14).** Са скелетних остатака након обраде тела скинут је коштани узорак за ДНК анализу под ознаком „ДНК-БЛ-868“. Дакле, на основу овог извештаја, поуздано је, ван сваке разумне сумње утврђено да насупрот подацима из извештаја др Мирослава Ракочевића, уз тело број 13 није пронађено било шта од обуће и одеће, личних ствари и докумената,

да је доња вилица, насупротив подацима из извештаја др Ракочевића код тела број 13 очувана, те да су констатоване сасвим друге повреде коштаног система, те је утврђено да се у извештају др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ од 06.09.2006. године о обдукцији тела број 13 (тело [REDACTED] [REDACTED]), очигледном омашком наведени подаци који се односе се на тело број 11 (тело [REDACTED] Един).

Увидом у ДНК извештај ИСМР ознака случаја: ВЛ 868 Мх од 06.07.2006. године на [REDACTED] [REDACTED], утврђено је да је ДНК профил добијен из узорка кости ВЛ 868 Мх упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са [REDACTED] [REDACTED] и то мајке [REDACTED] [REDACTED], супруге [REDACTED] [REDACTED] и ћерке [REDACTED] [REDACTED], те да је констатована вероватноћа сродства од 99,966%.

Увидом у фотодокументацију Кантоналног МУП-а Бихаћ број СЛ/06, обдукција 12 тела, јама „Звечарка“ од 06.09.2006. године утврђено је да иста садржи укупно 25 фотографија обдукције извршене дана 02.09.2006. године, при чему су је фотографијама видљив изглед тела на којима се уочава потпуни недостатак меких ткива, а присутне кости су доведене у одговарајућу анатомску позицију.

Увидом у Записник Кантоналног МУП-а, Унско-санског кантона, Управе полиције, Сектора криминалистичке полиције о извршеним обдукцијама и реобдукцијама девет тела, сачињен под бројем 05-1/04-5-640/08 дана 18.08.2008. године, утврђено је да су дана 16.08.2008. године у Идентификационом центру – хала „Шејковача“, општина Сански Мост извршене обдукције и реобдукције 9 тела са подручја Приједора и Санског Моста, од стране патолога и вештака за судску медицину прим.др Мирослава Ракочевића, при чему је под редним бројем 2. заведена обдукција тела бр.11, [REDACTED] Един, од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED], рођен 29.08.1970. године у Босанској Крупи, ексхумиран 27.03.2006. године на локалитету „Јама Звечарка“, општина Сански Мост, за кога је од одеће и предмета евидентирано: панталоне смеђе боје, купаће гаће плаве боје, остаци каиша смеђе боје и 8 комада металних спона сиве боје.

Увидом у Записник о судско-медицинској и криминалистичко-техничкој обради мртвих тела број БЛ-04/2006 ОТ Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Владе Републике Српске сачињен од стране др Жељка Карана дана 15.04.2006. године, утврђено је да је у периоду од 30.03. до 11.04.2006. године, на захтев надлежних правосудних органа, у Центру за обдукцију и идентификацију Бања Лука, извршена судско-медицинска и криминалистичко-техничка обрада мртвих тела која су ексхумирана у периоду 23.03. до 27.03.2006. године из масовне гробнице „Јама Звечарка“ – село Стјепановићи, општина Сански Мост. Судскомедицинска и криминалистичко техничка обрада извршене су по наредби надлежног Тужиоца из Бања Луке, Митровић Бранка, уз присуство Мр. сци.мед. Др Жељка Карана, специјалисте за судску медицину, руководиоца експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске, дипл. инг. Милка Марића,

члана експертског тима Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске и Милана Иванчевића, службеника Канцеларије за тражење несталих и заробљених лица Републике Српске. Такође је констатовано да обрађена мртва тела прати потребна фотодокументација на којој су приказани карактеристични детаљи који су пронађени на мртвим телима, да су из масовне гробнице „Јама Звечарка“ са напред наведене локације извађени посмртни остаци који су допремљени у Центар за обдукцију и идентификацију који се налази у ул. Степе Степановића бр. 272, насеље Ада у Бања Луци, да су на пластичним врећама у којима су били смештени посмртни остаци биле ознаке од броја 1 до броја 13 и натпис „Јама Звечарка:Стјепановићи:Сански Мост. Констатовано је да је извршен преглед ексхумираних скелетних остатака, који су приликом обраде разврстани према важећим форензичко-антрополошким критеријумима расоцијације скелетних остатака у циљу утврђивања укупног броја ексхумираних тела, након чега је свако тело посебно судско-медицински и криминалистичко-технички обрађено, те да је за свако урађена посебна детаљна фотодокументација и посебан записник, као и да су са реасоцираних скелетних остатака током обраде теласкинути коштани узорци за ДНК анализу под ознакама: „ДНК-БЛ-858“, „ДНК-БЛ-859“, „ДНК-БЛ-860“, „ДНК-БЛ-861“, „ДНК-БЛ-862“, „ДНК-БЛ-863“, „ДНК-БЛ-864“, „ДНК-БЛ-865“, „ДНК-БЛ-866“, „ДНК-БЛ-867“, „ДНК-БЛ-868“, „ДНК-БЛ-869“ и „ДНК-БЛ-870“. На основу свега наведеног, дато је мишљење да прегледани скелетни остаци представљају кости људског порекла, које потичу од најмање 12 особа мушког пола, од којих је једна особа веома млада – животне доби око 20 година.

Увидом у списак лица са личним подацима који су ексхумирани из јаме „Звечарка“ Кантоналног МУП, Треће полицијске управе Сански Мост, број 05-1/08-1-1-21/12 од 13.02.2012. године, утврђено је да је исти достављен Кантоналном тужилаштву Бихаћ и да садржи личне податке случајева који у ексхумирани у периоду 23.-27.03.2006. године на подручју општине Сански Мост, на локалитету С.Мост-Л.Паланка-Стјепановићи-Јама Звечарка, и то за лица:

- [REDACTED] [REDACTED] (тело бр. 1), [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

- [REDACTED] [REDACTED] (тело бр.2), [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

- [REDACTED] [REDACTED] (тело бр. 3), [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

- [REDACTED] [REDACTED] (тело бр. 4), [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

- [REDACTED] (тело бр. 5), [REDACTED]

- [REDACTED] [REDACTED] (тело бр. 6), [REDACTED]

- [REDACTED] (тело бр. 7), [REDACTED]

- [REDACTED] [REDACTED] (тело бр. 8), [REDACTED]

- [REDACTED] [REDACTED] (тело бр. 9), [REDACTED]

- [REDACTED] Един (тело бр. 10) [REDACTED]

- [REDACTED] [REDACTED] (тело бр. 11) [REDACTED]

Увидом у Цртеж лица места Основне школе „Петар Кочић“ Босанска Крупа, Републичког секретаријата за унутрашње послове Центра службе безбедности Бихаћ, Станица јавне безбедности Босанска Крупа од 03.04.1996. године утврђено је да се ради о техничком цртежу сачињеном у размери 1:100, на коме су приказане димензије и положај просторија у делу зграде Основне школе „Петар Кочић“ и Босанској Крупи у којем се налази фискултурна дворана. Бројем 25. је означен ходник који из фискултурне дворане води у просторије школе. У том ходнику, гледано из правца просторија школе, са леве стране се налази спољашњи улаз у фискултурну дворану, означен бројем 26, а нешто ниже са десне стране се налазе врата просторије за смештај опреме у којој су били смештени затвореници који су били регистровани код МЦК, која просторија је означена бројем 20, а на крају поменутог ходника налазе се врата фискултурне дворане, која је означена бројем 21. Дуж саме фискултурне сале, а лево од ходника који води у просторије школе, пружа се ходник дужине 25 м, означен бројем 19. чијом се левом страном ређају просторије: 2 ВЦ-а и који су кориштени као самице, означени бројем 18 и 17, потом просторија коју су користили стражари, означена бројем 16 и свлачионица која је служила као ћелија за затворенике, означена бројем 15, док се десном страном пружа фискултурна дворана,

која је означена бројем 21. На крају овог ходника се налазе врата свлачионице – хелије за затворенике, која је означена бројем 14, на чијем бочном и чеоном зиду је пронађено укупно 9 оштећења насталих дејством пројектила ватреног оружја. Бројем 12 означена је оборена пројекција левог бочног зида свлачионице број 14, бројевима 1, 2, 3, 4, 5 и 7 су приказана места на којима се налазе оштећења у том зиду настала хицима из ватреног оружја, док је бројем 6 означено оштећење у поменутом зиду настало хицем из ватреног оружја у којем је пронађено зрно калибра 7,62мм. Бројем 13 означена је оборена пројекција чеоног зида свлачионице број 14, а бројевима 8, 9, 10 и 11 су означена места на којима се налазе оштећења у том зиду настала хицима из ватреног оружја. Бројем 23 означена је оборена пројекција десног бочног зида фискултурне дворане, а бројем 22 оштећење у том зиду настало хицем из ватреног оружја, на висини од 1,65м, а на 0,45м од угла дворане који се налази дијагонално од врата.

Увидом у Фото-документацију фискултурне сале Основне школе „Петар Кочић“ Босанска Крупа, Центра службе безбедности Бихаћ, Станица јавне безбедности Босанска Крупа сачињен дана 27.04.1996. године утврђено је да иста садржи укупно 16 фотографија на којима је приказан спољашњи и унутрашњи изглед ОШ „Петар Кочић“ са фискултурном салом, у којој се током 1992. године налазио логор у Босанској Крупи. На фотографији број 1 приказан је ближи изглед зграде ОШ „Петар Кочић“ и део школског дворишта. На истој се уочава фискултурна сала која је ходником (пасарелом) повезана са осталим просторијама школске зграде, као и улаз у фискултурну салу који се налази на крају пасареле, на њеном левом зиду, гледано из правца просторија школе, који улаз је ближе приказан на фотографији број 3. На спољашњем зиду фискултурне сале уочава се неколико мањих прозора који гледају на школско двориште. На фотографији број 4 приказан је изглед ходника фискултурне сале, а на фотографији број 5 је приказана њена унутрашњост. На фотографијама број 6 и 7 приказан је ближи изглед дела фискултурне сале, где је на зиду пронађено оштећење настало хицем из ватреног оружја. На фотографији број 8 приказан је изглед зида свлачионице у којима су се налазили затвореници, гледано са спољашње стране, на чијем левом крају се при врху уочава прозор са решеткама у облику положеног правоугаоника. На фотографијама број 9 и 10 приказан је изглед унутрашњости свлачионице на чијим зидовима се уочавају оштећења настала хицима из ватреног оружја, која су означена стрелицама и бројевима 1, 2, 3, 4, 5 и 6, а на фотографијама број 11, 12, 13, 14 и 15 приказан је ближи изглед оштећења у зиду ове свлачионице, насталих хицима из ватреног оружја која су означена стрелицама и бројевима 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 и 11. На фотографији број 16 приказан је ближи изглед зрна калибра 7,62мм са размерником, пронађеног у оштећењу у зиду обележеном бројем 6.

Чињеницу смрти наведених лица потврђују и наводи исказа сведока [REDACTED], који је у исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 10.08.2012. године у просторијама Треће ПУ Сански Мост по наредби Тужилаштва УНСК Бихаћ број КТ 226795 и на главном претресу изјавио је да се дана 07.07.1992.

године око 23 h са сеоске воде у Окречу са места званог Субле, Харадине, окупило укупно њих дванаест младића, осам из Окреча, он, ██████████, ██████████ звани ██████████, ██████████ звани ██████████, ██████████ звани ██████████, ██████████, ██████████ ██████████ и ██████████ звани ██████████, један из Јасенице – ██████████ звани ██████████ и тројица из Санског Моста из насеља Прибрежје, од којих му је познато да је једном било име ██████████, а имена друге двојице нису му позната. Сви су кренули пешице према подручју Крупе и Бихаћа. На себи нису имали ниједан део војне одеће, сви су били у цивилној гардероби, а од наоружања свако од њих је поседовао по нешто. Он је имао пиштољ калибра 7,62мм са шест комада метака, ██████████ ██████████ је носио пушку „винчестерку“, ██████████ ██████████ је носио аутоматску пушку са преклопним кундаком, а од осталих зна да је било ловачког оружја. Након два или три дана пешачења уз успутно одмарање и стајање дошли су у насеље муслиманска Јасеница код мезарја где су се одмарали око сат времена чекајући ██████████ ██████████ званог ██████████, који је отишао да обиђе своју кућу, а који се вратио изгубљен и утучен и рекао им да је све спаљено. Кренули су даље и ██████████ је био вођа пута обзиром да је познавао терен који је њему, као и већини био непознат, и за њим су ишли све док је био дан, а доласком ноћи зачули су се први пуцњи. Они су претпостављали да су наишли на линије, уплашили су се и успаничили и након одређеног времена и међусобне расправе одлучили су да се врате кући. Вратили су се до мезарја у Јасеници, а обзиром да су се чули пуцњеви наставили су према кући истим путем којим су дошли. Када су пролазили кроз букову шуму и дошли на чистину на њих је отворена пешадијска ватра, а обзиром да је био дан видео је да су остали из групе почели да беже кроз ужи део ливаде према шикари. Не зна шта се све у тим тренуцима дешавало, а он, ██████████ и ██████████ су заједно покушали да пронађу заклоне у шикари и наставили су да се крећу уз брдо обрасло трњем у намери да оду што даље. При врху брда су застали када су чули јауке који су допирали са пропланка и глас ██████████ ██████████ званог ██████████ да виче „Упомоћ, помозите ми, ја сам рањен“. Чуо је након тога псовање и вику, а затим су се чула болна јаукања, али не и пуцњи и њих тројица су наставили да се крећу према кући. Дошли су до насеља које је ██████████ препознао да је то Скуцани Вакуф где је имао рођака и ту су остали код ██████████ рођака и преноћили, а ујутру су кренули према својим кућама у Окреч. Путовали су заједно све до улаза у село Будим, где се ██████████ одвојио од њих намеравајући да кроз Будим иде кући, иако су га они одговарали од тога захтевајући да се иде према Михаљевићу. Тада су га видели последњи пут, а он и ██████████ су дошли у Михаљевић, и обзиром да се ██████████ кога су чекали није појавио, са оружјем су дошли својим кућама. Све време рата он је остао у Окречу где је од стране српских власти ангажован у радни вод и константно је био на физичким радовима на разним подручјима БиХ, посебно на бихаћком ратишту, на подручју Добоја и подручју Градачца, а ██████████ је изашао са конвојем у Карловац.

Сведок ██████████ ██████████, који је био заточен у овом затвору, у свом исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 31.08.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ

226/95-РЗ изјавио је да су у просторији од улаза десно били су притвореници из Поткалина, Дубровника и то [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], а да је почетком јула 1992. године у логор доведено десет младића који су смештени у задњу просторију која је била до просторије у којој је он био затворен. Иако са њима нису могли да контактирају јер су их посебно изводили, знао је да их је било укупно десет, да су их водили да истресају ћебад, а обзиром да је његова мајка из Јасенице међу тим момцима је препознао по родитељима сина [REDACTED] – [REDACTED], синове [REDACTED] и [REDACTED], за које је касније сазнао да се зову Един и [REDACTED], а које је све знао и раније из виђења, а остале тада није познавао, али је од затвореника из Дубовика чуо да су остала седморица момци са Окреча од Санског Моста, да се презивају [REDACTED], а од њихових имена једино је запамтио [REDACTED] и [REDACTED], али се не сећа да ли је било неких других презимена. Стражари су их називали група „Јокс“, који назив им је био исписан сребрном бојом на леђима. У датом исказу на главном претресу, сведок [REDACTED] додао је да момке из Окреча које су стражари називали група „Јокс“ није познавао али му је познато да су сви они били рођаци његове снаје чије је удато презиме [REDACTED], која је као и они из фамилије [REDACTED], а која му је саопштила да су њихова имена: [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], а да су поред младића из Окреча, у истој просторији била још тројица младића из Јасенице које је познавао, а њихова имена су [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED].

Сведок [REDACTED] у датом исказу на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 11.10.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва УСК у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ изјавио је у односу на убиство десет момака из групе коју су стражари звали „Јокс“ и [REDACTED], да се то десило половином августа 1992. године, да зна да је било десет момака групе „Јокс“, да су тројица били његови рођаци и комшије [REDACTED] Един, [REDACTED] – стричевић и [REDACTED], а да је било још седам момака из Окреча, што је сазнао од [REDACTED] и да му је познато од раније да је на подручју Окреча углавном презиме [REDACTED], те је сматрао да су осталих седам затвореника [REDACTED], а овакве наводе сведок [REDACTED] је поновио и на главном претресу.

Чињеницу смрти наведених лица у оптужници потврђују и Изводи из матичне књиге умрлих општине Сански Мост за сва наведена лица лишена живота, а наведена у изреци ове пресуде, као и Изводи из матичне књиге умрлих и то:

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Окреч, под редним бројем 4 за 1997. годину за лице [REDACTED], с тим што је као дан, месец и година смрти, означен датум 29.07.1992. године, а да је место смрти непознато;

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Окреч, под редним бројем 4 за 1998. годину за лице ██████████, с тим што је као дан, месец и година смрти, означен датум 29.07.1992. године, а као место смрти Босанска Крупа;

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Окреч, под редним бројем 3 за 1998. годину за лице ██████████, с тим што је као дан, месец и година смрти, означен датум 29.07.1992. године, а као место смрти Босанска Крупа;

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Окреч, под редним бројем 5 за 1998. годину за лице ██████████, с тим што је као дан, месец и година смрти, означен датум 29.07.1992. године, а као место смрти Босанска Крупа;

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Окреч, под редним бројем 2 за 1998. годину за лице ██████████, с тим што је као дан, месец и година смрти, означен датум 29.07.1992. године, а као место смрти Босанска Крупа;

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Босанска Крупа, која се води за место Босанска Крупа, под редним бројем 19 за 1999. годину за лице ██████████ ██████████, с тим што је као дан, месец и година смрти, означен датум 01.01.1996. године, а као место смрти Босанска Крупа, те да је упис смрти извршен на основу решења суда у Босанској Крупи бр. 149/98 од 03.03.1999. године;

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Босанска Крупа, која се води за место Босанска Крупа, под редним бројем 5 за 1997. годину за лице ██████████ ██████████, с тим што је као дан, месец и година смрти, означен датум 14.07.1992. године, а као место смрти Босанска Крупа, те да је упис смрти извршен на основу решења суда у Босанској Крупи бр. 1468/96 од 09.01.1996. године;

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Босанска Крупа, која се води за место Босанска Крупа, под редним бројем 54 за 1999. годину за лице ██████████, с тим што је као дан, месец и година смрти, првобитно означен датум 01.01.1992. године, а као место смрти Окреч, те да је упис смрти извршен на основу решења Опћинског суда у Босанској Крупи бр. 323/99 од 15.07.1999. године, након чега је на основу решења Опћинског суда у Босанској Крупи бр. 323/99 од 21.12.2006. године именованом извршена исправка датума и места смрти, тако што је као датум смрти означен јун 1992. године (без назнаке дана), а као место смрти Окреч, Опћина Сански Мост;

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Босанска Крупа, која се води за место Босанска Крупа, под редним бројем 28 за 1999. годину за лице ██████████ ██████████, с тим што је као дан, месец и година смрти, првобитно

означен датум 01.01.1992. године, а као место смрти Босанска Крупа, те да је на основу решења Опћинског суда у Босанској Крупи бр. 150/98 од 30.11.2006. године, именованом извршена исправка датума смрти, тако што је као датум смрти означен август 1992. године (без назнаке дана);

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Сански Мост, под редним бројем 6 за 1998. годину за лице ██████████ ██████████, с тим што је као дан, месец и година смрти, означен датум 15.08.1992. године, а као место смрти Сански Мост;

Извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Сански Мост, под редним бројем 130 за 2003. годину за лице ██████████ ██████████, с тим што је као дан, месец и година смрти, означен датум 20.07.1992. године, а као место смрти Подвидача.

Несагласности у односу на време смрти у Изводима из матичне књиге умрлих или судским решењима о проглашењу лица за умрле и утврђеног датума извршења овог кривичног дела, односно лишења живота лица наведених у изреци ове пресуде отклоњене су **исказом сведока** ██████████ ██████████ који потврђује да су сви они ексхумирани из јаме „Звечарка“ у засеоку Стјепановићи у општини Сански Мост, да је ДНК анализом прелиминарно утврђен њихов идентитет, а да су затим на основу прелиминарне идентификације препознавања антрополошких одлика жртава евентуално делића гардеробе код њих, пронађене сви они идентификовани од стране поступајућег тужиоца, криминалистичког техничара, криминалистичког инспектора вештака судске медицине. Неслагање у погледу времена смрти наведеног у изводима из матичних књига умрлих и времена означеног у оптужници, настало је због примене одредби Закона бивше СФРЈ које предвиђају да се у питању несталих лица, посебно лица нестала у ратним околностима, чињеница смрти може утврђивати и административним путем без проналаска тела жртава, а у року од годину дана након престанка непријатељства, нестало лице се може сматрати умрлим, односно доказивати ова чињеница у ванпарничном судском поступку, а што се врши у ситуацијама када је потребно да се установи чињеница смрти када породице треба да разреше одређене наследно-правне или породичне односе или уколико је ванпарнични суд у могућности да прецизно утврди датум смрти то се наводи у решењу, а уколико тада није могуће уноси се датум или претпостављена година смрти. Управо на основу таквих решења ванпарничних судова у Босни и Херцеговини издат је веома велики број решења што се углавном дешавало када посмртни остаци жртава још нису били пронађени, нису били идентификовани поузданим ДНК методама. С тога подаци из решења ванпарничних судова нису поуздани за утврђивање времена и места смрти, већ само за утврђивање саме чињенице смрти. Овим наводима исказа Сведока ██████████ ██████████ отклоњене су и несагласности у времену нестанка ових лица, наведених у списку лица са личним подацима који су ексхумирани из јаме „Звечарка“ Кантоналног МУП, Треће полицијске управе Сански Мост, број 05-1/08-1-1-21/12 од 13.02.2012. године.

Чињеницу смрти и начин страдања 11 цивила припадника бошњачког народа притворених у оформљеном војном затвору у Основној школи «Петар Кочић» у Босанској Крупи потврђује и налаз и мишљење вештака и изјашњење вештака др **Жељка Карана** који се и на главном претресу изјаснио да је у јами „Звечарка“ пронађено дванаест особа, међу којима су и жртве из оптужнице. У односу на начин лишења живота лица ексхумираних из јаме „Звечарка“ утврђено је да велики број, дистрибуција и локализација повреда коштаног система са великим степеном сигурности указује на поготке пројектилима испаљеним из ручног ватреног оружја, при чему су се особе нашле на снопу рафалне паљбе. Пошто нема меких ткива и нема морфолошких карактеристика, улазних, излазних рупа не може се поуздано утврдити механизам повређивања. Идентитет жртава утврђен је ДНК методом, поређењем ДНК посмртних остатака са ДНК родбине, а неспорно да се ради о дванаест особа, скелети одраслих особа мушког пола млађе животне доби, међу којима су све жртве наведене у оптужници.

Вештак Милан Марић - форензичар сагласно наводима доктора Жељка Карана, навео је да је локација повреда била таква да се повређивање очигледно дешавало снопом пројектила, што имплицира да је употребљено аутоматско оружје, будући да се ради о сконцентрисаним погоцима и очито је да су се људи који су били у том простору нашли на сноповима испаљених пројектила. Нагласио је да је до овог закључка дошао на основу свог дугогодишњег искуства у раду у струци, а да конкретних елемената за овакав закључак у предметном случају нема, будући да им нису достављене чауре оружја. Једино што се може утврдити јесте да се ради о оружју калибра 7,62 мм, које је било најчешће употребљавано за време трајања ратних дешавања на територији Босне и Херцеговине, што је у складу са чињеницама утврђеним увидом у фотографије фотодокументације фискултурне сале Основне школе „Петар Кочић“ Босанска Крупа, Центра службе безбедности Бихаћ, Станица јавне безбедности Босанска Крупа сачињен дана 27.04.1996. године, у којој је на фотографијама број 9 и 10 приказан изглед унутрашњости свлачионице на чијим зидовима се уочавају оштећења настала хицима из ватреног оружја, која су означена стрелицама и бројевима 1, 2, 3, 4, 5 и 6, а на фотографији број 16 приказан је ближи изглед зрна калибра 7,62мм са размерником, пронађеног у оштећењу у зиду обележеном бројем 6.

Анализирајући овако изведене доказе, ценећи их како сваки појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности и у склопу навода одбрана оптужених, утврђено је да је дана 03.08.1992. године у поподневним часовима у оформљеном војном затвору у Основној школи „Петар Кочић“ општина Босанска Крупа, оптужени Наранчић Здравко, као припадник чете Војне полиције 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, за време док је обављао дужност стражара у основаном војном затвору у просторијама Основне школе „Петар Кочић“ у Босанској Крупи, у коме су били притворени цивили припадници бошњачког народа са подручја општина Босанска Крупа, Сански Мост и Бихаћ, иако је био дужан да као стражар затвора заштити затворене цивиле и

онемогући улазак у затворске просторије неовлашћеним лицима, омогућио да у просторије затвора уђе наоружан аутоматском пушком оптужени Плавањац Јоја, припадник Трећег батаљона 11. Крупске лаке пешадијске бригаде Војске Републике Српске, који је тражио притвореног [REDACTED] [REDACTED] који је претходних дана лишио живота његову мајку, а који је већ био одведен у притвор у Бања Луку, тако што је кључем који му је био поверен као стражару откључао улазна врата школе, а по уласку Плавањац Јоја у просторије затвора, оптужени Наранчић Здравко је откључао и отворио врата просторије у којој је био притворен сада покојни [REDACTED] [REDACTED] са другим цивилима припадницима бошњачког народа и извео [REDACTED] [REDACTED] и откључао и отворио врата просторије у којој су држани затворени цивили припадници бошњачког народа, које су стражари називали група „ЈОКС“, а оптужени Плавањац Јоја је по изласку сада покојног [REDACTED] [REDACTED] а из просторије у којој је био затворен, истог одвео у физкултурну салу школе питајући га, најпре, зашто је заустављао његовог стрица [REDACTED] [REDACTED], а затим је у њега пуцао из аутоматске пушке и лишио га живота, након чега је дошао до претходно откључане друге просторије и одмах по отварању врата пуцао из аутоматске пушке у притворена лица у овој просторији и то у [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] и лишио их живота, чија су тела током 2006. године пронађена и ексхумирана из природне јаме зване „Звечарка“ на подручју Лушци Паланке, општина Сански Мост, а након тога је несметано изашао из затвора у просторијама Основне школе „Петар Кочић“ што му је оптужени Наранчић Здравко омогућио.

Категорија ратних злочина подразумева разне облике нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права. Ту категорију представљају тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је, пре свега, Женевским конвенцијама од 12. августа 1949. године и Допунским протоколима уз наведене конвенције. Одлуком Народне скупштине бивша Федеративна Народна Република Југославија је 1950. године ратификовала је све четири Женевске конвенције, а одредбе ових конвенција, као и Допунских протокола, инкорпориране су у домаће законодавство.

Ценећи наводе исказа оптуженог Наранчић Здравка, наводе исказа сведока [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] а који се односе на околности хапшења и статуса [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], а у вези са одредбама члана 4 III Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима која предвиђа категорије за одређивање статуса ратних заробљеника, суд је прихватио као основан став заменика Тужилаштва за ратне злочине изнет у завршној речи, налазећи да је

неосновано од стране одбране оспоравано да су наведена лица били цивили, указујући при том да се радило о ратним заробљеницима.

Суд је имао у виду одредбу III Женевске конвенције у члану 4. која прописује да сва лица која падну под власт непријатеља до њиховог коначног ослобађања и репатријације уживају жаштиту конвенције. Према тој конвенцији, ако постоји сумња да ли је реч о лицима која су извршила неки ратни чин, њихов статус треба да утврди надлежни суд.

Чињеницу да су лица која су лишена живота у кривично-правном догађају који је предмет овог кривичног поступка били цивили, а не ратни заробљеници, како то тврди одбрана оптужених, а која чињеница је одлучна за правну квалификацију кривичног дела које се оптуженима ставља на терет, суд је поуздано и ван сваке разумне сумње утврдио на основу доказа изведених током овог кривичног поступка, и то:

-да се ради о лицима која су прелазила из окупиране у неокупирану територију, односно прелазили су из простора у којој се осећају несигурно у простор у коме би се осећали безбедно, што је потврђено исказом сведока ██████████ ██████████, који је у датом исказу на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 10.08.2012. године у просторијама Треће ПУ Сански Мост по наредби Тужилаштва УНСК Бихаћ број КТ 226795 објаснио значење израза „Јокс“ и како је исти настао. Навео је да се у селу Окречу већина момака дружила и окупљала на поселима и сеоским забавама, ногометним утакмицама и слично, да су често навече пролазили певајући што је сметало старијим мештанима и старији мештанин који је био склон надевању надимака је за момке који су се дружили осталима рекао „Јебо вас онај ко вас саставио“, те је један од њих из друштва извукао прва слова речи из реченице те је тако настао назив „Јокс“ и од тог времена сви мештани насеља Окреч и осталих насеља познавали су их под тим надимком, а и назив екипе са којом су наступали по малоногометним турнирима је био „Јокс“. Група није никада бројала мање од 15 момака, били су различите старосне доби, а уколико се неко од њих ожени или оде због посла и напусти групу долазили би нови момци који би били пунолетни или близу пунолетства, а и они који су ожењени су се повремено дружили са њима. Даље је навео да се у пролеће 1992. године почетком првих сукоба на подручју општине Сански Мост, по сазнању о првим убиствима и доласку припадника српске милиције који су из насеља Окреч одводили млађе и виђеније људе, међу народом осетио страх шта ће бити, који се пренео и на њега. Он и други млађи момци и даље су се окупљали али сада у ноћним условима јер су на прилазима селу обављали такозване сеоске страже, при чему су поседовали и нешто од оружја претежно ловачког, а што су радили из разлога јер је у то време и српско становништво које се добрим делом налазило око Окреча држало страже. Ситуација је постајала све напетија, чуло се за сукобе на подручју Врхпоља, милиција је готово свакодневно долазила у село, претресала куће и приводила људе, а у току ноћи чула се пуцњава са околних брда, а кроз село је више пута са оружјем пролазио српски војник без руке који се враћао са хрватског ратишта и одлучило се да

одређени број момака крене према тада слободном делу округа Бихаћ, стим што не зна ко је то предложио, те да се дана 07.07.1992. године око 23 часова са сеоске воде у Окречу са места званог Субле, Харадине, окупило се укупно њих дванаест, осам из Окреча, он, ██████████, ██████████, ██████████ звани ██████████, ██████████ звани ██████████, ██████████ звани ██████████, ██████████, ██████████ и ██████████ звани ██████████, један из Јасенице – ██████████ ██████████ звани ██████████ и тројица из Санског Моста из насеља Прибрежје, од којих му је познато да је једном било име ██████████, а имена друге двојице нису му позната. Сви су кренули пешице према подручју Крупе и Бихаћа. На себи нису имали ниједан део војне одеће, сви су били у цивилној гардероби, а од наоружања свако од њих је поседовао по нешто. Он је имао пиштољ калибра 7,62мм са шест комада метака, ██████████ ██████████ је носио пушку „винчестерку“, ██████████ ██████████ је носио аутоматску пушку са преклопним кундаком, а од осталих зна да је било ловачког оружја. У датом исказу на главном претресу сведок ██████████ ██████████ појаснио је да није имао никакве војне задатке, већ је кренуо на слободну територију Крупе и Бихаћа зато што је био уплашен за свој живот јер се плашио да ће и он као и његова два брата пре њега завршити у српској полицији, да ће га привести, пребити и одвести на Мањачу. Тврдио је да су и сви остали који су кренули са њим, а које је набројао у свом исказу датом 10.08.2012. године кренули према подручју Крупе и Бихаћа из истих разлога као и он, да би спасили голи живот и да као ни он, ни остали нису имали никакав задатак.

Сведок ██████████ ██████████, у датом исказу на главном претресу изјавио је да му је познато му да су 10 младића који су лишени живота у просторији до његове били из Санског Моста и из Јасенице, да је на њих вршен притисак да пређу да се боре на ратишту на српској страни, на шта они нису пристали већ су покушали да пређу реку Уну и да се придруже армији БиХ, у чему нису успели, јер су заробљени у неком селу код Крупе док су ложили ватру и пекли кромпир, након чега су доведени у притвор у Крупи.

Сведок ██████████ ██████████, у то време Председник ратног председништва и председник одбора СО Босанска Крупа, у исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 23.12.2013. године пред тужиоцем Тужилаштва БиХ у Сарајеву у предмету број Т01 0 0006572 13 изјавио је да је као председник ратног председништва често са челницима војне безбедности имао сукоб због тога што је тражио да се дозволи и омогући свим муслиманима да оду у места у која желе, односно у Цазинску крајину и други део Крупе. Остало их је мало па су се осећали несигурно, већ су се појавили припадници одређених паравојних група („Сува ребра“). Основни приговор органа безбедности је био да ће војно способни мушкарци муслимани, ако буду пуштени, бити мобилисани у састав Петог корпуса Армије БиХ и да ће након тога учествовати у нападу на положаје српске војске. Након тога орган безбедности је имао задатак да према њему блокира све информације које су се тичале односа према несрпском становништву и због те блокаде информација није ни знао да су они школу „Петар Кочић“ претворили у војни притвор за потребе бригаде. Из тих разлога није ни сазнао све док није притворен у суду БиХ да се десио догађај од јула или почетком

августа 1992. године у вези убиства наводно групе „Јокс“ који су били затворени у школи. Изјавио је да лично зна да је [REDACTED] правио кућу Јоји у Босанској Крупи јер је иначе био добар грађевинац и да је познавао десеторицу од 11 жртава (све осим [REDACTED] [REDACTED]), све [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED], које описује као честите људе који нису правили никакве проблеме.

Сведок [REDACTED] [REDACTED], у то време начелник штаба 11. Крупске лаке пешадијске бригаде и уједно заменик команданта те бригаде, кум оптуженог Плавањац Јоје, у исказу датом на записнику о саслушању сведока сачињеног дана 18.07.2011. године пред тужиоцем Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Бихаћ у предмету број Т01 0 КТРЗ 0003531, изјавио је да је пре него што је [REDACTED] [REDACTED] постављен на дужност команданта бригаде, располагао је сазнањем да је била заробљена и ухапшена једна група лица муслиманске народности која није имала одобрење за кретање у зони одговорности Крупске бригаде. Обзиром да није било сазнања да се ради о убаченој непријатељској групи, јер да је било тако, сигурно би по командној линији и он о томе био обавештен, па би та лица и информације одмах били прослеђени надлежним службама, што није био случај, мисли да су ти људи похватани у јуну или у јулу 1992. године и да су се они једноставно кретали без одобрења, о чему постоји и писани извештај који је командант батаљона [REDACTED] [REDACTED] упутио њему и команданту бригаде, који извештај је уз потпис запримио и након тога о истом обавестио и Други крајишки корпус у Дрвару. У том писаном извештају стоји да су похватани Муслимани у дубини територије под надзором војске Републике Српске и да су исти спроведени и предати војној полицији у ОШ „Петар Кочић“ у Босанској Крупи.

Једини писани доказ који сада покојне [REDACTED] [REDACTED] а, [REDACTED] Едина, [REDACTED] [REDACTED] а и Насић [REDACTED] а доводе у везу са оружаним снагама БиХ је допис **Федералног Министарства за питања бораца и инвалида одбрамбено ослободилачког рата, Одсек за питања евиденција из области војне обавезе за подручје УСК Бихаћ број 07/5-03-03/1-427-10/12 од 19.12.2012. године**, у којем се између осталог, наводи да су [REDACTED] Един, [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] били припадници ОС (оружаних снага) Р БиХ као припадници ТО (територијална одбрана) Босанска Крупа, при чему се за [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] наводи да су нестали на задатку, и то у месту Залин дана 25.04.1992. године. При томе се за [REDACTED] [REDACTED] наводи да је био припадник оружаних снага БиХ у периоду 15.04.1992.-14.07.1992.године, а за [REDACTED] [REDACTED] у периоду 15.04.1992.-22.04.1996. године. За [REDACTED] [REDACTED] се наводи да је нестало у Босанској Крупи дана 26.05.1992. године, а да је био припадник оружаних снага БиХ у периоду 15.04.1992- 22.04.1996.године, а за [REDACTED] [REDACTED] да је нестало у месту Залин дана 28.07.1992. године, а да је био припадник оружаних снага БиХ у периоду 21.04.1992.- 22.04.1996. године. За [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] се наводи да немају евидентирано учешће у оружаним снагама Р БиХ, а за [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] се наводи да се не налазе у евиденцијама војних обвезника. По оцени суда, наведени подаци најпре су сами себи

противречни јер се у истима наводи да су [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] били припадници оружаних снага Р БиХ месецима па и годинама након њиховог нестанка.

Сведок [REDACTED], који је учествовао у акцији хапшења сада покојних [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] у датом исказу на главном претресу је навео да је био припадник јединице Војне полиције Републике Српске у Јасеници 1992. године. Не сећа се тачног датума када је учествовао је у хапшењу једне групе Муслимана у селу Поткаљине, с тим што му није познато да ли се та група завала „Јокс“. Сећа се да је било 10-12 лица у тој групи, да су били наоружани, да су на себи имали делове униформе и да је приликом њиховог хватања било пружања отпора и пуцања. Та група муслимана је приведена у Јасеницу, одакле су прослеђени у привремени затвор односно притвор. Место на ком су ухапшени није се налазило у самом селу већ је то био предео ливада и шуме, није било кућа у близини, а најближе том месту је село Поткаљине. Његовој чети Војне полиције је стигла дојава да су у том пределу примећена непозната лица, њих 10-12 која се крију и крећу тереном ван путева. Кренули су у акцију хватања ових лица. Распоредили су се за фронтално чишћење терена. Он лично није био присутан у тренутку самог хапшења ових лица, мада је био распоређен у том рејону у оквиру заседе. Када је уочио ова лица, они су већ били опкољени од стране његових колега, припадника Војне полиције и предавали су се. Видео је да су та лица била полууниформисана, нису на себи имали комплетне војне униформе. Неко од њих је имао маскирну блузу на себи, неко је имао војничке панталоне, имали су чак и нека војничка обележја – беџеве у виду љиљана на џеповима. Не сећа се баш сваког детаља. Претпоставља да је овакав њихов изглед представљао један вид камуфлаже, из разлога што су ушли у дубину територије која је била под контролом Војске Републике Српске, па због тога нису носили своје војне униформе. Није сазнао одакле су били ови Муслимани, обзиром да су након хапшења предати даље. Сматра да то нису били мештани оближњих села из разлога што је муслиманско становништво већ почетком рата напустило ову територију, превезено је аутобусима на територију која је била под контролом њихове војске, тако да је ту остало само српско становништво. Није му познато ко су били ти људи и шта су ту тражили, једино зна да су сви они били Муслимани, а одакле су дошли, због чега и куда су ишли, њему није познато, јер их о томе није испитивао. Он је само учествовао у акцији њиховог хапшења, након чега су предати даље, другим колегама и претпоставља да су их они испитивали, јер то није било у његовој надлежности, обзиром да је био обичан војник. Није му познато шта се касније дешавало са овом групом Муслимана. Тврдио је да је хапшењу ових лица претходио је њихов оружани отпор, односно да је било пуцања са њихове стране. Након што му је предочено да је сведок [REDACTED] који је био у тој групи, један од оних који су успели да се спасе, изјавио пред судом да није било пуцања са њихове стране и да су само одједном били окружени од стране српских снага, те упитан да се децидно изјасни да ли је било пуцања од стране те групе, остао је при

својој тврдњи да је пуцњаве било и са стране групе Муслимана, да том приликом нико није био повређен ни са једне стране, али је било мало пуцања.

Сведок ██████████ ██████████, у датом исказу на главном претресу изјавио је да се као војни полицајац и да се налазио на обезбеђењу команде бригаде – командног места у Јасеници када је група од више момака који су називани група "ЈОКС", њих десетак, доведена у Јасеницу. Није присуствовао њиховом хапшењу, с тим што му је познато да су ухапшени од стране припадника војне полиције Републике Српске, не сећа се којих. Видео је ову групу младића у пролазу, када је ишао са смене у команду чете и они су тада већ били разоружани и свезани. Већина њих је имала на себи неке униформе – војничке маскирне панталоне тамно кафене, зелене, маслинасте боје, а горе су неки од њих имали на себи мајице а неки кошуље, сви су били различито обучени. Када је стигао у Команду, чуо је како колеге причају да су ову групу ухватили у неком оближњем селу, да је том приликом било пуцњаве, да су разоружани и ту доведени. Када је касније оружје које је од ове групе момака одузето одлагано у магацин команде чете, видео је да је ту било неких пушака, аутоматских и ловачких, као и пиштоља. Познато му је да су ти младићи били из неких околних села, чини му се из суседне општине Сански Мост, али му нису познати њихови лични подаци. Није имао податак да су припадали некој конкретној оружаног формацији, али су били наоружана група, чији циљ њему није био познат, а која је ухваћена на територији која је у то време била под контролом Војске Републике Српске. У непосредној близини је је била територија коју су држале снаге Војске БиХ, обзиром да је линија разграничења била на реци Уни, ишла је кроз град и настављала се према Новом Граду и Бихаћу. На питање да ли му је познато да ли је ова група младића лишена слободе приликом пружања отпора или извршења неког војног задатка, одговорио је да му то није познато, а оно што му је познато јесте да су они примећени као група која се креће, због чега су јединице Републике Српске добиле узбуну, кренуле у акцију и ухватиле су их на том делу српске територије. Објаснио је да су ова лица третирана као диверзантско-терористичка група, јер је први утисак био да су они покушавали да упадну у неко српско село, а да му није познато да ли је са њима неко обавио разговор пре него што су као притвореници одвежени у Основну школу „Петар Кочић“ у Босанској Крупи.

Међутим, у спису предмета, записницима о обдукцији и ексхумацији не наводи се да је пронађен макар и један симбол припадности оружаних снага Армије БиХ, ниједан део маскирне униформе нити било који други предмет који би указивао да се ради о припадницима оружане снаге у сукобу, нити је било шта од наведеног уочљиво у фотодокументацији у списима, па стога ничим није потврђена тврдња сведока ██████████ ██████████ и ██████████ ██████████ да су ова лица на себи имала делове униформи, а из исказа сведока ██████████ ██████████ и ██████████ ██████████ који су напред цитирани очигледно произлази да је наоружање којим су ова лица располагала у време лишења слободе било неуједначено, односно да нису располагали формацијским наоружањем, па се не може закључити да су ова лица представљала диверзантску групу, како то сведок ██████████ у свом исказу наводи.

Суд стога налази да се из дописа Федералног Министарства за питања бораца и инвалида одбрамбено ослободилачког рата, Одсјек за питања евиденција из области војне обавезе за подручје УСК Бихаћ број 07/5-03-03/1-427-10/12 од 19.12.2012. године и исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] не може поуздано закључити, ван сваке разумне сумње, да су сада покојни [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] били припадници оружаних снага Р БиХ, као и да у списима предмета, изузев тврдњи ова два сведока не постоји ниједан доказ о припадности оружаним снагама ни сада покојних [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED].

Да услови који су неопходни како би се према овим лицима ускладио третман предвиђен III Женевском конвенцијом у овом случају нису испуњени, потврђује чињеница да нису формирано спискови наводних ратних заробљеника, нису одређени официри обзиром да их није ни било, није извршен попис оружја, јер тако нешто није изјавио ни оптужени Здравко Наранчић ни сведок [REDACTED] [REDACTED], који су били стражари у поменутом затвору, ни сведок [REDACTED] [REDACTED], војни полицајац који је учествовао у акцији лишења слободе ових лица, ни сведок [REDACTED] [REDACTED], Војни полицајац који је у време када су ова лица лишена слободе и одведена у Јасеницу био на дужности обезбеђења команде бригаде у Јасеници, ни сведок [REDACTED] [REDACTED], командир једног од водова војне полиције на дужности обезбеђења овог затвора, као ни сведока [REDACTED] [REDACTED], који је у то време био ангажован на дужности начелника штаба 11. Крупске лаке пешадијске бригаде и уједно заменик команданта те бригаде, а који би према свом положају у инкриминисаном периоду свакако морали бити информисани о овој битној чињеници;

Обзиром на наведено, суд налази да 11 лица која су лишена живота у војном затвору у ОШ“Петар Кочић“ у Босанској Крупи дана 03.08.1992. године не испуњавају следеће услове које III Женевска конвенција у члану 4. изричито прописује да би се та лица сматрала ратним заробљеницима, **будући да током овог кривичног поступка није било на основу којих би се са извесношћу могло утврдити да су ова лица била припадници једне оружане стране, милиције, или добровољачке јединице која улази у састав оружаних снага; нити доказа да су то били припадници осталих милиција, добровољачких јединица, подразумевајући ту организовани покрет отпора; нити има доказа о томе да су имали команданта, нити лице које је било на челу групе, нити лице које је било одговорно за своје потчињене; нема ниједног материјалног доказа који би потврдио тврдње сведока [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] да су ова лица имала било какве ознаке или униформе које се могу препознати на растојању; нема доказа да су отворено носили оружје у свакодневном животу, а из исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] и сведока [REDACTED] [REDACTED] произлази да је оружје које су носили приликом хапшења било је неуједначено; нема доказа на основу којих би се са извесношћу могло утврдити да су ова лица вршила ратна дејства; нема доказа да су припадници групе „Јокс“ у било ком тренутку приликом хапшења нити касније изјавили да припадају влади или власти, нити да су припадници оружаних снага БиХ;**

нема доказа да су то била лица која прате оружане снаге нити су се непосредно налазили у њиховом саставу. Коначно, евидентно је и неспорно да ова лица нису била чланови посада авионских или морнаричких снага стране у сукобу и да нису били становништво неокупиране, већ напротив, територије која је била под контролом друге стране у оружаном сукобу, Војске Републике Српске.

Приликом утврђивања ове одлучне чињенице, суд је имао у виду и одредбу члана 3. став 1. тачка а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године, којом је прописано да се овом конвенцијом штите: „Лица која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје, као и лица онеспособљена за борбу услед болести, рањавања, лишења слободе или било ког другог разлога.“

Сходно наведеном, суд налази да жртве у овом догађају не испуњавају услове које III Женевска конвенција у члану 4. изричито прописује да би се та лица сматрала ратним заробљеницима, док са друге стране испуњавају услове које прописује IV Женевска конвенција, а који су неопходни да би се ова лица третирали као грађанска лица, односно цивили за време рата, обзиром да је поуздано, ван сваке разумне сумње, утврђено да се ради о припадницима Бошњачког народа који нису непосредно учествовали у непријатељствима, који су се због осећаја несигурности у својим домовима који су се налазили на територији која је у то време била под контролом Војске и Полиције Републике Српске, кретали у правцу територије коју су контролисале оружане снаге Р БиХ, а свакако су били онеспособљени за борбу, будући да су били разоружани и затворени, па би чак и да је утврђено да неке од жртава формално јесу припадале некој од јединица оружаних снага БиХ, што овде није случај, суд би био дужан да примени одредбе IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године, а што даље имплицира примену одредби члана 142 КЗ СРЈ и у том смислу детерминише правну квалификацију овог кривичног дела као ратни злочин против цивилног становништва.

Чланом 3 став 1 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године прописано је да ће у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од Високих страна уговорница, свака од страна у сукобу бити дужна да примењује бар следеће одредбе, да ће се према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе, или из којег било другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању, или било коме другом сличном мерилу. У том циљу, забрањени су и забрањује се, у свако доба и на сваком месту, према горе наведеним лицима, између осталог повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења.

Осим чињенице да је у току био рат, утврђена је и чињеница да је постојао унутрашњи оружани сукоб. Ова чињеница налагала је поштовање одредби Протокола II уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба. Чланом 4 овог Протокола предвиђене су основне гаранције и у ставу 1 је наведено да сва лица која не узимају директно учешће или лица која су престала да учествују у непријатељствима без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани. У ставу 2 наведено је, не дирајући у начелни карактер напред наведених одредаба, следећа дела против лица поменутих у ставу 1 јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту под а) насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне. У члану 13 овог Протокола предвиђена је заштита цивилног становништва тако што је одређено да цивилно становништво и појединци цивили уживају општу заштиту од опасности која проистиче из војних операција. Да би се спровела та заштита следећа правила биће поштована у свакој прилици: у ставу 2 овог члана наведено је да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада, забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом, а у ставу 3 овог члана је наведено да ће цивили уживати заштиту предвиђени овим делом уколико не узимају и за време док не узимају директно учешће у непријатељствима. Обзиром да су оптужени поступали супротно наведеним одредбама Другог додатног протокола, исте су унете у диспозитив пресуде, при чему није нарушен идентитет оптужбе и пресуде нити је оптужба прекорачена, будући да применом одредби наведеног протокола оптужени нису стављени у тежи процесни положај, а суд је био дужан да одредбе овог протокола примени, обзиром на утврђену чињеницу да је предметно кривично дело извршено у току трајања немеђународног оружаног сукоба и да се Протоколом II уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године управо штите жртве таквих сукоба.

За постојање кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва довољно је преузимање било које од бројно наведених алтернативнио наведених радњи у члану 142 КЗ СРЈ уз кршење правила међународног права, а пасивни субјект, односно жртва кривичног дела је цивилно становништво. Мора постојати **блиска повезаност оружаног сукоба и оптуженикових радњи с тим сукобом**. У конкретном случају испуњен је овај услов имајући у виду да је управо због постојећег оружаног сукоба оптуженом Јоји Плавањцу било омогућено од стране оптуженог Наранчић Здравка да изврши предметно кривично дело и да лиши живота 11 цивила бошњачке народности који су били затворени у оформљеном војном затвору у ОШ „Петар Кочић“ искључиво из разлога што су били припадници народа супротстављене стране у постојећем немеђународном оружаном сукобу, а услед постојања оружаног сукоба, оптуженом Плавањац Јоји је било омогућено и дозвољено да се креће наоружан аутоматском пушком. Такође, из исказа сведока ██████████ ██████████ је утврђено да је оптужени Јоја Плавањац пре лишења живота 10 младића који су били притворени у

истој просторији истима поставио питање: „Шта сте балије, четници или усташе“, а затим се чуо одговор „Муслимани“, да се потом чула псовка „Балијску мајку“, а онда питање „Да ли знаш читати – учити“, а да се након одговара „знам“, чуло репетирање пушке и десет појединачних пуцњева, из чега очигледно произлази да је постојање оружаног сукоба између српског и бошњачког народа у инкриминисаном периоду у блиској повезаности са одлуком оптуженог Плавањац Јоје да почини ово кривично дело. Цивили бошњачке националности били су притворена лица која својим понашањем ни на који начин нису изазвали реакције оптуженог Плавањац Јоје које су уследиле.

У конкретном случају, утврђене предузете кривично-правне радње оптужени су извршили за време оружаног сукоба према цивилном становништву припадницима бошњачког народа који су у смислу наведених одредби имали статус заштићених лица преузимајући радње које представљају кршење међународног права из члана 3 став 1 тачка а) и члана 147 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, поступајући супротно и одредбама члана 4 тачка а) и тачка 2б Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаног сукоба од 08.06.1977. године, оптужени Плавањац Јоја је лишио живота једанаест цивила бошњачке народности у чему му је са умишљајем помогао оптужени Наранчић Здравко који је откључавањем улазних врата затвора оптуженом Плавањац Јоји омогућио да неовлашћено наоружан аутоматском пушком уђе у просторије затвора, а затим откључавањем просторије у којој се налазио [REDACTED], као и просторију у којој су се налазили [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], које је оптужени Плавањац Јоја лишио живота, а све на начин описан у изреци ове пресуде.

Оптужени Плавањац Јоја је поступао са директним умишљајем као извршилац, обзиром да је био свестан свог дела и хтео је његово извршење. Радње је предузимао свестан својих поступака и последица предузетих радњи, хтео је да лиши живота наведене цивиле и то само зато што су припадници бошњачког народа, односно народа друге стране у оружаном сукобу и зато је у њих пуцао.

Оптужени Наранчић Здравко је био свестан, имајући у виду све околности овог догађаја, понашање оптуженог Јоје Плавањаца, као и чињеницу да је оптуженом Јоји Плавањацу само три дана раније мајка лишена живота и да је дошао у затвор да тражи њеног убицу који се ту не налази, да би оптужени Јоја Плавањац могао по уласку у просторије затвора над притвореним лицима вршити насиље укључујући и убиства, па је на то пристао и описаним преузетим кривично-правним радњама створио услове и отклонио препреке за извршење овог кривичног дела, иако је био наоружан и могао је да спречи оптуженог Плавањац Јоју да уђе у просторије затвора, што му је била као стражару затвора дужност, чиме је је помогао оптуженом Плавањац Јоји у извршењу кривичног дела, те је поступао са евентуалним умишљајем као обликом виности.

Правном оценом овако утврђеног чињеничног стања суд је нашао да су се у радњама оптуженог Јоје Плавањца ближе описаним у изреци ове пресуде, стекла сва битна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, а у радњама оптуженог Здравка Наранчића сва битна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва помагањем из члана 142 став 1 у вези члана 24 КЗСРЈ.

Применом блажег закона по учиниоце, а што је Кривични закон СРЈ из 1993. године, суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције оптуженима, а полазећи од опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 5 став 2 КЗ СРЈ и сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ, ценио све околности прописане одредбама члана 41 КЗ СРЈ од којих зависи врста и висина кривичне санкције.

Као олакшавајуће околности на страни оптуженог Јоје Плавањца, суд је ценио да је оптужени Јоја Плавањац породичан човек, ожењен, отац двоје пунолетне деце, да раније није осуђиван, да је пензионер, а цењен је и протек времена од извршења кривичног дела.

Као олакшавајуће околности на страни оптуженог Здравка Наранчића, суд је ценио да оптужени раније није осуђиван, да је незапослен, отац једног пунолетног детета, цењен је и протек времена од извршења кривичног дела, а на страни обојице оптужених, цењена је количина криминалне активности, а у односу на оптуженог Наранчић Здравка да је кривично дело извршио помагањем.

Полазећи од врсте и висине кривичне санкције за наведено кривично дело, ценећи све наведене утврђене олакшавајуће околности окривљеног које су од значаја за врсту и висину кривичне санкције, као и отежавајућу околност која се односи на штетну последицу која је наступила у виду лишења живота више лица, суд је оптужене осудио на казне затвора као у изреци ове пресуде налазећи да се само оваквом врстом и висином кривичне санкције може остварити сврха кажњавања, односно специјалне и генералне превенције.

Одлука о висини судског паушала донета је сходно дужини трајања овог кривичног поступка, као и личним и материјалним приликама оптужених, а обзиром да суд није поседовао све податке за одлуку о трошковима кривичног поступка, иста ће бити донета накнадно посебним решењем.

Оштећени су упућени на парницу ради остварења имовинско-правног захтева, обзиром да током овог кривичног поступка висина имовинско-правног захтева није опредељена.

Суд је отклонио извођење доказа испитивањем на главном претресу у својству сведока оштећених ██████████ ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ ██████████ и ██████████ ██████████, будући да је заменик тужиоца за ратне злочине на главном претресу одустао од овог доказног предлога, са чим су се сагласили и браниоци оптужених. Увидом у извод из

Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Сански Мост, која се води за место Доњи Каменград, број 43 за 2018. годину за [REDACTED] [REDACTED], утврђено је да је именована преминула дана 09.06.2018. године. Присуство оштећеног [REDACTED] [REDACTED], који се налази у Немачкој није се могло обезбедити током овог кривичног поступка, а исти је у два наврата и-мејлом замолио суд да га ослободи сведочења због здравствених разлога, као и због тога што му је тешко да сведочи о смрти свог ближњег. Суд је замолним путем, преко надлежних државних органа Републике Немачке затражио од оштећеног [REDACTED] [REDACTED] изјаву о имовинско-правном захтеву, коју оштећени није доставио суду до окончања поступка. Ни присуство оштећеног [REDACTED] [REDACTED], који се налази у Словенији није се могло обезбедити преко надлежних државних органа те државе, а замолним путем је захтевано да оштећени [REDACTED] достави овом суду изјаву о имовинскоправном захтеву, која до окончања овог поступка није достављена суду. Преко надлежних државних органа Босне и Херцеговине, изјаву о имовинско-правном захтеву је на захтев суда дана 25.10.2018. године доставила [REDACTED] [REDACTED], која је истакла имовинскоправни захтев чију висину није определила, већ је предложила да је суд ради остваривања истог упути на парнични поступак. Наведени сведоци-оштећени нису очевици догађаја који је предмет овог кривичног поступка и немају непосредних сазнања о кривичном делу и учиниоцима, а њихова права у овом поступку нису нарушена, обзиром да су упућени на парницу ради остварења имовинско-правног захтева.

Суд је одбио као неосноване предлог браниоца оптуженог Плавањац Јоје, адвоката Александра Ивковића да се издвоје из списка предмета записник о саслушању сведока [REDACTED] [REDACTED] дат пред Министарством унутрашњих послова Унско-санског кантона од 31.08.2010. године; записник о саслушању сведока [REDACTED] [REDACTED] пред Министарством унутрашњих послова Унско-санског кантона Сектор криминалистичке полиције од 06.10.2010. године; записник о саслушању сведока [REDACTED] [REDACTED] дат пред Управом криминалистичке полиције Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона од 14.09.2010. године; записник о саслушању сведока [REDACTED] [REDACTED] дат пред истим органом полиције од 06.08.2010. године; записник о саслушању сведока [REDACTED] [REDACTED] дат пред истим органом полиције од 02.02.2012. године; записник о саслушању сведока [REDACTED] [REDACTED] дат пред истим органом полиције од 11.10.2010. године; записник о саслушању сведока [REDACTED] [REDACTED] дат пред истим органом полиције 02.11.2010. године; записник о саслушању сведока [REDACTED] [REDACTED] дат пред истим органом полиције од 14.07.2010. године; записник о саслушању сведока [REDACTED] [REDACTED] а дат пред истим органом полиције од 21.07.2010. године; записник о саслушању сведока [REDACTED] [REDACTED] дат пред истим органом полиције 23.07.2010. године и записник о саслушању сведока исти орган [REDACTED] [REDACTED] од 26.07.2010. године, као и предлог браниоца оптуженог Плавањац Јоје, адвоката Александра Лазаревића изнет на главном претресу 18.02.2021. године да се из списка издвоје записник о испитивању сведока [REDACTED] [REDACTED] од 10.02.2012. године и записник о испитивању сведока [REDACTED] [REDACTED] од 18.07.2011.године, оба исказа дата пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона и предлог бранилаца оптуженог

Плавањац Јоје, адвоката Александра Лазаревића и Павла Гмитровића образложен у поднеску браниоца Лазаревића од 03.03.2021. године да веће донесе решење о издвајању из списка предмета свих записника о изјавама сведока предложених уз оптужницу Тужилаштва за ратне злочине КТО бр. 4/17 од 26.12.2017. године, а са којим предлозима се сагласила и бранилац оптуженог Здравка Наранчића, адвокат Јасминка Кузовић.

Одредбама члана 504-ђ став 2 и 4 ЗКП Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 58/2004, 85/2005, 115/2005, 46/2006, 49/2007, 122/2008, 20/2009, 72/2009, 76/2010) који је важио у време испитивања сведока, а које прописују да јавни тужилац може захтевати да органи унутрашњих послова предузму одређене мере или радње у датом року и да га о томе обавесте и да се искази и обавештења које је јавни тужилац прикупио у преткривичном поступку могу користити као доказ у кривичном поступку, али се одлука не може заснивати само на њима.

Одредбом члана 299 став 4 ЗКП Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 101/2011, 121/2012, 32/2013, 45/2013, 55/2014, 35/2019, 27/2021 (Одлука Уставног суда)) прописано је да јавни тужилац може поверити полицији извршење појединих доказних радњи у складу са одредбама овог законика.

Одредбом члана 233 став Закона о кривичном поступку Федерације Босне и Херцеговине („Сл. новине ФБиХ“ бр. 35/2003, 56/2003, 78/2004, 28/2005, 55/2006, 27/2007, 53/2007, 9/2009, 12/2010, 8/2013, 59/2014 и 74/2020) која није мењана у периоду од прибављања доказа до пресуђења, прописано је да ако постоји основана сумња да је извршено кривично дело са прописаном казном затвора преко пет година, овлаштена службена особа је дужна одмах обавестити тужитеља и под његовим надзором предузети потребне мере да се пронађе учинитељ кривичног дела, да се спречи скривање или бекство осумњиченог или саучесника, да се открију и сачувају трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као докази, те да се прикупе све информације које могу бити корисне у кривичном поступку.

Одредбом члана 234 став 1 Закона о кривичном поступку Федерације БиХ („Сл. новине ФБиХ“ бр. 35/2003, 56/2003, 78/2004, 28/2005, 55/2006, 27/2007, 53/2007, 9/2009, 12/2010, 8/2013, 59/2014 и 74/2020) која није мењана у периоду од прибављања доказа до пресуђења прописано је да ради извршења задатака из члана 233 овог закона, овлаштена службена особа може, поред осталог, прикупљати потребне изјаве од особа, а одредбом става 3 истог члана овог закона прописано је да ће овлаштена службена особа приликом прикупљања изјаве од особе поступити у складу са чланом 92 овог закона (поука осумњиченом), односно у складу са чланом 100 овог закона (поуке, упозорења и ток саслушања сведока) и да се у том случају записници о прикупљеним изјавама могу употребити као докази у кривичном поступку.

Имајући у виду цитиране законске прописе Републике Србије и Федерације Босне и Херцеговине, које су биле на снази у време прибављања ових доказа и које су на снази данас, по оцени суда докази чије издвајање је предложено од стране одбране

оптужених представљају законито прибављене доказе, обзиром да су наведени сведоци саслушани пред Управом полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-Санског кантона МУП БиХ по овлашћењу тужиоца Тужилаштва Унско-Санског кантона, на начин који је у складу са одредбама члана 504-ђ став 2 и 4 ЗКП, Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 58/2004, 85/2005, 115/2005, 46/2006, 49/2007, 122/2008, 20/2009, 72/2009, 76/2010) који је важио у време испитивања сведока, у складу са одредбом члана 299 став 4 сада важећег ЗКП Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 101/2011, 121/2012, 32/2013, 45/2013, 55/2014, 35/2019, 27/2021 (Одлука Уставног суда)) а такође у складу и са одредбама члана 100, 233 и 234 став 1 и став 3 ЗКП Федерације БиХ („Сл. новине ФБиХ“ бр. 35/2003, 56/2003, 78/2004, 28/2005, 55/2006, 27/2007, 53/2007, 9/2009, 12/2010, 8/2013, 59/2014 и 74/2020), те по оцени суда нема сметњи да ови записници о испитивању сведока пред Управом полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-Санског кантона МУП БиХ буду изведени као доказ у овом кривичном поступку, као и остали записници о испитивању сведока чије је издвајање предложено, а који сведоци су испитани пред надлежним тужилашством Федерације БиХ - Кантоналним тужилашством Унско-Санског кантона, посебно имајући у виду да одредба члана 47 став 3 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима („Службени гласник Републике Србије“ 20/09) којом је прописано да се процесна радња предузета према прописима државе молиље изједначава са процесном радњом предузетом према прописима Републике Србије, даје овлашћење суду да ове доказе - записнике користи у доказном поступку, обзиром да по оцени суда то није противно основним начелима домаћег правног поретка и међународним стандардима о заштити људских права и основних слобода.

Обзиром на наведено, а како је увидом у извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Босанска Крупа, која се води за место Велики Бадић, број 6 за 2018. годину за ██████████ ██████████, утврђено да је имановани преминуо дана 20.05.2018. године и увидом у извод из Матичне књиге умрлих БиХ, Унско-санског кантона, општина Бихаћ, који се води за место Кулен Вакуф, број 26 за 2017. годину за ██████████ ██████████, утврђено да је именовани преминуо дана 05.09.2017. године, суд се и поред противљења бранилаца отужених, обзиром на испуњеност услова из одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП, на главном претресу упознао са садржином исказа ██████████ ██████████ датим на записнику Управе полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона МУП БиХ под бројем 05-1-04-5-1583/10 од 06.10.2010. године и са исказом сведока ██████████ ██████████, датим на записнику пред Управом криминалистичке полиције Унско-санског кантона под бројем 05-1/04-5-1181/10 од 14.07.2010. године.

Надаље, током трајања овог кривичног поступка суд је покушао да обезбеди присуство сведока ██████████ ██████████, међутим према извештају Полицијске станице Босанска Крупа, именовани није могао да буде обавештен о главном претресу који је одржан 15.01.2019. године, јер се према подацима из службене белешке Службе за помоћ и подршку сведоцима Спп-По2 бр. 124/18 од 09.01.2019. године исти не налази у

Босни и Херцеговини, а према извештају надлежног органа БиХ, он живи у Немачкој у Берлину, што је у телефонском разговору службеници Службе за помоћ и подршку сведоцима саопштила његова бака, са саопштењем да нема његову адресу, па како адреса овог сведока није могла бити прибављена ни преко полицијских органа БиХ, суд се и поред противљења бранилаца оптужених, обзиром на испуњеност услова из одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП на главном претресу упознао са садржином изјаве овог сведока датом на записнику Управе полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона МУП БиХ под бројем 05-104-51216/10 од 21.07.2010. године.

Суд током овог кривичног поступка није био у могућности да обезбеди ни присуство сведока [REDACTED], коме позив за главни претрес није било могуће уручити на адреси познатој суду, обзиром да је према извештају БиХ, Суда БиХ одсељен је са адресе, а нова адреса је непозната, а према извештају Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима, са њим није могао бити успостављен контакт ни путем расположивог телефона. Суд се стога и поред противљења бранилаца оптужених применом одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП на главном претресу упознао са садржином изјаве овог сведока датој на записнику пред Тужилаштвом БиХ Сарајево од 23.12.2013. године у предмету Т 20 0 КТРЗ 0006572 13, а који се налази на страни 172-176 списка КТО-4/17.

Такође, суд током овог кривичног поступка није био у могућности да обезбеди ни присуство сведока [REDACTED] који се налази у Француској преко надлежног органа Републике Француске. Овај сведок је недоступан суду на адреси из списка обзиром да се на тој адреси налази болница, а према извештају Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спш-По2 90/18 од 05.11.2018. године, расположиви број телефона који је добијен је број болнице, у којој немају никакве информације о овом сведоку. Обзиром на наведено, суд се и поред противљења бранилаца оптужених, на главном претресу обзиром на испуњеност услова из одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП упознао са садржином изјаве сведока [REDACTED] са записника о саслушању истражног судије Кантоналног суда у Бихаћу од 23.12.1998. године у предмету Ки-13/97 и са изјавом овог сведока датој под бројем 05-1/04-5-1275/10 од 06.08.2010. године, пред Управом полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-Санског кантона.

Суд се на основу одредбе члана 406 став 1 тачка 3 ЗКП упознао и са садржином са исказом сведока [REDACTED] датом на записнику о саслушању сведока пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ број ТО1 0 КТРЗ 000 3531 95 од 10.02.2012. године, сведока [REDACTED] датом на записнику о саслушању сведока сачињеном дана 10.08.2012. године у просторијама Треће ПУ Сански Мост по наредби Тужилаштва УНСК Бихаћ број КТ 226/95, сведока [REDACTED] са записника о саслушању сведока сачињеног дана 31.08.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ

226/95-РЗ, исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] са записника о саслушању сведока сачињеног дана 11.10.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва УСК у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] са записника о саслушању сведока сачињеног дана 18.07.2011. године пред тужиоцем Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Бихаћ у предмету број Т01 0 КТРЗ 0003531 95, исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] са записника о саслушању пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона од 02.02.2012. године, исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] са записника о испитивању сведока сачињеног дана 26.07.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве Полицијске управе, ПС Бихаћ, исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] дат на записнику о саслушању сведока дана 23.07.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужитељства Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] датом на записнику о саслушању сведока дана 02.11.2010. године на основу овлашћења тужиоца Тужитељства Унско-санског кантона у службеним просторијама Прве полицијске управе, Полицијске станице Босанска Крупа у предмету број КТ 226/95-РЗ, исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] са записника о саслушању сведока сачињеног дана 14.09.2010. године по овлашћењу тужиоца Тужилаштва УСК у службеним просторијама МУП УСК, Сектора криминалистичке полиције у предмету КТ 226/95-РЗ, обзиром да су сви наведени сведоци испитани и непосредно пред судом на главном претресу пред истим председником већа путем видео конференцијске везе са Кантоналним судом у Бихаћу и да су изјавили да у свему остају при својим изјавама које су дали пред напред наведеним надлежним органима Федерације БиХ.

Суд се и поред противљења браниоца оптуженог Јоје Плавањца применом одредбе члана 406 став 1 тачка 3 ЗКП упознао са садржином исказа упознао са садржином записника о исказима испитаних сведока на главном претресу пред истим председником већа и то сведока-оштећених [REDACTED] [REDACTED] е, [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], испитаних посредством видеоконференцијске везе са Кантоналним судом у Бихаћу, са записника о главном претресу од 03.10.2018. године, сведока [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], са записника о главном претресу од 25.12.2018. године, сведока [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], испитаних посредством видеоконференцијске везе са Кантоналним судом у Бихаћу, са записника о главном претресу од 05.03.2019. године, сведока [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] а, испитаних посредством видеоконференцијске везе са Кантоналним судом у Бихаћу, са записника о главном претресу од 08.04.2019. године, сведока [REDACTED] [REDACTED] а, са записника о главном претресу од 08.04.2019. године, сведока [REDACTED] [REDACTED], испитаног посредством видеоконференцијске везе са Кантоналним судом у Бихаћу, са записника о главном претресу од 14.05.2019. године испитани пред истим председником већа у ранијем поступку у складу са одредбама Европске конвенције о

међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и члана 9 Другог додатног протокола уз ову Конвенцију путем видеоконференцијске везе из просторија Кантоналног суда у Бихаћу, при чему је њихов идентитет утврђен уз посредовање присутног судије Кантоналног суда у Бихаћу, а учесници поступка, заменик тужиоца за ратне злочине, оптужени и њихови браниоци имали су могућност да сведоцима постављају питања. Суд се применом одредбе члана 406 став 1 тачка 3 ЗКП упознао и са садржином записника о исказима испитаних сведока на главном претресу пред истим председником већа и то сведока [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED], са записника о главном претресу од 14.05.2019. године и са садржином изјашњења судских вештака др Жељка Карана и Милка Марића датих пред истим председником већа на главном претресу дана 06.06.2019. године, обзиром да су у ранијем поступку на главном претресу сви наведени сведоци и вештаци детаљно и исцрпно испитани на све околности које су од значаја за правилно и потпуно утврђење чињеничног стања и да би по оцени суда њихово поновно и позивање и испитивање само водило стварању сувишних трошкова и непотребном одуговлачењу овог кривичног поступка.

Суд је поступио по налогу Апелационог суда у Београду из решења Кж1-По2 3/20 од 22.09.2020. године, у делу у којем му је наложено да брижљивије размотри предлог одбране да се обави психијатријско вештачење оптуженог Плавањац Јоје на околност његове урачунљивости у време извршења кривичног дела. Најпре, бранилац оптуженог Јоје Плавањаца, адвокат Александар Ивковић није ни предложио да се обави психијатријско вештачење оптуженог Плавањац Јоје на околност његове урачунљивости односно способности да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима у време извршења кривичног дела, већ на околност стања његове свести у моменту критичног догађаја 03. августа 1992. године, имајући у виду да му је три дана пре тога убијена мајка и да је његов отац урадио то што је урадио, какве су биле његове умне и физичке способности у том тренутку да реагује, да евентуално спречи, конкретно на околности његовог психичког стања у том тренутку када се одиграо предметни догађај. Осим наведеног по оцени суда урачунљивост оптуженог Плавањац Јоје у време извршења кривичног дела ничим није доведена у сумњу, имајући у виду и да је оптужени Плавањац Јоја на главном претресу изјавио да приликом одласка у затвор у Босанској Крупи није био под дејством алкохола, који иначе није ни смео да конзумира због свог здравственог стања и задобијених повреда и инвалидности, да је то потврдио и оптужени Здравко Наранчић, који је на главном претресу изјавио да оптужени Плавањац Јоја није био под дејством алкохола када је са оцем дошао у затвор. Оптужени Плавањац Јоја је у истрази и на главном претресу изјавио да се одвезао својим возилом до Босанске Крупе која је 18 км удаљена од куће у Јасеници и да се истим возилом и одвезао кући након овог догађаја, а урачунљивост оптуженог није доведена у сумњу било којом његовом предузетом радњом. Обзиром да је изведеним доказима у току овог кривичног поступка поуздано утврђено да отац оптуженог Јоје Плавањаца, сада покојни [REDACTED] [REDACTED] наведеног дана није ни био присутан у импровизованом затвору у ОШ „Петар Кочић“ у Босанској Крупи и да је из изведених доказа током овог поступка са потпуном извесношћу утврђено да је убиства

цивила извршио оптужени Јоја Плавањац а не његов отац, то је суд и након брижљивијег разматрања овог доказног предлога браниоца оптуженог Плавањац Јоје исти оценио као сувишан, налазећи да би психијатријско вештачење оптуженог на наведене околности само водило даљем непотребном одуговлачењу овог кривичног поступка, а не би довело до бољег разјашњења стања ствари, обзиром да је чињенично стање у потпуности утврђено.

Приликом доношења одлуке суд је ценио примедбу браниоца оптуженог Здравка Наранчића изнету на главном претресу дана 06.06.2019. године, у којој је указала да се у списима предмета налазе два међусобно противречна доказа и то Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ о обдукцији тела број 11 од 06.09.2006. године и Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ о обдукцији тела број 11 од 16.08.2008. године, постављајући питање да ли се ради о извештајима за једно или два различита лица. Суд је у оба ова извештаја извршио увид и утврдио да извештај од 06.09.2006. године садржи погрешне податке и то датум [REDACTED], означен као 29.08.1972. године, што је у супротности са списком лица са личним подацима који су ексхумирани из јаме „Звечарка“ Кантоналног МУП, Треће полицијске управе Сански Мост, број 05-1/08-1-1-21/12 од 13.02.2012. године, из ког је утврђено да је [REDACTED] рођен 29.08.1970. године, што је у складу са податком садржаним у извештају др Мирослава Ракочевића од 16.08.2008. године, а који је у складу и са свим осталим изведеним писаним доказима у току поступка. Такође, у извештају др Ракочевића од 06.09.2006. године наводи се да узрок смрти није установљен, док се у извештају од 16.08.2008. године наводи да су узрок смрти стрелне ране грудног коша и десне надлактице. Коначно, у извештају од 16.08.2008. године се наводи да је обдукција тела [REDACTED] рађена два пута и то 02.09.2006. године и 16.08.2008. године, односно да је рађена реобдукција овог тела, очигледно из разлога што је првобитно урађена обдукција имала пропусте услед којих се није могао утврдити узрок смрти, па је обзиром на све наведено суд као правилан и релевантан прихватио Извештај др Мирослава Ракочевића у предмету КТА 146/06 „Јама Звечарка“ о обдукцији тела број 11 од 16.08.2008. године, као један од релевантних доказа на основу којих је утврђена чињеница и узрок смрти [REDACTED], док је извештај истог вештака од 06.09.2009. године оцењен као неприхватљив, будући да очигледно садржи погрешне и непотпуне податке о одлучним чињеницама.

Обзиром на наведено, суд сматра да наведеном примедбом браниоца оптуженог Здравка Наранчића ни у ком погледу није доведена у сумњу ни чињеница смрти ни узрок смрти [REDACTED] Едина, као ни његов идентитет, који је поуздано и изван сваке разумне сумње утврђен на основу ДНК извештаја ИСМР ознака случаја: ВЛ 866 Мх од 06.07.2006. године, из ког је утврђено да је ДНК профил добијен из узорка кости ВЛ 866 Мх изузетим са ексхумираног тела број 11, упоређен са ДНК профилима добијеним из референтних крвних узорака особа у сродству са [REDACTED] и то

мајке ██████████ ██████████ и оца ██████████ ██████████, те да је констатована вероватноћа сродства од 99,99999%.

Приликом доношења одлуке, суд је имао у виду и остале изведене доказе, али их није посебно образлагао, налазећи да нису од утицаја на другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари.

Са свих наведених разлога донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар:
Јасминка Јовановић

Председник већа-судија:
Мирјана Илић

ПОУКА О ПРАВУ НА ЖАЛБУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, у року од 30 дана, од дана пријема писменог отправка пресуде, а преко овог суда.